

ANASTASIA NOVYCH

AllatRa

Bratislava 2021

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukována ani šírená v akejkoľvek forme či akýmkoľvek prostriedkami za akýmkoľvek účelom bez predchádzajúceho písomného súhlasu

A. Novych a Allatra s.r.o. (Ukrajina)

Kniha AllatRa je kľúčovou knihou Anastasie Novych objasňujúcou fundamentálne znalosti o svete a človeku. Originál tohto diela, ako aj ostatných kníh Anastasie Novych, je napísaný v ruskom jazyku. Treba si uvedomiť, že všetko čo je predmetom prekladu týchto kníh do iných jazykov, už nie je originálom ako takým. Sú to preklady významov a pochopení ľudí, ktorí sa na ňom podieľali, v snahe sprostredkovať informácie ostatným. Skutočne hľadajúci, ak chce pochopiť nielen primárny význam ale aj uchvacujúcu silu a ducha pravdy tejto knihy, si prečíta knihu AllatRa v originálnom znení.

vydavateľstvo

BIELY LOTOS

tel: +421 905 216 325

info@bielylotos.sk

www.bielylotos.sk

Výkrik Anjela odetého do šiat, alebo utrpenie človeka s Anjelom namiesto duše.

Komu a prečo píšem tieto riadky? Pravdepodobne len sám sebe. Veď za tie roky, čo prebývam na svätom mieste, len dvakrát ma spoznali, a aj to len ľudia z vôle Božej s Dušou od rozumu oslobodenou. Ľudský rozum – to je kameň úrazu, nie, skôr celá skala, ktorá pred Dušou stojí. Nedá sa obísť, ani preskočiť. A škriabať sa hore po ostrých kameňoch, rozodierať si nechty do krvi, padať späť dole z výčnelkov klzkých od sladkosti rozumu a znovu vstávať, naberať duchovné sily a opäť začať liezť... To nie je každému dané.

Veď na úpätí je tak krásne, útulne, sladko a hrejivo. A rozum pominuteľných ľudských šatočiek ti vytvorí ilúziu všetkého, čo si len budeš priať. Len, aby si si prial. Prial pozemskú lásku s horiacim krbom, detičky pre zachovanie rodu, bohatstvo, slávu – nezáleží na tom, čo. Len, aby si si prial. Prial, prial a všetko ti bude dané. V jednej ilúzii alebo v druhej, na tom nezáleží, len aby si si prial. Prial! Prial pozemské...

„Veď je to také ťažké!“ – kričia mnohí. Nie, nie je to ťažké. Mnohokrát som si šaty obliekal. Chodil s paličou po nekonečných cestách, živil telo len tým, čo som našiel. Bol som aj kráľom a dlho vládol nespočetným národom. A vždy ma šaty tlačili, tiesnili a prekážali mi žiť. Triasli sa od strachu a boleli, a ako u všetkých,

spočiatku veľa toho chceli, pokiaľ som ich neskrotil. To divoké zviera, z ktorého sú všetky šaty utkané, sa bojí len svojho pána – Duše. No mnohí sa boja viac Duše než zvieraťa, Duše, ktorá im bráni žiť, tak ako mne bránia žiť tieto šaty. Pochopiť takých ľudí nie som schopný. Vymieňať celú Večnosť za okamih? Aký je v tom zmysel? Trpieť v objatí zvieracej kože, slúžiť handrám, ktoré chátrajú deň za dňom. A to je život? Život je nekonečný! V ňom niet trápenia, on sa netrhá, veď Duša sa predsa nedá obnosiť. Ale šaty Domov nemajú, majú len komôrku, v ktorej sú dočasne uložené. Skutočný Domov má iba Duša! A práve Duša, smerujúca tam, kde je Večnosť, rodí tento pocit Domova, ktorý človek po celý život hľadá.

Rigden Djappo

Za tie roky, ktoré ubehli odo dňa vydania prvých kníh, sa udialo mnoho vecí, ktoré ma znovu utvrdili v tom, že úprimné želanie jedného človeka pomôcť ľuďom, spolu s jeho reálnymi skutkami a sebazdokonaľovaním, skutočne prinášajú svoje prekvapivé plody. A nejde ani tak o knihy, ako materiál na čítanie, ale o pochopenie a praktické využitie Znalostí v nich poskytnutých. Kniha, to je prostriedok odovzdávania Znalostí. Znalostí nie v zmysle „vlastníctva“ alebo „vlastného úsudku“, ale v zmysle Múdrosti zhora, prechádzajúcej cez stáročia. Múdrosti, ako Otvorenej Brány pre vstup do toho podivuhodného vyššieho stavu duchovnosti, prostredníctvom ktorého prichádza osvietenie od Toho, Kto stvoril všetko. Tej Múdrosti, ktorá vždy bola, je a bude, aj keď spomienky na jej ľudských sprievodcov zaniknú v prachu stáročí.

Práve táto Múdrost', ako skutočné zrno, dáva v človeku vyklíčiť dobrým výhonkom a pomáha mu tým oslobodiť jeho rozum z jaskyne ľudských strachov, úzkych klenieb temnoty omylov, prekonať tvrdosť materiálneho myslenia a odhaliť pre seba bezbrehú sféru poznania Pravdy. Ona mu pomáha povzniesť sa nad prízemný egoizmus, uvidieť svet z výšky duchovného pohľadu bez predsudkov a materiálnych okuliarov. Múdrost' obdarúva človeka úprimnosťou a cieľavedomosťou, obohacuje ho chápaním a zvyšuje jeho zodpovednosť za duchovnú kvalitu života.

Táto večná Múdroosť je pre duchovného človeka doslova ako životodarná vlaha pre šťavnatý klas, vyrastajúci z dobrého semena. Ona umožňuje pochopiť koreň ľudských problémov a zlepšiť atmosféru duchovného života. Ona dáva základné *klúče* k chápaniu nesmierne zložitej reality človeka a sveta, a slúži ako *zdroj* pre vytvorenie jedinečných podmienok, kedy človek formuje tvorivú Duchovnú spoločnosť v krutom svete materiálneho Živočíšneho rozumu. Večná Múdroosť umožňuje človeku premeniť duchovne seba samého, poznať skrytú podstatu minulých a budúcich udalostí. Táto Múdroosť je Ním stvorený tvorivý princíp, ktorý odhaľuje každému, kto Ho prijme, cestu do Jeho Večnosti.

Rigden: Je podstatný rozdiel medzi tými, ktorí dávajú otázky z rozumu a tými, ktorých poháňa túžba hľadať Pravdu. Vo svete učia len rozumu, pamäti a logickým vedomostiam. Ale pri poznávaní Pravdy je potrebné osvojovať si vyšší stupeň sebazdokonaľovania, uvedomenia a chápania tých hlbokých duchovných pocitov, ktoré vychádzajú z Duše. Veď duchovná skúsenosť sa nachádza mimo hraníc rozumu...

Anastasia: Áno, hovorili ste o tom aj predtým, ale až teraz, po rokoch každodennej práce na sebe, kedy som začala cítiť a úplne si uvedomovať informácie, som pochopila v praxi, čo je to duchovná skúsenosť, nachádzajúca sa mimo hraníc rozumu. A v tom mi veľmi pomohlo duchovné chápanie sveta a seba, vďaka tým unikátnym Znalostiam, ktoré prichádzajú na svet prostredníctvom vás.

Neubehlo tak veľa rokov odo dňa vydania prvých kníh, prostredníctvom ktorých boli ľuďom odovzdané duchovné zrnká Múdrosti. Ľudia nielenže prijali knihy s vďačnosťou, ale Duše mnohých z nich, keď sa stretávajú s touto Múdroťou, doslova ako rozochvená struna vydávajú nezvučné slávnostné tóny. Okrem toho, tieto knihy nútia váhať vo svojej voľbe aj tých, vo vedomí ktorých dominuje Živočišna podstata.

Ľudia začali na sebe usilovnejšie pracovať, snažia sa ovládať svoje myšlienky, chápať smer pohybu vo svojom rozvoji, podstatu svojich duchovných potrieb a vidieť večné zrná tradičných náboženstiev. Čitatelia týchto kníh nielenže sa začali prebúdzajú, ale začali duchovne rásť. Môžeme to sledovať podľa vývoja ich otázok. Prvá otázka, ktorá sa zvyčajne rýchlo objaví u väčšiny ľudí, je otázka z ľudského rozumu: existujú v skutočnosti hlavní hrdinovia z kníh alebo nie, je to výmysel alebo pravda, obzvlášť hlavný hrdina Sensei? (Rigden sa dobrácky usmial). Iní ľudia sa vďaka vnútornej duševnej radosti ponáhľajú položiť otázku, ktorá vychádza zo stereotypného formátu konzumného myslenia: „Prečítal som novú knihu, kedy vyjde ďalšia?“ Ďalší sa pokúšajú zaoberať duchovnými praktikami uvedenými v knihách, no v podstate bez zmeny svojich materiálnych priorít, preto sa neustále nachádzajú v konflikte so sebou samým. A aj otázky, ktoré od nich pochádzajú, majú taký charakter ako: „zaoberám sa duchovnými praktikami, ale k žiadnemu zázraku nedochádza a nič sa v mojom živote nemení.“

Rigden: Človek má duálnu povahu. Ľudský rozum sa dokáže ľahko premiestňovať z jednej krajnosti do druhej a tým vytvárať v sebe zmätok a nestabilitu. Vonkajšie je len odrazom vnútorného.

Anastasia: No sú aj takí, ktorí prenikli do hĺbky Znalostí. To od základov zmenilo ich život. Nepotrebujú dôkazy očividnej prevahy duchovného nad logikou rozumu. Sú pevní vo svojej životnej voľbe. Títo ľudia sú čistí Dušou, ich vedomie nezapadlo do blata stereotypov egocentrizmu sveta a osobných pochybností. Sú doslova lotosovými kvetmi: keď ich ožiaria

slnečné lúče, ťahajú sa za Svetlom. Preto je kvalita ich otázok o tom vnútornom úplne *iná*. Ich otázky nevychádzajú z logiky, z ľudského rozumu, ale z hlbokých pocitov, dochádza doslova k neviditeľnému kontaktu medzi Dušami.

Rigden: Hlboké pocity, to je zvláštny jazyk, ktorý sa odlišuje od ľudského. Keď človek v sebe prekonáva to nízke, každý deň na sebe pracuje, rozvíja sa, a pritom duchovne pretvára sám seba ako ľudskú bytosť, stáva sa osvieteným. Keď človek duchovne rastie, naráža na otázky svojho rozumu. Skúsenosť duchovných praktík mu dáva uvedomenie, že materiálny mozog je obmedzený vo svojom vnímaní a patrí k telu, a telo je dočasné a smrteľné. Zato Duša, ktorá v ňom prebýva, je tým neviditeľným, ale večným. On chápe, že pociťovú skúsenosť nie je možné hodnoverne odovzdať slovami z rozumu. Veď duchovné praktiky, to sú len nástroje, ktoré pomáhajú odhaliť, poznať a rozvinúť hlboké pocity človeka, pomocou ktorých prebieha jeho komunikácia s Vyššími z Nekonečnosti v ich jazyku – jazyku hlbokých pocitov. Preto sa o božskom nedá hovoriť priamo, lebo každá myšlienka bude len alegóriou. Lebo to božské – to je *iný* jazyk, nie jazyk rozumu, ale hlbokých pocitov, ktorému rozumie Duša každého. Toto je spoločný jazyk ľudských Duší. Toto je jazyk Pravdy.

Anastasia: Áno, podobná skúsenosť skutočne prichádza s praxou. Pochopila som, že je podstatný rozdiel medzi asociáciami rozumu a chápaním práve hlbokými pocitmi. Je ťažké odovzdať svoju skúsenosť slovami. Hoci ľudia, ktorí sa s tebou nachádzajú na jednej duchovnej vlne, ti rozumejú bez slov.

Rigden: Otázka, ako sa podeliť o svoju duchovnú skúsenosť a objasniť ľuďom skutočnú Realitu, znepokojovala v každom čase tých, ktorí skutočne poznali Pravdu. Obsah vlastnej duchovnej skúsenosti je ťažké odovzdať slovami, veď je to skúsenosť poznania úplne *iného sveta*, odlišného od toho materiálneho. Inými slovami, všetko, čo povieš, bude prijaté materiálnym myslením cez prizmu skúseností tohto sveta, a následne bude buď nesprávne pochopené, alebo vnímané skreslene. K tomu ešte z tisícov poslucháčov budú naozaj počuť len jednotlivci. Ostatným to neprinesie žiadny úžitok. **Veď hraníc Reality si je vedomý len Ten, koho Oko ju pozoruje.**

Anastasia: Sú tiež čitatelia s bohatými životnými skúsenosťami. Podľa ľudských meradiel v mnohom vo svojom živote uspeli, mnoho dosiahli, získali možnosť mnohé zmeniť v okolitom svete. Znalosti zasiahli ich Dušu, no rezonancia, ktorá vznikla zo styku s učenosťou rozumu, im nedá pokoja. A hoci kladú otázky, vychádzajúce z logiky založenej na vlastných životných skúsenostiach, predsa len podstata otázok vychádza z ich duchovna. Je cítiť, že títo ľudia chcú poznať odpoveď nie z prázdnej zvedavosti, ale kvôli potrebe zmeniť svet k lepšiemu. Jednu z takých otázok som považovala za natoľko dôležitú a podstatnú, aby som vám ju položila, lebo odpoveď na ňu môže od základu zmeniť svetonázor ľudí a ovplyvniť globálnu voľbu civilizácie. Otázka je nasledujúca: „Existujú také Znalosti, ktoré ľudia nedokážu zneužiť na vojenské účely, no tieto informácie budú schopné otrieť oficiálnou vedou a priviesť bádavý rozum k priamemu vedeckému dôkazu o tom, že *materiálny svet pochádza z Duchovného sveta, teda že svet stvoril Boh?*“

Rigden: Áno, vidím, že táto otázka pochádza od človeka, ktorý túži po Pravde... No, čo už, keď už raz ľudia kladú takú otázku, znamená to, že prišiel čas dať na ňu odpoveď. Áno, také Znalosti sú. Týkajú sa oblasti astronómie, a presnejšie vedy astrofyziky, ktorá skúma javy v kozmickom priestore, evolúciu a vzájomné pôsobenie kozmických telies a ich systémov. Keď vezmeme do úvahy, že v súčasnej etape rozvoja sa v astrofyzike využívajú nové objavy súčasnej fyziky, uplatňujú sa najnovšie výdobytky vedecko-technického pokroku, tak poznatky, o ktoré bude obohatená, budú v mnohom napomáhať rozvoju samotnej fyziky ako vedy, skúmajúcej všeobecné zákonitosti prírodných javov. A ak ľudia dostatočne hlboko preniknú do zákonov fyziky, budú schopní vedeckou cestou prísť k reálnemu dôkazu toho, že Duchovný svet je prvotný a materiálny svet je druhotný. Zmení to teda kvalitu a zmysel života ľudí a otvorí ešte jednu cestu k dosiahnutiu Pravdy, a to práve prostredníctvom vedy.

Anastasia: Tieto Znalosti by skutočne prišli práve včas. Pokiaľ mi je známe, astrofyzici sa snažia skúmať problémy evolúcie a odpovedať na večné otázky: „Čo bolo?“ a „Čo bude?“. Avšak, nehľadiac na súčasný skok vo vede, je to pre ľudí ešte príliš ťažké, a to z mnohých dôvodov. Je známe, že súčasné znalosti o hviezdach sa do značnej miery zakladajú na spektrálnej analýze elektromagnetického žiarenia nebeských telies, to znamená na informáciách získaných vďaka skúmaniu slabých prúdov elektromagnetických vln, dopadajúcich z nebeských telies na Zem. A všetko toto, okrem viditeľného svetla, teda rádiové vlny, infračervené, ultrafialové a röntgenové žiarenia, žiarenie gama,

sú elektromagnetické vlny s rôznou vlnovou dĺžkou, ktorá je buď väčšia, alebo menšia ako rozsah žiarenia, viditeľného ľudským okom. Vo všeobecnosti to, čo ľudia uvidia, závisí od toho, aké zariadenia vďaka najnovším úspechom vedy vynášli.

Rigden: Spomedzi množstva vln najrozličnejšieho pôvodu, ktoré sa nachádzajú v kozmickom oceáne, tieto súčasnej vede známe elektromagnetické vlny predstavujú len malú časť spektra žiarenia.

Anastasia: A v tom je práve aj problém. Veď práca súčasných astrofyzikov sa podobá človeku, ktorý sa snaží spoznať, čo predstavuje celý súčasný svet, a pritom nazerá cez úzku štrbinu, ktorá mu umožňuje vidieť len ohraničený úsek, a aj to len dávnej minulosti a nie súčasnosti, nehovoriac už o budúcnosti. Ak si položíme otázku, čo je vlastne to svetlo, podľa súčasnej vedy odpoveď bude, že v užšom zmysle tohto slova sú to elektromagnetické vlny v intervale kmitočtov vnímaných ľudským okom, a v širšom je to optické žiarenie. Vzhľadom na rýchlosť šírenia svetla známou vedcom, neprekvapuje, že vidia mnohé javy spojené s hviezdami, ktoré sa udiali už dávno. Teda v podstate pozorujú procesy, ktoré prebiehali pred miliónmi rokov...

Rigden (s úsmevom): No, áno, ... keď homo sapiens na tejto planéte ešte neexistoval.

Anastasia: Takže zaujímavé... Vedci predpokladajú, že súčasný človek sa objavil nie skôr ako pred 40 tisíc rokmi a prví „vierohodní“ Homo ako predstavitelia ľudského rodu na Zemi, pred približne

2 miliónmi rokov. A ak vezmeme do úvahy, že svetlo od hmloviny Andromeda, ako jednej z najbližších galaxií, k nám letí viac ako 2 milióny rokov, tak z toho vychádza, že nevidíme to, čo je teraz, ale čo bolo v čase, keď na Zemi ešte nebol ani náznak ľudskej prítomnosti.

Rigden: Presne tak. A čo už máme povedať o ďalekých mimogalaktických objektoch? Ľudia ich vidia v tom stave, v akom boli pred miliardami rokov. Hviezdy, a to aj tie s krátkou životnosťou, v porovnaní s ľudskou civilizáciou žijú oveľa dlhšie. A to už nehovorím o obyčajnom človeku, ktorý v priebehu svojho prchavého jestvovania, ako „rozumného subjektu“, často ani nepochopí svoje pravé poslanie, o ostatnom už ani nehovoriac. Jeho život je ako para, objaví sa na okamih a hneď zmizne...

Navyše, samotné ľudstvo patrí k rýchlo zanikajúcim civilizáciám. Hoci ľuďom sú pravidelne poskytované Znalosti, no v mnohých prípadoch sa tieto Znalosti nestihnú vo svete objaviť, pretože ich ľudia ihneď použijú na získanie moci nad sebe podobnými. A toto je ľudská voľba smerom k Živočíšnej podstate. Len nemnohým sa podarí využiť tieto Znalosti pre svoj duchovný rozvoj. **Výsledok voľby je podobný vode, ktorá preberá tvar tej alebo inej nádoby.**

Anastasia: Žiaľ, toto môžeme pozorovať aj v súčasnej civilizácii, kde sa človek nachádza v otroctve svojich zhubných vášní. Nedávny príklad: kozmický priestor okolo Zeme si ľudia začali osvojovať prakticky hneď po tom, ako bola vytvorená balistická raketa a atómová bomba.

Rigden: Ak ľudstvo globálne nezmení svoje priority v myslení smerom k duchovnu, tak civilizáciu čaká smutný osud. Také civilizácie spravidla nemajú dlhé trvanie a existujú len relatívne krátko, pretože samé seba zničia vo vojnách.

Anastasia: Hm, áno, sto rokov, ako aj tisíc, v porovnaní s Vesmírom, je nič. Samozrejme, smrteľný človek o žiadnych globálnych praktických pozorovaniach kozmických objektov nemôže ani hovoriť.

Rigden: Ľudský život je len chvíľkový, to je pravda. No človek je niečo oveľa viac ako len jednoducho telo. Preto mnohé znalosti, predovšetkým o procesoch pre ľudské oko neviditeľných, boli ľuďom odovzdávané odjakživa. Takže ľudia odpradáвна vedeli o usporiadaní sveta, Vesmíru a mnohorozmernosti človeka, jeho podstate a poslaní. Inou otázkou je, ako boli tieto Znalosti uzurpované ľudským Egom, prekrúcali sa na nepoznanie materiálne obmedzeným rozumom a v akej podobe sa zachovali do dnešného dňa.

Anastasia: Bohužiaľ, ako naschvál, v našej dobe sa všetky tieto prastaré znalosti národov sveta predkladajú ľuďom ako mytológia a starodávne „primitívne povery“. A „nepohodlné fakty“, svedčiacie o týchto znalostiach dávnych ľudí, o ktorých donedávna nevedela ani súčasná veda, sa nekomentujú. Áno, a celá veda je postavená výlučne na báze materialistického myslenia. V spomínanej astrofyzike sa na skúmanie kozmických javov často používajú analytické metódy pri vytváraní modelov, teórií a hypotéz.

Rigden (usmial sa): Na škripajúcom voze výlučne materialistického svetonázoru v súčasnej vede ďaleko nedôjdeš. Avšak skôr či neskôr sa skutočný vedec dostane k takým vedeckým horizontom, kde sa súčasné domnienky, na ktorých visí celý reťazec ľudských záverov, stanú nevyhovujúcimi. Ľudia sa dnes často snažia vysvetliť neviditeľné na príkladoch viditeľného. A tak vznikajú „Útrapy z rozumu“, v mnohých prípadoch dochádza k nesúladu teórií a náhodne odhalených faktov. Títo vedci napríklad dodnes nemajú jasnú predstavu o tom, čo je v skutočnosti elektrický prúd, čo je to gravitácia alebo čierna diera. A napriek tomu týmito pojmami operujú. Ale nato, aby bolo možné globálne pochopiť a vniknúť do podstaty týchto javov, je nevyhnutné mať fundamentálne *iné* ponímanie sveta, kvalitatívne odlišné od materiálneho svetonázoru.

Anastasia: Chápanie javov vychádzajúcich z Duchovného sveta?

Rigden: Presne tak.

Anastasia: Kedysi ste hovorili, že „Vesmír je taký veľký, že sa nemôže zmestiť do vedomia človeka. No niet v ňom jediného miesta, kde by bolo možné zapichnúť čo i len najtenšiu lekársku ihlu tak, aby jej hrot na niečo nenarazil a niečoho sa nedotkol“.

Rigden: Je to skutočne tak. A keď už odpovedám na položenú otázku, tak sa dotknem niekoľkých nanajvýš dôležitých tém astrofyziky, samozrejme formou, dostupnou pre myslenie ľudí. No **pochopenie podstaty povedaného môže vedcom poskytnúť globálne *iný* pohľad na usporiadanie sveta.**

Začnem so stereotypnou, pre dnešný vzdelaný rozum modernou teóriou-domnienkou o Veľkom tresku, ku ktorému došlo, ako predpokladajú vedci, pri vzniku Vesmíru. Túto populárnu hypotetickú teóriu odôvodňujú zákonmi termodynamiky. Podľa tejto domnienky bol Vesmír stlačený do bodu, a po jeho Tresku sa objavili objekty s hmotnosťou okolo miliardy ton a s rozmermi protónu.

Anastasia: Ako sa hovorí, čo k dnešnému dňu vedia, tým aj argumentujú. Vedci sa domnievajú, že túto oblasť fyziky, ktorá skúma zákony tepelnej rovnováhy a premeny teploty na iné druhy energie, zvládli dostatočne dobre. Ale aj samotný pojem „termodynamika“, v preklade z gréckeho jazyka veľmi dobre vystihuje ich spory vo vedeckej sfére: „therme“ – „teplo“, „teplota“, „dynamikos“ – „silný“. Nie je tam žiadna diskusia, len nadšenie a zápal.

Rigden: Vášnivá reč, to ešte nie je vzdelanosť, jedna búrka, to ešte nie je obdobie dažďov. Ten, kto je silný v spore, prináša víťazstvo len jednému, avšak ten, *kto vie*, prináša víťazstvo tisícim.

Anastasia: Nakoľko mi je známe, v súčasnej vede je vzájomný pomer „silných“ a „znalých“ katastrofálny, v zmysle ohromného počtu tých prvých a značnom nedostatku tých druhých. Človek, ktorý *vie*, je v ktoromkoľvek vedeckom kolektíve cenený. Je ako protón (v preklade z gréckeho jazyka to znamená „prōtos“ – „prvý“). Ako tá elementárna častica, ktorá má vždy kladný náboj a nachádza sa v štruktúre všetkých atómových jadier. Tak aj človek, ktorý *vie*, je tým, na ktorom, dá sa povedať, stojí celá veda v kolektíve.

Rigden: To je pravda. Dúfam, že Znalosti, ktoré ľudia získajú, znásobia počet *tých, ktorí vedia*, nielen vo vede, ale aj v spoločnosti, a zmenia chápanie sveta aj v otázkach, ktoré sa týkajú pôvodu Vesmíru. Ako som už spomínal, ľudia v súčasnosti naivne predpokladajú, že Vesmír bol stlačený do bodu a po jeho „Veľkom tresku“ sa objavili objekty s hmotnosťou okolo miliardy ton a s rozmermi protónu. Pričom tento chybný predpoklad z rozumu tvrdí, že dané objekty nie sú nič iné ako mikroskopické čierne diery. Bohužiaľ, musím sklamať vášnivých „teoretikov“, no také objekty s rozmermi protónu a s hmotnosťou okolo miliardy ton neexistujú.

No existuje nasledovný, pre vesmír charakteristický jav – sú to objekty, ktoré sa formujú z informačných klastrov (zhlukov) v čase vypudenia informácie z hmoty, kedy sa táto dostáva do zóny pôsobenia čiernej diery. Najväčšími a „najťažšími“ spojeniami, ktoré môžu tvoriť informačné klastre, sú objekty s rozmermi o trochu väčšími ako protón a s hmotnosťou o trochu nižšou ako jeden gram, presnejšie 0,8 gramu. Tieto objekty sú krátkodobé, to znamená, že existujú celkovo len zlomky sekundy a potom sa rozpadajú na jednotlivé „tehličky“. Formovanie takýchto objektov je skutočne priamo spojené s tým, čo ľudia nazývajú čiernymi dierami vo Vesmíre.

Anastasia: Objekty s rozmermi o trochu väčšími ako protón? Podľa posledných výskumov je polomer protónu 0,84184 femtometrov ($1 \text{ fm} = 10^{-15} \text{ metra}$). Ak zvážime, čo ste povedali, že dané objekty majú hmotnosť o niečo menšiu než jeden gram, tak je to naozaj „ťažký“ objekt pre mikrosvet. Toto je skutočne veľmi

zaujímavá informácia. V spojitosti s týmto môžu vzniknúť minimálne tri otázky. Čo sú to informačné klastre, „tehličky“? Čo je to vypudenie informácie z hmoty? A ako súvisí formovanie týchto častíc s čiernymi dierami vo Vesmíre?

Rigden: V tomto materiálnom svete všetko, vrátane toho, čo je ľuďom v súčasnosti známe, od subatomárnych častíc po atóm, od zrníek prachu na tvojich topánkach po zoskupenia galaxií v ďalekom kozme, všetko to existuje vďaka usporiadanej informácii. Práve usporiadaná informácia vytvára hmotu, určuje jej vlastnosti, objem, formu, hmotnosť a ďalšie charakteristiky. Upozorňujem, že teraz nehovoríme o zvyčajnom pojme „informácia“, ako ju chápe ľudský mozog, ale o jej trochu inom prejave. Hoci slovo „informácia“ má pre človeka aj v bežnom chápaní niekoľko významov, vrátane „myslieť, študovať, objasňovať“, „prisudzovať podobu, formu, formovať, utvárať“.

Pre ľahšie pochopenie, hypoteticky nazveme túto usporiadanú informáciu „informačnými tehličkami“. Čo sú to „informačné tehličky“ v praxi? Ak dovoľíš, vysvetlím to na zrozumiteľnom asociatívnom príklade. Predstav si, že si sa rozhodla vykonať zvláštny experiment. Potrebuješ k tomu: vodu, sklenené akvárium a maličké tehličky na vytvorenie formy, ľahké, akoby boli vyrobené z polystyrénu a ich farba, dajme tomu nebude obyčajná biela, ale budú priehľadné. Tvoja činnosť: v prázdnom sklenenom akváriu skladaš z priehľadných polystyrénových tehličiek krásny zámok (ako z detskej stavebnice) s množstvom izieb, vežičiek a tak ďalej. Pri spojení jednej informačnej tehličky s druhou sa objavuje určité zafarbenie,

ktoré je viditeľné tvojim očiam. To znamená, že v hlave máš *plán*, ako postaviť zámok, je *vôľa* vytvoriť ho a sú *sily*, vynaložením ktorých *staviaš* pomocou tohto *neobyčajného materiálu*. Potom si poskladala zámok, ktorý sa vďaka tým spojeniam stal viditeľným, a ty sa už môžeš kochať jeho krásou, veľkosťou a zložitou jeho architektúrou.

Ďalej pokračuješ v experimente a naplňuješ akvárium vodou. Čo sa stane? Dajme tomu, že voda bude naplňovať akvárium takou silou (tlakom), že zbúra zámok, ktorý si postavila. Pritom sa polystyrénové tehličky, ktoré kedysi boli stenami, strechami a časťami tvojho zámku, vynoria na hladinu vody, niektoré jednotlivé a stanú sa znova neviditeľnými, a niektoré v skupinkách – klastroch, ktoré ako predtým zostanú očiam viditeľné, pretože sú pospájané. Nakoniec sa celá tvoja konštrukcia pod náporom vody rozpadne na jednotlivé tehličky, ktoré sa znova stanú priehľadnými a po tvojom zámku, ako sa hovorí, nezostane ani stopy. Ak vypustíš z akvária všetku vodu, polystyrénové tehličky klesnú na dno. Samé od seba, bez tvojho plánu, vôle a vynaloženia sily, sa neposkladajú do usporiadane postaveného zámku. Bude to len chaotická kôпка polystyrénových priehľadných tehličiek, ktoré nie sú okom viditeľné. Môžeš triasť akváriom koľko chceš, hoci aj večnosť, a premiešavať ich, ale zámok sa z nich nikdy nestane, kým ho ty nanovo nepostaviš.

Tak teda, tieto pomyselné priehľadné tehličky sú obrazným prirovnaním k informácii, ktorá vytvára **hmotu tým, že jej zadáva určité parametre, formu, objem, hmotnosť a tak ďalej**. A viditeľný zámok, to už je jeden z materiálnych produktov **usporiadanej**

informácie, z ktorej sa formujú elementárne subčastice, ktoré tvoria atómy, molekuly, chemické zlúčeniny a tak ďalej, teda hmotu Vesmíru. No a nakoniec, vôľa, stavebný plán a použitá sila – to sú základné tvoriace sily duchovného sveta, ktoré sa prejavujú v tomto svete.

Anastasia: Chcete povedať, že základom všetkej hmoty je informácia?

Rigden: Správne. Aj atóm pozostáva z elementárnych subčastíc, ktoré sa zasa skladajú z určitého počtu informačných tehličiek. A to sa týka čohokoľvek vo Vesmíre. No stačí odobrať informáciu a potom to, čo nazývame hmotou, zmizne ako dierka v praclíku potom, ako ho zješ.

Anastasia: Teda elementárny pohľad na udalosť: kým je praclík – je aj dierka, len čo sa praclík zjedol – zmizla aj dierka. Tak mizne aj hmota? Nie je informácia - nie je ani prejav hmoty?

Rigden: Presne tak. Mimochodom, zaujímavý fakt: množstvo hmoty vo Vesmíre sa ustavične mení a tieto výkyvy, ako na stranu nárastu, tak aj na stranu úbytku, bývajú veľmi značné. Pritom **množstvo informácie je vždy stabilné, vďaka čomu sa celková hmotnosť Vesmíru odo dňa Stvorenia až dodnes nezmenila ani o jednu miliardtinu gramu.**

Anastasia: Áno, tu je nad čím premýšľať.

Rigden: Tak teda, množstvo informácie vo Vesmíre je stabilné odo dňa jeho Stvorenia. No, ak by

zmizla čo len jedna informačná tehlička, tak by zmizol celý Vesmír.

Anastasia: Zmizla časť – zmizol celok. Teraz začínam chápať, čím sa zakončí história s rozpínaním Vesmíru.

Rigden: Vesmír jednoducho dosiahne určité rozpätie a zanikne. Všetko geniálne je ako vždy jednoduché... Tieto informačné tehličky Vesmíru nikdy a nikam nemiznú, teda neopúšťajú hranice Vesmíru (v našom príklade akvária) a existujú v ňom v prísne usporiadanej forme. Dôrazne upozorňujem, že by samé o sebe, bez určitého stavebného plánu a vôle Staviteľa, boli len neusporiadanou kôpkou (chaosom na dne akvária). A čo sa týka materiálneho sveta Vesmíru, tak tieto informačné tehličky, okrem iných charakteristík formovania hmoty ako som už hovoril, stanovujú aj parametre jej hmotnosti. **Ony určujú konkrétne miesto vo Vesmíre pre vytvorenú hmotu. Práve usporiadaná informácia, teda tieto informačné tehličky ktoré sa nachádzajú presne na svojich miestach, odlišujú kvark od kvazaru. Povieť to tak, že práve usporiadanosť informácie podľa „generálneho plánu“ robí Vesmír živým.**

Anastasia: Chcete teda povedať, že všetko v tomto svete je prísne usporiadané, jestvuje podľa presne stanoveného plánu, vôle a sily Staviteľa? No tak to dokazuje, že náš Vesmír bol stvorený umelo a nevznikol chaoticky sám od seba, ako sa domnievajú!

Rigden: Presne tak, a je to celkom možné dokázať vedeckou cestou! Nie je to ani také zložité, *ak sa pôjde smerom naznačeným v твоjich predchádzajúcich*

knihách, a spojí sa to s tu predloženou informáciou, a tiež s poslednými úspechmi vedy... Život Vesmíru sa prejavuje v neustálej informačnej výmene, čo uvádza do pohybu hmotu, ktorá tým, že vzájomne medzi sebou pôsobí, vyvoláva prvotné fyzikálne a chemické reakcie. Následkom toho vznikajú rôznorodé procesy, napríklad explózie obrovských hviezd, zrodenie nových a tak ďalej.

Anastasia: Mimochodom, o explóziách obrovských hviezd... Viete, môj záujem o astronómiu a príbuzné vedy vznikol práve potom, ako ste hovorili, že **počas života a aktívneho pôsobenia Agapita Pečerského, presnejšie v lete roku 1054, sa na nebi objavila žiarivá hviezda, ktorá bola viditeľná dokonca aj cez deň.** Vy ste vtedy ešte upresnili, že to bolo svetlo, ktoré dorazilo k Zemi od explózie supernovy, ktorá sa nachádza v súhvezdí Býka v našej Galaxii. Dočítala som sa, že pozostatky explózie tejto supernovy možno teraz pozorovať vo forme rozširujúcej sa Krabej hmloviny, a neutrónovej hviezdy (pulzaru), nachádzajúcej sa v jej strede, na ktorú sa premenila vybuchnutá hviezda. Je zaujímavé, že lúč rádiových vln tohto pulzaru sa aj teraz pohybuje po Zemi, doslova ako lúč otáčajúceho sa majáka na mori, ktorý je signálom pre lode.

Je pozoruhodné, že to bola prvá neutrónová hviezda vo Vesmíre, ktorú vedci začali stotožňovať s pozostatkami supernovy. Ohromilo ma, že jej priemer, ako predpokladajú, je len 25 km, teda prakticky je to hviezda o veľkosti mesta a napája energiou obrovskú Krabiú hmlovinu. Hustota neutrónovej hviezdy je veľmi vysoká. Najzaujímavejšie je, že v poslednom čase

boli z tohto pulzaru v Krabej hmlovine pozorované neočakávane silné záblesky gama žiarenia.

Rigden: V poslednej dobe sa vo všeobecnosti deje veľa zaujímavého nielen na planéte, ale aj v kozme.

Anastasia: Áno, proces zrodenia nových hviezd je nanajvýš zaujímavý a poučný...

Rigden (s úsmevom): Istotne, no okrem toho je ešte aj mimoriadne deštruktívny pre mnohé súčasné teórie... Totiž, viditeľný proces zrodenia hviezd, ktorý dnes vedci dokážu sledovať, sa začína od formovania takzvaného „predhviezdneho jadra“. Inými slovami astronómovia, bez ohľadu na súčasné vybavenie, sú schopní „odhaliť“ (uvidieť, zaznamenať) zrodenie novej hviezdy až v etape formovania hustých plynovo-prachových zhlukov. Teda, keď hmota následkom vzájomného pôsobenia začína vyžarovať energiu, presnejšie to, čo ľudia nazývajú „svetlom“. A až po preskúmaní spektier, ktoré zjavne poukazujú na zhustenie, stlačenie jednotlivých častí v plynových oblakoch, sa robia závery o vzniku novej hviezdy. Avšak astronómovia nedokážu odpovedať na otázku, ako navzájom pôsobia tieto zhluky a čo ich núti zmršťovať sa. Tak isto, ako nemôžu odpovedať, odkiaľ sa berú a prečo vznikajú samotné plynovo-prachové oblaky a navyše, prečo a ako sa z malého množstva hmoty, nachádzajúcej sa v týchto oblakoch, vytvárajú nielen jednotlivé hviezdy, no časom aj celé hviezdne zoskupenia.

Totiž, všetky súčasné teórie, od Einsteinovej všeobecnej teórie relativity až po zákony termodynamiky, sú založené na vzájomných vzťahoch „viditeľnej hmoty“,

respektíve na jej logicky predvídateľnom správaní. Hoci aj tu je veľa zvláštností. Napríklad vezmíme si také čierne diery vo Vesmíre, tieto záhadné, súčasnou vedou neprebádané objekty, ktoré pohlcujú hmotu. No predtým, ako preskúmame tieto zvláštnosti a tiež rozoberieme otázku objektov, ktorých vznik je priamo spojený s čiernymi dierami, chcel by som najprv vedieť, čo vieš ty o čiernych dierach?

Anastasia: No, nie až tak veľa, ako by som chcela... Čierne diery sú pre vonkajšieho pozorovateľa neviditeľné, pretože zvnútra nevyžarujú ani svetlo, ani akékoľvek iné vede známe žiarenie ako iné telesá. V súčasnosti sa ich snažia odhaliť len podľa nepriamych príznakov, prostredníctvom skúmania ich vzájomného pôsobenia s okolitou hmotou... Usudzuje sa, že čierna diera okolo seba deformuje geometriu priestoru a času.

V danej etape rozvoja astrofyziky sa predpokladá, že čierna diera je nejaká lokalizovaná oblasť kozmického priestoru, vytvorená pri neohraničenom gravitačnom zmrštení masívnych kozmických telies. Ako som pochopila, je to taký zvláštny gravitačný hrob, do ktorého ak niečo raz vpadne, tak sa to stratí. Hraniče tejto oblasti sa nazývajú horizontom udalostí a jej polomer gravitačným polomerom. Predpokladá sa, že je priamo závislý na množstve hmoty, ktorá je vtiahnutá do tejto diery. Podľa nárastu hmotnosti čiernej diery lineárne narastá jej veľkosť, teda jej polomer sa zväčšuje. Rozmery tohto objektu môžu byť rôzne...

Súčasná teória hviezdnej evolúcie pokladá vytváranie čiernych dier za výsledok kolapsu veľkých

a supervelkých hviezd. Ako som pochopila, keď sa jadrové palivo vyčerpáva a termonukleárne reakcie v útrobach hviezdy sa zastavujú, tak vysoká teplota a tlak, ktoré zabraňovali zmršteniu hviezdy, sa pôsobením vlastnej gravitácie znižujú. Ak je hmotnosť hviezdy nižšia ako trojnásobok hmotnosti Slnka, tak sa nestane čiernou dierou, ale sa len zmení na neutrónovú hviezdu alebo bieleho trpaslíka. No ak má hviezda hmotnosť vyššiu ako trojnásobok hmotnosti Slnka, tak vedci predpokladajú, že sa jej katastrofickému kolapsu už nedá vyhnúť. Všetka jej hmota rýchlo prejde za horizont udalostí a z hviezdy sa stane čierna diera...

Ak vychádzame z celej tejto súčasnej teórie hviezdnej evolúcie, predpokladá sa, že medzi 100 miliardami hviezd je pravdepodobne najmenej 100 miliónov čiernych dier. Len v našej galaxii údajne blúdia tisíce čiernych dier, ktoré úplne pohlcujú všetko, čo sa „z neopatrnosti“ ocitne na dráhe ich pohybu, plynovo-prachové zhluky aj hviezdy. Predpokladá sa, že v centre galaxie sa môžu nachádzať super-obrovské čierne diery s hmotnosťou miliárd Slnk.

Rigden: Nuž, to nie je zlé. Približne chápeš, na čom sa teraz zasekla svetová veda, ktorá sa v diskusiách točí dookola v začarovanom kruhu.

Anastasia: Možnože nie úplne dôkladne poznám podrobnosti všetkých tých diskusií, no, ako sa hovorí, celkovú predstavu mám... Áno, a čo ma ešte zaujalo. Predpokladá sa, že vo vnútri čiernej diery je silne deformovaný čas a priestor kvôli obrovskej gravitácii. Obyčajná euklidovská geometria tam jednoducho

môže byť nepravdivá, pretože sa paralelné priamky plne môžu pretínať a tak ďalej... Existujú dokonca aj názory, že všetko sa v čiernej diere pravdepodobne musí zrútiť do jej stredu, kde sa následne môže hviezdna hmota zmrštiť tak, že sa v konečnom dôsledku premení na nekonečne hustý bod, takže môže vzniknúť singularita.

Rigden: Áno, to sa len teoretici snažia prispôbiť svoje závery vymyslenej teórii Veľkého tresku. Podľa ich predstáv k nemu došlo z nekonečne hustého bodu, kde údajne bola skoncentrovaná a zhustená všetka hmota Vesmíru, a keď v tomto „bode“ čosi vyprovokovalo Veľký tresk, hmota sa začala rozlietať na všetky strany a nastal proces rozpínania Vesmíru. Kvôli tomu, že vzniká mnoho otázok, na ktoré vedci z pozície materiálneho svetonázoru nedokážu odpovedať, vznikajú súčasné chaotické teórie. Autori jednoducho vháňajú jeden druhého do slepej uličky. Snažia sa niečo ozrejmiť, pričom operujú s im známou bázou údajov. A vo výsledku im to pri zostavovaní teórie o pôvode Vesmíru a aj čiernych dier vychádza ako v tej bájke o slonovi. Teda namiesto toho, aby preskúmali otázku, odkiaľ sa vzal slon, prečo sa pohybuje a chce jesť, skúmajú trajektóriu pohybu slonov v africkej savane, pravdepodobnosť toho, akú rastlinu môžu na ceste zjesť, čo v tých miestach rastie a aké vlastnosti majú tieto rastliny. Tak isto je to aj s vedcami: čo vidia, o tom hovoria, a to, čo nevidia a čo nezapadá do ich svetonázorového formátu, to pre nich v prírode neexistuje.

Anastasia: No, podľa môjho názoru, azda najsmiešnejšie v tejto súčasnej teórii sú takzvané „prvotné čierne diery“. Podľa predpokladov vedcov sa údajne

vytvorili bezprostredne po Veľkom tresku, pred približne 14 miliardami rokov, keď sa začalo rozpínanie Vesmíru. Jestvuje názor, že čierna diera je vždy pripravená pohltiť ľubovoľné žiarenie alebo hmotu, čím navyšuje svoju hmotnosť. Podľa predstáv vedcov sa predpokladá, že rozmery čiernych dier môžu kolísať: od supermalej (s hmotnosťou len 1015 gramov, ktorá sa údajne dokázala v priestoroch Vesmíru zachovať do našich dní) po obriu a superťažkú, ktorá sa hypoteticky nachádza v strede galaxie.

Dokonca ak by sme pripustili ich myšlienku, že po Veľkom tresku sa hmota naďalej rozlietavala na všetky strany maximálnou možnou rýchlosťou v priebehu miliónov rokov, a až vtedy sa vytvorila jedna jediná supermalá čierna diera s hmotnosťou iba 1015 gramov, no s neutíšiteľným „výrazným gastronomickým apetítom“, tak by dnes namiesto Vesmíru bola len jedna gigantická čierna diera.

Rigden: Som rád, že to chápeš. Pri takých teoretických úvahách by Vesmír prestal existovať už pred minimálne piatimi miliardami rokov.

Anastasia: Absolútne správna pripomienka. A celkovo, čierne diery, to je zaujímavá téma, strhujúca a zvlášť, keď čítate práce ľudí, ktorí sa sami snažia o poznanie, o odhalenie tajomstiev Vesmíru a píšú pre ľudí. No, pravda, je nemálo aj takých prác, kde autori hovoria o čiernych dierach zjavne z nudy. Očividne vytvárali svoje práce ako v tom ruskom podobenstve: „Tam kde si kýchnes, napíš čiarku, kde začkáš, dvojbodku a kde si šňupneš tabačik, daj bodku“... Takže u mňa ako u nestranného

pozorovateľa peripetií vo vede vznikol o čiernych dierach dojem ako v tom vtype: „Veda ohľadom tejto problematiky vie, že nič nevie.“

Rigden: Tak nejako to aj je. Mnohí vedci sa mýlia, keď sústreďujú svoje sily a niekedy premárnia celý svoj život na rozvoj teórie, ktorá vedie do slepej uličky. Ľuďom jednoducho chýba to elementárne – *Znalosti a orientácia, akým smerom* vo výskumoch postupovať. Keby ich mali, bolo by možné uskutočniť revolučný prielom nielen vo vede, ale aj v rozvoji spoločnosti. Som presvedčený, že informácie, o ktorých som už hovoril a budem hovoriť aj ďalej, tomu v mnohom napomôžu, pokiaľ si to ľudia zvolia.

Anastasia: Tak čo v skutočnosti predstavuje čierna diera?

Rigden: V skutočnosti to, čo v merítkach Vesmíru nazývajú **čiernou dierou, je prechodný jav a sám o sebe nemá žiadnu hmotnosť. Objavenie sa a zmiznutie čiernych dier vo Vesmíre v akomkoľvek množstve nenarušuje zákon zachovania celkovej hmotnosti Vesmíru. Dokonca aj tá najgigantickejšia čierna diera existuje pomerne krátku dobu a jej hmotnosť sa rovná nule. No jej úloha v astrofyzickom pretváraní Vesmíru je kolosálna.**

Asociatívne by som ju prirovnal k myšlienke. Veď myšlienku nie je vidieť. Nedá sa odvážiť alebo ohmatať, no predsa existuje, keď sa už raz objavila v našom vedomí. Myšlienka má objem (prinajmenšom informačný). Jej existencia je krátkodobá, pretože ju rýchlo

striedajú iné myšlienky. Myšlienka nemá hmotnosť, no v materiálnom svete môže mať kolosálne následky. V podstate je to Nič.

Anastasia: Nič? Pre súčasné ľudské chápanie Nič – to je v lepšom prípade vákuum.

Rigden: Ale také vákuum nie je zasa až také prázdne. Jednoduchý príklad. V medzihviezdnom priestore prevláda takzvané vysoké vákuum. Jeho priemerná hustota je menšia ako 1 molekula na centimeter kubický. A ak pre porovnanie vezmeme najredšie vákuum, ktoré vytvorili ľudia, tak tam sa nachádza približne 100 000 molekúl na centimeter kubický. Vedci už chápu, že ani úplné vákuum, v ktorom sa predpokladá úplná neprítomnosť častíc, nie je „absolútna prázdnota“ zbavená akýchkoľvek vlastností. Už dnes sa súčasná fyzika dopracovala k teórii fyzikálneho vákua, ako vedci nazvali najnižší energetický stav kvantových polí. Fyzikálne vákuum v tejto teórii je charakterizované neprítomnosťou akýchkoľvek reálnych častíc, no zároveň obsahuje všemožné virtuálne častice. Ale existuje aj iná teória (pravdaže, úporne neuznávaná „oficiálnou vedou“), v ktorej sa skúma zrod častíc a antičastíc (šiestich tried) z prvotného vákua rozštiepením podľa spinu a objavením sa pravých a ľavých torzných polí. Tieto polia sú akési katalyzátory, ktoré vyvolávajú zrod hrubej hmoty.

Kto má bližšie k Pravde, to nepochybne rozsúdi čas. Problém je v tom, že mnohí vedci, keď túžia pochopiť Pravdu, sa v skutočnosti stretávajú s jej lživým odrazom vo svojom vedomí. Náhlia sa vyhlásiť teórie, ktoré sú pre nich najvýhodnejšie a po dlhú

dobu sa snažia obhajovať svoju „pravdu“. Utrácajú pritom na to roky života, svoje aj cudzie „nervy“ a nezamýšľajú sa nad hlbokými príčinami vzniku podobnej inverzie v ich vedomí. Ľudia v skutočnosti ešte veľa nevedia o neviditeľnom svete, o tom, aký silný je v tomto svete Živočišny rozum a aké je dôležité pre každého človeka starať sa o svoju duchovnú čistotu. Veď práve ona odhaľuje Pravdu toho bezhraničného vo svojej pôvodnej podstate.

Anastasia: Áno, spomínam si na túto teoretickú schému zrodu častíc a antičastíc. Je pozoruhodné, že tam je tiež všetko podľa schémy kosého križa... Kedysi ste veľmi zrozumiteľne asociatívne prirovnávali Vesmír k oceánu, v ktorom je všetko zaplnené až po okraj. A čo je to čierna diera vo Vesmíre, ak ju skúmame tak, že použijeme toto obrazné prirovnanie k oceánu?

Rigden: Čierna diera vo Vesmíre vyzerá hypoteticky ako vzduchová bublina vo vodách oceánu. No iba tak vyzerá, ale nezodpovedá jej, pretože bublina je vo vodách oceánu naplnená vzduchom a čierna diera v priestoroch Vesmíru nie je naplnená vôbec ničím, teda aspoň v ľudskom ponímaní daného javu.

Anastasia: Inak povedané, čierna diera – to je Niečo ako cudzorodá vtrúsenina, ktorá nie je vlastná materiálnemu svetu?

Rigden: Dá sa to povedať aj tak.

Anastasia: Zmieňovali ste sa o tom, že úloha čiernej diery v astrofyzickom pretváraní Vesmíru

je kolosálna. Povedzte, prosím, o tom podrobnejšie, o základných funkciách čiernej, diery aspoň na asociatívnych príkladoch.

Rigden: No, fungovanie čiernej diery môžeme azda veľmi hypoteticky prirovnať k imunitnej reakcii, presnejšie k imunitným bunkám v ľudskom tele, ktoré chránia organizmus pred rôznymi druhmi choroboplodných zárodkov tým, že identifikujú a likvidujú takéto patogény alebo zmenené bunky vlastného organizmu (nádorové bunky) a tak ďalej.

Ak sa do nášho organizmu dostane cudzí agens, buď vírus alebo patogénne mikróby, imunitné bunky ich nachádzajú a likvidujú. Alebo keď sa nejaká bunka alebo skupina buniek stanú defektnými, prestanú fungovať a napríklad sa začínajú nekontrolovane deliť, tak aj tu imunitné bunky nastolia poriadok tým, že zlikvidujú takéto „neposlušné“ bunky. No takéto prirovnanie tiež nebude vo vzťahu k čiernym dieram vo Vesmíre úplne správne, pretože imunitné bunky neprestajne brázdia priestory nášho organizmu a vyhľadávajú „narušiteľov“ prípustných hraníc.

Ale tieto čierne diery sa odrazu zjavujú vo Vesmíre Odnikiaľ, a iba tam, kde je to nutné, a potom zase miznú Nikam. Pričom miznú okamžite, často (ale nie vždy) pritom zanechávajú po sebe v materiálnom svete celé zhluky fragmentov hviezd a obrovské oblaky z prachu a plynov, ktoré sa dajú pomocou súčasného vybavenia celkom ľahko odhaliť. Táto zostatková hmota po likvidácii hlavnej „patogénnej“ hmoty sa podobá, takpovediac sutine, ktorá spadla z dopravníka v prevádzke na drvenie a spracovanie kameňa.

Je ťažké vysvetliť, ako sa Niečo zjavuje Odnikiaľ, likviduje niekedy celé zoskupenia hviezd a mizne Nikam. **Pritom čierna diera skutočne významne deformuje okolo seba časopriestor a disponuje obrovskou gravitačnou silou, a tým pôsobí na okolitú hmotu.** Čierna diera je to jediné, čo môžeme nazvať skutočnou Prázdnotou – Nič, pretože tam v ľudskom chápaní nie je nič materiálne.

Anastasia: Hm, áno, pre ľudí s vedecko-materialistickým svetonázorom to bude ťažké pochopiť... Veď vzhľadom na vyššie uvedenú informáciu sa v takom prípade vnucuje otázka – Kto teda Odnikiaľ riadi tento proces? Kto zisťuje prítomnosť takýchto defektov vo Vesmíre a prispieva ku vzniku a zmiznutiu čiernych dier práve v tých častiach?

Rigden: Na pochopenie týchto procesov, a nehovoriac už o ich sformovaní do vzorcov, je potrebné mať principiálne *iný* svetonázor.

Anastasia: Spomínali ste, že **hmotnosť čiernej diery sa rovná nule.** A ako sa premieňa hmota, ktorú pohlcuje? Hovorili ste, že vytváranie najťažších mikroobjektov vo Vesmíre je priamo spojené s čiernymi dierami. To znamená, že tam predsa len musí byť nejaká hmotnosť?

Rigden: Myslím si, že keď pochopíš samotný princíp „práce“ čiernej diery, tak otázky zmiznú samé od seba. Tak teda, ako čierna diera priťahuje hmotu a kam potom táto mizne? Čierna diera je takpovediac nejaká anomálna oblasť. Ako nemateriálna štruktúra sa objavuje v tých častiach

Vesmíru, kde dochádza k určitému narušeniu polí. Jej úlohou je zlikvidovať hmotu, ktorá vyvoláva tieto narušenia. Samotný fakt prítomnosti čiernej diery v danom mieste Vesmíru vyvoláva časopriestorovú deformáciu. Teda ona samotná spúšťa určitý mechanizmus, ktorý skresľuje plynulý tok času v danej časti priestoru. Toto vedie k určitým vzájomným pôsobeniam, následkom čoho vzniká obrovská gravitácia, ktorá začína priťahovať materiálnu štruktúru. To je, myslím, pochopiteľné?

Anastasia: Áno.

Rigden: Ideme teda ďalej. Keď je hmota priťahovaná, tak sa fragmenty napríklad o veľkosti Mesiaca, začínajú deformovať ešte počas približovania sa v dôsledku obrovskej gravitačnej sily. A keď hmota začína vstupovať do zóny akrécie, tak sa vytvára najsilnejšie gravitačné pole a hmota sa trhá na kúsky. Je to niečo ako zvláštny mlynček na mäso.

Anastasia: Môžete prosím upresniť, termín „zóna akrécie“ sa tu používa v tom istom význame, ako ho používajú súčasní vedci? Myslí sa tým akrečný disk ako zdroj mohutného žiarenia, ktorý rotuje okolo čiernej diery a vzniká pri páde (akrécii) hmoty najbližšej susednej hviezdy alebo medzihviezdneho plynu na tento objekt pod vplyvom jeho gravitačného poľa. Je to tak? Inými slovami, hmota, ktorá sa stretne s čiernou dierou, sa začína pohybovať po orbite okolo nej a vytvára pritom tento rýchlo rotujúci disk?

Rigden: Áno. Počas tohto „mletia hmoty“ nastáva veľmi dôležitý moment. Je tu taká sila, že jednoducho

odstrkuje informačné tehličky jednu od druhej a tieto sa už nemôžu nachádzať v jednoznačne prísne stanovenej pozícii, preto sa odtrhávajú zo svojho informačného usporiadania. Len čo sa stráca informačná štruktúra, usporiadanie, vďaka ktorým bola vytvorená táto hmota ako taká, nastáva vypudenie informácie z materiálnej štruktúry a hmota mizne. Je tu paradox, pretože samotná čierna diera nevplýva na informačné tehličky, ale priamo vplýva na hmotu. Tá je veľmi silno priťahovaná, informačné tehličky sú odstrkované a ako následok – hmota mizne.

Anastasia: To znamená, že informácia nie je zničená. Hmota je vytvorená na základe informácie, a keď dochádza k vypudeniu informácie, hmota prestáva existovať.

Rigden: Správne. Ak by sme si celý tento proces predstavili na asociatívnom príklade nášho hypotetického experimentu, tak nám vychádza nasledovné. Predstav si, že si postavila zámok z neviditeľných polystyrénových tehličiek a takto si ho zviditeľnila. Potom si ho opatrne zdvihla a jednoducho vhodila do akvária s vodou. Čo sa stane? Samozrejme, že pri náraze na vodu sa zámok rozletí na drobné časti. Teda v našom prípade prejde do iného stavu: hmota zmizne a zostane len informácia vo forme tých prvotných neviditeľných polystyrénových tehličiek, ktoré zostanú plávať na hladine vody. Otázka: „A kam sa podel samotný zámok (hmota)?“ Je pochopiteľné, prečo moja otázka vyvolala u teba úsmev. Odpovieš mi totiž: „Presne tam, kam aj dierka z praclíka potom, ako ho zješ.“ A budeš mať úplnú pravdu.

A teraz si predstav, že akvárium je trochu väčšie, a takých ako si ty, ktorí stoja nad akváriom so zámkami v rukách, je, no, aspoň desať. A vy, prakticky naraz vhadzujete svoje zámky do akvária. Už v momente, keď sa vaše zámky dotknú vody, polystyrénové tehličky (jednotlivé informačné tehličky alebo tehličky spojené do blokov) nezostanú plávať na hladine vody, ale okamžite sa od nej odrážajú (ako od niečoho superhustého), doslova ako tenisová loptička od asfaltu. Predstavila si si to? No, a to je teda v trochu skreslenej forme model „fungovania“ čiernej diery.

Anastasia: A čo sa deje s informačnými blokmi, s tými klastrami? Veď to je, hoci najmenšia, ale predsa len viditeľná hmota. Tie ešte nie sú rozdelené na neviditeľné informačné tehličky?

Rigden (s úsmevom): Šikulka, vidím, že pozorne sleduješ situáciu... Tvar čiernej diery je sférický. V čase vypudzovania informácie z hmoty, keď sa informačné tehličky odtrhávajú od spracovávanej hmoty, niektorá ich časť sa oddeľuje po celých skupinách – klastroch. A tieto klastre sa stávajú krátko trvajúcimi objektmi s hmotnosťou 0,8 gramu, ktoré vo forme žiarenia vychádzajú bezprostredne z „pólov“ tejto sféry (gule). Áno, aj samotný pojem „póly“ je pri tejto sfére relatívny, pretože tu je dôležitá pozícia pozorovateľa a zhluku premieňajúcej sa hmoty vo vzťahu k tejto sfére.

Anastasia: Zdá sa, že tento proces, ktorý sa deje s hmotou v blízkosti čiernej diery, ešte môžeme obrazne prirovnať k pravidelnému formátovaniu disku v počítači, kedy sú všetky informácie na disku zničené.

A prečo sú tie objekty krátko trvajúce a existujú len zlomok sekundy?

Rigden: Pretože nemajú program pre život. Jednoducho sa rozpadajú na jednotlivé informačné tehličky. Paradox je v tom, že sa informačné tehličky nachádzajú súčasne v dvoch stavoch: energetickom aj materiálnom (vo forme zoskupenia týchto informačných tehličiek, kedy vytvárajú materiálnu časticu). Teda ony akoby nie sú a akoby aj sú. Jednotlivé informačné tehličky nemajú hmotnosť. No práve informácia vytvára matériu so svojou hmotnosťou, a tiež priestor, gravitáciu a čas. A informáciu riadi Ten, Kto stvoril všetko. On stvoril informáciu ako silu schopnú zrodiť energie, ktoré formujú hmotu (v ľudskom chápaní).

Mimochodom, tieto tehličky pri vytváraní častíc s malým obsahom informácií (neutríno a jemu podobné) v podstatnej miere narúšajú „logickú“ Einsteinovu teóriu relativity. Vec sa má tak, že niektoré z týchto častíc kvôli „jednoduchosti“ svojej štruktúry slabo vzájomne pôsobia s inými časticami vo Vesmíre, minimálne v našich merítkach, čo im umožňuje premiestňovať sa nekonečným priestorom Vesmíru rýchlosťou, ktorá značne prevyšuje rýchlosť svetla.

Anastasia: Rýchlosťou, prevyšujúcou rýchlosť svetla? V takom prípade, samotný fakt prítomnosti týchto častíc povedie k nutnosti zrevidovať nielen Einsteinovu teóriu relativity, ale aj mnohé iné aspekty súčasnej fyziky.

Rigden: Rozhodne, niečo zrevidovať predsa len bude treba. Ale to významne prehľbi chápanie

procesov vzájomného pôsobenia hmoty vo Vesmíre. Áno. A hádam to priblíži ľudstvo k poznaniu takého fyzikálneho prejavu času, ako je priestor... Takému, že z informačných tehličiek pozostávajú aj najrýchlejšie, aj najťažšie mikroobjekty tohto sveta, ako napokon aj všetko ostatné...

Anastasia: A ak by sme si hypoteticky predstavili, dajme tomu... neutrónovú hviezdu, ktorá by pozostávala z takých ťažkých, krátkodobých objektov, tak z toho vychádza, že by ešte stonásobne zmenšila svoj rozmer, a jej hmotnosť by vzrástla, teda zvýšilo by sa aj gravitačné zmrštenie tejto hviezdy. Inak povedané, dokázala by sa v takom prípade vystaviť plnému gravitačnému kolapsu a prejsť do stavu čiernej diery?

Rigden: Hypoteticky si samozrejme môžeme predstaviť čo len chceme. Ale v skutočnosti niečo také nie je možné, pretože to je nezlučiteľné s podstatou materiálnej štruktúry. Ľubovoľná materiálna štruktúra by sa pri takej sile gravitačného zmrštenia rozpadla, teda prestala by existovať ako hmota, pretože by pri tomto procese nevyhnutne vznikli podmienky, ktoré odpudzujú informačné tehličky jednu od druhej. Áno, aj gravitačné sily majú svoj limit, takže niečo podobné je jednoducho nemožné. Vezmime si napríklad procesy, ktoré prebiehajú pri čiernej diere. Tieto krátkodobé objekty, o ktorých som hovoril, sa dostatočne rýchlo rozpadajú na informačné tehličky, akonáhle energia, ktorá ich spája, začne ubúdať.

Pre tých, ktorí vnímajú svet výhradne materialisticky, je ťažké rozumom pochopiť tieto procesy. Veď skôr alebo neskôr sa človek počas svojho duchovného

rozvoja dostane k hraniciam takéhoto obmedzeného chápania, za ktorými sa skrýva úplne iný svet a iné zákony. Bez ohľadu na to, aká obrovská hviezda by to bola a hmotnosť koľkých slnôk by v sebe obsahovala, nikdy sa nedokáže premeniť na čiernu dieru, pretože hmota sa nikdy nedokáže poddať plnému gravitačnému kolapsu. Veď hmota pozostáva z informačných tehličiek. A informačné tehličky sú neporušiteľné, nie je možné ich zničiť ani zmeniť **a sú vo Vesmíre kvantitatívne stabilne konštantné.**

Anastasia: Teraz už chápem, prečo má samotná čierna diera nulovú hmotnosť. Čierna diera ako objekt z nemateriálneho sveta jednoducho vytvára podmienky, silu, v blízkosti ktorej dochádza k základnému pôsobeniu, teda, nastáva takpovediac utilizácia nepotrebnnej hmoty. Takmer ako guma na gumovanie, ktorá odstraňuje nápisy z papiera. Hmota úplne mizne, hoci sa nedostala do samotnej čiernej diery. A od čoho závisí veľkosť čiernej diery?

Rigden: Veľkosť čiernej diery závisí od množstva, takpovediac „patologickej hmoty“ (inak sa táto hmota nedá nazvať), ktorá podlieha likvidácii v danej časti Vesmíru. Čierna diera môže mať ľubovoľnú veľkosť: aj veľkú, aj malú. Pre lepšie pochopenie týchto procesov v kozme hádam uvediem veľmi názorný asociatívny príklad súvisiaci s ľudskou činnosťou. Predstav si, že človek potrebuje pokosiť burinu na určitej časti lúky. Vidí túto časť a prepočítava, akú silu je potrebné vynaložiť a koľko času treba vyčleniť na túto prácu. A potom sa jedno prekrásne ráno objaví na tejto lúke a vykonáva naplánovanú prácu, pričom súhlasíš, že pre tú burinu je to úplne neočakávané.

Iné to bude, ak je tej buriny celé pole. Tu už na zlikvidovanie buriny človek zapojí do činnosti viac sily, napríklad vo forme techniky, zapojenia ľudských zdrojov a tak ďalej. Teda miesto použitia sily závisí od výskytu oblasti „patológie“ a spôsob použitia sily závisí od objemu konkrétnej práce.

Anastasia: Dobrý príklad... A vôbec, v súčasnej fyzike doteraz zostáva otvorená otázka pôvodu hmotnosti ako takej. Navyše sami vedci ju vyčleňujú ako jednu zo základných. Nehľadiac na množstvo teórií a predpokladov, nie je spoľahlivo objasnené, prečo jedny častice majú hmotnosť, a iné nie. Ja sama som predtým, kým som sa hlbšie nezaujímal o túto otázku, považovala hmotnosť za niečo, čo sa rozumie samo sebou, že je to nejaká charakteristika každého materiálneho objektu. Veď všetkým je jasné, že slon je ťažší ako mucha, pretože má väčšiu hmotnosť. No ako sa ukázalo, nie všetko je tu také jednoduché, ak sa ponoríme do mikrosveta. Vedci zistili, že existujú častice, ktoré nazývajú „elementárnymi“, s hmotnosťou rovnou nule. Jedným z predstaviteľov takých častíc bez hmotnosti (v stave pokoja) je všetkým známy fotón, kvantum svetla.

Rigden: To je skutočne otázka, na ktorú doteraz veda nedokáže odpovedať, pretože je obmedzená len rámcom predložených teórií. A tieto teórie, bez ohľadu na to, že sú stále komplikovanejšie, predsa len nedokážu dať hodnoverné odpovede na také dôležité otázky týkajúce sa hlbšieho chápania štruktúry Vesmíru, ako napríklad: „Čo vlastne prisudzuje hmotnosť konkrétnym časticiam?“, „Prečo sa hmotnosti častíc líšia?“

Predpokladá sa, že hmotnosť telesa priamo závisí od látok v ňom obsiahnutých, pozostávajúcich z atómov. Ale čo tvorí základ atómov? Podľa súčasných predstáv, atómy pozostávajú z elektrónov, protónov a neutrónov. Predpokladá sa, že protóny a neutróny sú tvorené z kvarkov. A práve elektróny a kvarky ľudia považujú za pravé elementárne častice...

Anastasia: Áno, predpokladať – nerozoberať. Večná hra logiky obyvateľa trojrozsomernej dimenzie na „verím – neverím“: čo nemôžem vidieť pomocou najmodernejších prístrojov, to v prírode neexistuje.

Rigden: Každý človek má svoju cestu poznania Pravdy, niekedy cez prekonávanie množstva pokusov a omylov. Avšak čistota úmyslov a pružnosť rozumu umožňujú skutočnému vedcovi širší pohľad na svet a zbaviť sa vnútených stereotypov. Problém nie je v Znalostiach, problém je vo vnímaní človeka.

Anastasia: Najsmiešnejšie je, že ak sa nezaujato pozrieme na teoretické opisy správania elementárnych častíc, ktoré boli predstavené za posledných sto rokov, tak vzniká dojem, že každá nasledujúca teória sa snaží zaplášť dieru tam, kde v tej predchádzajúcej vznikla trhlina v súvislosti s novými experimentálnymi objavmi. Možno je potrebný úplne iný prístup k tejto problematike... Povedzte prosím, čo v globálnom meradle predstavuje samotná hmotnosť?

Rigden: Všetko je to v skutočnosti jednoduchšie, ako si ľudia predstavujú. Množstvo hmoty (jej objem, hustota a tak ďalej) a aj samotný fakt jej prítomnosti vo Vesmíre nemá vplyv na celkovú hmotnosť Vesmíru.

Ľudia si privykli vnímať hmotu s jej charakteristickou hmotnosťou len z pozície trojrozmerného priestoru. No pre hlbšie pochopenie zmyslu danej otázky je treba vedieť o mnohorozmernosti Vesmíru. Objem, hustota a ďalšie charakteristiky viditeľnej, teda pre ľudí obvyklej hmoty v celej jej rozmanitosti (vrátane častíc, ktoré dnes nazývame „elementárnymi“), sa menia už v piatej dimenzii. Ale hmotnosť zostáva nezmenená, pretože je súčasťou celkovej informácie o „živote“ tejto hmoty až do šiestej dimenzie vrátane. **Hmotnosť matérie, to je len informácia o vzájomnom pôsobení jednej hmoty s druhou za určitých podmienok.** Ako som už hovoril, informácia tvorí hmotu, usporiadaná informácia určuje jej vlastnosti, vrátane hmotnosti. **S prihliadnutím na mnohorozmernosť materiálneho Vesmíru je jeho hmotnosť vždy rovná nule.** Celková hmotnosť hmoty vo Vesmíre bude obrovská len pre Pozorovateľa tretej, štvrtej a piatej dimenzie...

Anastasia: Hmotnosť Vesmíru sa rovná nule? Tak to poukazuje na iluzórnosť sveta ako takého, o čom sa hovorilo v mnohých starých legendách národov sveta...

Rigden: Ak si veda budúcnosti zvolí cestu, ktorá je ukázaná v твоjich knihách, dokáže sa priblížiť až k odpovediam na otázky o pôvode Vesmíru a jeho umelom stvorení.

Anastasia: Je tu ešte jedna otázka. V súčasnej vede existujú predpoklady, že v jadrách skoro všetkých veľkých galaxií sú obrovské čierne diery. Zodpovedá to skutočnosti?

Rigden: Nie. Tento predpoklad u vedcov vznikol preto, lebo aktívne galaxie vydávajú veľmi silné žiarenie a hviezdy okolo ich centier sa pohybujú tak, akoby ich priťahovalo niečo, čo je súčasťou technikou neviditeľné, no veľmi masívne. Ale v jadrách galaxií čiernych dier niet. Tam jednoducho platia trochu iné zákony.

Anastasia: Špirálové galaxie boli objavené ako jedny z prvých. Hrá tvar špirály nejakú osobitnú úlohu v mikro a makrosvete Vesmíru?

Rigden: Áno, a súvisí to so štruktúrovaným prúdením energií, s uchovávaním informácie a informačnou výmenou, celkovo s hlbšou fyzikou. Ak pozorne preskúmame túto otázku tak pochopíme, že **mnohé v materiálnom svete je usporiadané v tvare špirály** alebo vykonáva pohyb po špirále, počínajúc mikro a končiac makroobjektmi. Vezmime si napríklad mikroobjekty nášho sveta, taký cytoskelet eukaryotických buniek. Ako si určite pamätáš definíciu z biológie, eukaryoty sú organizmy, ktorých bunky majú diferencované jadro.

Anastasia: Áno, do tejto skupiny patria všetky vyššie živočíchy a tiež aj rastliny, huby, jednobunkové a mnohobunkové riasy a prvoky.

Rigden: Správne. V ich cytoskelete nájdeš aj lineárne skrútenú špirálu, dvojité špirálu, a aj superšpirálovú štruktúru.

Anastasia: Presne! Veď ich bunky majú jadro, ktoré je obalené membránou, a chromozómy špirálovitej štruktúry obsahujúce biopolymér, ktorý je tiež

súčasťou živých organizmov – dvojreťazovú molekulu DNA. Vo väčšine prípadov má DNA štruktúru dvojitej špirály! Dokonca aj niektoré baktérie, ktoré patria medzi prokaryoty (organizmy s nediferencovaným jadrom), majú samostatnú dvojšpirálovú molekulu DNA v tvare kruhového reťazca DNA.

Rigden: Presne tak. Spomeň si tiež na proces delenia bunky a na chromozómy ženskej bunky, chromozómy mužskej bunky, ktoré sa na ňom zúčastňujú... Vo všetkých štádiách bunkového cyklu základ chromozómu tvoria chromonémy...

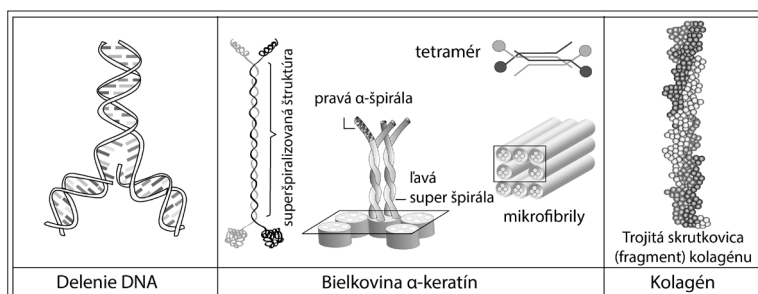
Anastasia: Áno, áno, áno... tie vláknité štruktúry.

Rigden: Všimni si jednu zvláštnosť: v nedeliacej sa bunke sú rozpletené, inak povedané dešpiralizované a v čase delenia bunky sú doslova stočené do špirály, *obrazne povedané vo forme dvoch prepletených hadičkov...* No a ako si pamätáš, k funkciám DNA patrí uchovávanie informácie, jej odovzdávanie a realizácia genetického programu rozvoja.

A vôbec, ak podrobnejšie preskúmame biochémiu organizmu živočíchov, vrátane človeka, tak môžeme nájsť značnú rôznorodosť typov špirál (ľavotočivú špirálu, pravotočivú špirálu, trojitú špirálu atď.). Napríklad typická molekula kolagénu sa skladá z troch polypeptidových reťazcov rôznych typov (α -špirál). Spravidla sú stočené vo forme pravej trojtej špirály. A čo to je kolagén? Je to najrozšírenejšia vláknitá bielkovina v organizme živočíchov a tvorí približne 25% všetkých proteínov. Tvorí základ kolagénových vlákien spojivového tkaniva, zabezpečuje jeho

pevnosť a pružnosť. Teda z neho pozostávajú kosti (vrátane lebky, chrbtice atď.), chrupavky a šľachy.

Alebo iný príklad. Čo sú to ľudské vlasy, nechty a u zvierat perie, pazúry, pichliače a srst? Sú to štruktúry, ktoré pozostávajú hlavne z keratínu (rohovinovej hmoty). Keratín ako štrukturálna bielkovina je tiež vytvorený prevažne vo forme špirály, napríklad taká štrukturálna bielkovina vlasov alebo srsti α -keratín. V ňom je prevažná časť peptidového reťazca stočená do pravej α -špirály. A už dva peptidové reťazce tvoria jedinú ľavú superšpirálu. Obrazne povedané, také *špirálové prepletenie vo forme dvoch hadíkov*. Superšpirály sa zasa spájajú do *tetramérov* a tie sa spájajú do oveľa zložitejších útvarov. Osem takých zložitých útvarov už vytvára mikrofibrilu vlasu alebo srsti. To sú len procesy viditeľné v materiálnom svete, ktoré vznikajú na neviditeľnej energetickej úrovni organizovania hmoty.

1

2

3

Obrázok 1. **Špirálové štruktúry:**

- 1) delenie DNA; 2) bielkovina α -keratín;
3) trojitá špirála kolagénu.

Špirálová štruktúra je jednou z najvhodnejších foriem dlhodobého uchovávania informácie.

K dnešnému dňu sa veda ešte len približuje k tomuto chápaniu. Napríklad vďaka metódam testovania DNA možno o človeku veľa zistiť, vrátane vykonania genetickej expertízy na určenie biologickej príbuznosti. Kedysi sa na analýzu DNA používala krv. Dnes sa na podobné analýzy používajú sliny, vlasy a nechty človeka. V kriminalistike dokážu súdni lekári stanoviť z jediného vlasu vek a pohlavie človeka. Tiež dokážu zistiť, aké látky a mikroelementy sa nachádzajú vo vlasoch, v ktorom období života jedinca sa nachádzali vo väčšom, alebo menšom množstve v jeho organizme. Čo sa týka týchto údajov, tie vypovedajú o obraze života človeka: aké lieky užíval, ako sa stravoval a tak ďalej. Analýza DNA vlasu v porovnaní s inými vzorkami umožňuje špecialistom identifikovať jeho „majiteľa“. Túto metódu využívajú aj archeológovia pri skúmaní rôznych pohrebísk a starých hrobiek, pretože vlasy sa zachovávajú oveľa lepšie ako kosti.

Pravdaže, toto ani zďaleka nie sú hranice poznania. Veda ešte len stojí na prahu poznania tajomstiev špirálovej štruktúry (ktorá sa v nemalom množstve nachádza aj v človeku) a vzájomného vzťahu hmoty s energiami. Treba podotknúť, že vedomosti o tom v dávnych dobách existovali. A sú na to dôkazy – znaky a symboly dávnych ľudí, zanechané vo forme zápisov na rituálnych predmetoch, kameňoch, artefaktoch z pohrebísk alebo na symbolických detailoch architektúry, dozvuky magických rituálov rozšírené takmer po celom svete u rôznych národov. Mimochoďom, rituály nie náhodou boli spojené napríklad s vlasmi, nechtami a kosťami, teda so špirálovými štruktúrami, ktoré sú schopné uchovávať a odovzdávať silu (informáciu). Informácia, alebo ako ju dávnejšie

nazývali „spiaca sila“, sa aktivovala (prebúdžala) pomocou zaklínadiel, teda určitých zvukových vibrácií, alebo sústredením sily mysle a pozornosti. Tieto znalosti ľudia používali ako na pozitívne, tak aj na negatívne účely. Pravdaže, podobné rituály sa dochovali dodnes, no z väčšej časti už sú až smiešne prekrútené ľuďmi, je to už len prázdne napodobňovanie, z ktorého sa vytratil zmysel.

Anastasia: U mnohých národov jestvujú rôzne povery, dokonca zákazy súvisiace práve s vlasmi a nechťami. Napríklad, predpokladalo sa, že ostrihané vlasy a nechty sa nesmú ľahkomyselne vyhadzovať hocikam, pretože nesú určitú energetickú informáciu o ich vlastníčkovi, a môžu sa ocitnúť u neprajníka schopného použiť ich a spôsobiť mu zlo. A niektoré národy majú dokonca zákaz pľuvania: nesmie sa pľuvať hocikde, pretože sa domnievajú, že sa tejto sliny môže zmocniť čarodejník, aby človeku uškodil. Zákaz pľuvania by sa mal zaviesť ako pravidlo pre obyvateľov miest, možno by sa tým zvýšila kultúra a chodníky by boli čistejšie, no a možno by ľudia začali menej trpieť všelijakými poruchami a chorobami neznámeho pôvodu...

Rigden: Kultúra, samozrejme, nikdy nezaškodí. Lenže to nie je o zdraví, zákazoch, čarodejníkoch ani o poverách. To všetko je vonkajšie, no vzniká to z toho vnútorného v samotnom človeku. Je to záležitosť návykov, dominancie určitého myslenia jedinca a jeho každodennej voľby. Ak človek očistí svoj rozum od ideologického rozkladu, a stanoví si vo svojom živote ako pravidlo tvorivé duchovné priority, tak mu žiadni čarodejníci s ich poverami nebudú prekážkou.

Anastasia: Absolútne s vami súhlasím... Nie je prekvapujúce, že v literatúre, ktorá je rozšírená v dnešnej spoločnosti, sú takmer na každom kroku opísané príklady negatívneho pôsobenia pomocou týchto špirálových štruktúr. No ak sú negatívne, musia byť aj pozitívne príklady. Spomínali ste, že sa tieto znalosti využívali aj pozitívnym spôsobom.

Rigden: Poviem to takto, pôvodne sa znalosti dávali ľuďom práve na pozitívne účely. Vezmime si také vlasy. Uchovávali informáciu o človeku, spojenie s jeho fyzickou aj energetickou štruktúrou. O spojení vlasov s energetickou štruktúrou, k pochopeniu ktorej ešte súčasná veda nedospela, vedeli už v hlbokej minulosti. Dnes môžeme o tom nájsť už len dozvuky. Napríklad starí Slovania, napokon ako aj iné národy, sa domnievali, že rozpustené vlasy pridávajú žene magickú silu, alebo že u muža (vojaka) neveľký prameň vlasov, siahajúci až po plecia, odstrihnutý priamo z temena hlavy, má tiež magickú moc. Všetko sú to pozostatky bývalých znalostí o energetickej štruktúre človeka a o možnostiach jej správneho využitia v živote pre pomoc na duchovnej ceste.

Dokonca pramienok odstrihnutých vlasov uchováva spojenie s človekom. Kedysi, keď niekoho z občiny posielali na ďalekú cestu za určitým účelom, tento človek zanechal občine pramienok svojich vlasov. Občina počas plnenia jeho misie pravidelne zasadala do kruhu, pritom umiestnila tieto vlasy v strede, a vykonávala to, čo by dnes ľudia nazvali meditáciou, modlitbou. To znamená, že keď ľudia z občiny boli v zmenenom stave vedomia (v meditácii), cez prameň vlasov dodávali tomu človeku

dodatočnú duchovnú silu ako podporu pri plnení jeho misie.

Mimochodom, v minulosti, keď sa občina snažila duchovne pomôcť konkrétnemu človeku, na tieto účely mu vopred odstrihli pramienky vlasov na troch miestach, ktoré akoby symbolizovali trojuholník nad hlavou: na spánkoch (bližšie k bodu nad uchom) a na zátylku. A potom občina, takpovediac, meditovala nad týmito vlasmi. Používalo sa to na pomoc pri blokovaní negatívneho stavu (spojeného s minulosťou človeka) a pri potlačení výbuchov jeho Živočíšnej podstaty. Z čela vlasy nikdy nestrihali, pretože prednú časť človeka a priestor pred ním pokladali za spojený s duchovným smerovaním, s cestou vpred.

V podstate, cez vlasy je možné, aj keď slabé, krátkodobé, no plne reálne pôsobenie na človeka. No takým pôsobením je možné zosilniť len to, čo dominuje v danej Osobnosti. Inými slovami, prostredníctvom vlasov dobrého človeka, pôsobením hlbokými vnútornými pocitmi, je druhý dobrý človek schopný odovzdať pozitívnu energiu, a tým v ňom na nejaké časové obdobie posilniť pozitívne sily. No samozrejme, hlavná práca na sebe zostáva na samotnej Osobnosti.

Je zaujímavé, že kedysi sa znalosti o takej dodatočnej sile využívali pri magických rituáloch len na duchovnú pomoc človeku. A dnes sú v podstate buď skreslené, alebo využívané v negatívnom zmysle. Ľudia akosi zabudli, že tieto znalosti im boli dané na to, aby si navzájom pomáhali.

Anastasia: V niektorých súčasných náboženstvách existuje obrad strihania vlasov. Napríklad strih na mnícha v kresťanstve, rituál holenia vlasov u moslimov, ktorí vykonávajú púť do Mekky, alebo holenie dohola v budhistických mníšskych spoločenstvách, či holenie prednej časti hlavy u Číňanov, Mandžuv, Ainuov ako druh obety Bohu. Čo je základom týchto rituálov?

Rigden: Toto sú už čisto symbolické akty, ktoré sa v náboženstvách interpretujú ako definitívne rozlúčenie sa človeka s celou jeho minulosťou a jeho rozhodnutie slúžiť danému náboženstvu, a sú považované za „obeť Bohu“. V skutočnosti, ak sa človek navonok ostrihal alebo oholil, no jeho vnútro sa kvalitatívne nezmenilo, tak to všetko aj tak zostane len symbolikou. Opakujem, veď nie sú dôležité vonkajšie atribúty, oblečenie a odlišný vonkajší vzhľad, ale vnútorná zložka človeka. Trebárs ostrihanie vlasov v tvare kríža, holenie temena, čela – to už je skreslená interpretácia znalostí, ponímanie samotných ľudí, čisto ich symbolická vonkajšia demonštrácia spojenia človeka s Bohom, jeho putovania po duchovnej ceste a jeho príslušnosti k tomu či inému náboženstvu.

Anastasia: Áno, nie nadarmo sa medzi ľuďmi hovorí: neposudzuj človeka podľa zovňajšku... Keď sa vrátim k otázke o špirálovej forme v mikro- aj makrosвете, spomenula som si, že pohyb elektrónu v časovo nemennom magnetickom poli je tiež špirálový.

Rigden: V prírode je mnoho javov spojených s takýmto pohybom. Všimni si rozsiahle prírodné javy, napríklad vzdušné cyklóny, anticyklóny, gigantické

oceánske víry (takzvané ringy, centrum ktorých sa môže nachádzať desiatky metrov pod hladinou oceánu), polia špirálovej turbulencie, generovanie špirálových vln a tak ďalej, špirálovitá štruktúra a pohyb makroobjektov, napríklad galaxií.

Poviem dokonca viac o špirálovej forme v makrosвете, o tom, čo veda k dnešnému dňu nepozná, no spomína sa to v dávnych legendách rôznych národov o stvorení sveta. Mimochodom, rozumní ľudia by sa mali zamyslieť, prečo sú napriek zjavnej mnohotvárnosti opisov všemožných variantov obrazu sveta u rôznych národov zásadné údaje prekvapivo zhodné? Okrem toho, len v niekoľkých prípadoch možno také „náhody“ vysvetliť kontaktmi medzi kultúrami. Odkiaľ dávni ľudia vedeli, ako sa zrodil Vesmír a život v ňom, že protikladné kozmické princípy majú niečo spoločné? Prečo dávni ľudia vnímali svet ako večné formovanie, a všetko v ňom jestvujúce ako výsledok boja? Odkiaľ vedeli o existencii rôznych „priestranstiev“ husto osídlených „rôznymi bohmi a duchmi“ (3, 7, 9 a viac „nebies“, „zemí“, „nebeských zemí“ a tak ďalej), o „mnohoúrovňovom Vesmíre“, o predstave jediného prazákladu Vesmíru, ktorý dáva formu, kvalitu, vlastnosti svetú, no sám tieto príznaky nemá?

Prečo sa v mýtoch objavuje zhoda v kvantitatívnych a kvalitatívnych charakteristikách živlov a najčastejšie sa hovorí práve o *štyroch* živloch: vode, ohni, vzduchu a zemi? Prečo vo väčšine prípadov tieto štyri živly zjednocuje piaty centrálny element a všetko sa to spoločne viaže k materiálnemu základu sveta? Napríklad u starých Číňanov sa päť základných elementov sveta

nazývalo termínom „u-sin“ („u“ označuje „päť“ a hieroglyf „sin“ - „konať, pohybovať sa“), to znamená „päť elementov, prebývajúcich vo večnom pohybe“. Rozvíjanie sveta sa u nich zasa definovalo ako vzájomné pôsobenie dvoch protikladných kozmických princípov – jin a jang. V dávnych indických písmach okrem štyroch živlov dôležitú úlohu vo Vesmíre pripisovali Duši (atman), rozumu (manas) a tiež času (kala), priestoru (dik) a takému pojmu ako „akaša“. Substancia „akaša“ bola interpretovaná ako niečo nedeliteľné a všeprenikajúce. Pripisoval sa jej len jediný charakteristický príznak – Zvuk. Práve ona, v súlade so staroindickými opismi, spája všetky vymenované substancie, teda štyri materiálne a štyri nemateriálne. Mnohé posvätné legendy národov sveta chránia znalosti o tom, že človek pozostáva z piatich základných častí.

Mimochodom, predstavy dávnych ľudí o živote a smrti sa od súčasného svetonázoru kvalitatívne líšili. Smrť, v súlade s ich presvedčením, nebola definitívnym zničením človeka. Život a smrť sú medzi sebou úzko spojené a navzájom sa dopĺňajú. Smrť sa v príbehoch považuje za prechod do inej formy existencie. No tento prechod závisí od duchovnej kvality života človeka, preto sa aj hovorilo, že život prináša smrť, a smrť prináša život. Umrieť znamená znovu sa zrodiť podľa svojich zásluh, alebo odísť do lepšieho sveta. Tento prechod do *iného* sveta sa pritom spája s premenou človeka a tiež s prepravou cez „kozmicke vody“ (podľa rôznych legend: na loďke, vtákovi, koni, hadovi alebo na fantastickej bytosti).

No a samozrejme, v podaniach národov sveta sa opisuje, ako presne zanikne Vesmír. Múdry človek

by sa mal zamyslieť, odkiaľ dávni ľudia mohli o tom všetkom vedieť a ako mohli premýšľať v takých rozsiahlych kategóriách. Veď ľudia dávnej minulosti väčšinou, okrem miesta kde žili, videli máločo, nehovoriac už o kozme a tým skôr o zrodení a zániku Vesmíru.

Ale znalosti o Vesmíre mali! A hlavná podstata, na ktorej sa formovali kozmologické mýty národov sveta, keď budeme hovoriť súčasným jazykom, bola takáto. *Zo sveta Boha* (čo sa v legendách nazýva rôzne: svetové vody, svetový oceán, svet Prvopočiatku, Tvorcu) *sa objavil Prvotný Zvuk* (mýtický Vták, Zvuk, Prvotný Logos, Slovo Boha). Inokedy sa v legendách spomína stvorenie sveta z chaosu. No treba chápať, že grécke slovo „chaos“ - „zívanie“, vzniklo z koreňa „cha-“, slova „chaino“, „chasco“ - „zívam“ „roztváram“. Takže chaos má v mytológii význam „zívanie“, „široko roztvorený priestor“, „prázdne priestranstvo“.

Anastasia: Takmer ako na začiatku Biblie, kde sa hovorí o stvorení sveta: „Zem bola pustá a prázdna, tma bola nad priepasťou, a Duch Boží sa niesol nad vodami“.

Rigden: To je teraz v ruskom synodálnom preklade Biblie priepasť. Ale pôvodne v starom mezopotámskom texte, z ktorého hebrejskí žreci prebrali sumersko-babylonskú kozmológiu, to boli „prvopočiatkové svetové vody“, „more“. A ak sa pozrieš na význam slovesa „niesol sa“ v origináli, z ktorého sa robil preklad, tak uvidíš, že sa tiež používal aj u „kvočky“, ktorá vysedí svoje kuriatka v hniezde. A „duch boží“ (v ruskej transkripcii

„ruach elohim“) pochádza zo starosemitského koreňa, ktorý je príbuzný arabskému „ruh“. Z tohto koreňa sa vytvorilo meno gigantického mýtického vtáka Rucha, ktorý dodnes figuruje v starých rozprávkach Arabov.

Anastasia: Chcete povedať, že tento biblický príbeh bol vytvorený na základe starších mýtov iných národov o tom, že svet stvoril obrovský vták, poletujúci nad prapôvodným svetovým oceánom? V podstate áno. Veď práve motív vytiahnutia zeme vtákom z prapôvodných vôd, je pomerne rozšíreným mýtom medzi národmi sveta. Z toho vyplýva, že celý zmysel je tu v pohybe, konaní a v tvorení tohto sveta zhora.

Rigden: Presne tak. Tak teda, *Prvotný Zvuk* zrodil *Vesmír vo forme gule* (svetové, kozmické vajce, Zlatý Zárodok, prvotné semeno). *Na jeho povrchu sa pod pôsobením síl Allatu (prvotnej energie, ktorá plodí životný pohyb) začala vytvárať matéria* (časť energie sa začala premieňať na hmotu). *Vďaka tým istým silám Allatu* (v mytológii Pramatka všetkého jestvujúceho, tvorivý božský ženský princíp, tvoriaca, činorodá Podstata, Matka-vták, vôľa Božia, sila myšlienky Boha), *hmota začala navzájom pôsobiť medzi sebou*. Už som kedysi rozprával podrobnejšie o tom, ako presne sa vytváral Vesmír, a čo to v skutočnosti je Allat, čas, priestor a gravitácia.

Anastasia: Áno, zahrnula som tieto informácie do knihy Sensei zo Šambaly 4. diel a Ezoosmóza.

Rigden: Dobre, to znamená, že už je jasnejšie, o akých procesoch sa tu hovorí. Tak teda, *v miestach*

najväčšieho sústredenia a pôsobenia síl Allatu na povrchu tohto prvopočiatočného guľovitého stavu Vesmíru sa matéria začala hromadiť do určitých formácií. Tieto sa tak stali „prarodičmi“ budúcich galaxií, v ktorých sa zrodil život. (V rozličných príbehoch je to stvárnené v podobe zjavenia sa ohromného prvého človeka, gigantov, prarodičov, ktorí svojimi telami vytvorili Vesmír a potom sa po smrti rozdelili na časti a dali život iným formám). Mimochodom, v týchto prvotných zhlukoch sa objavili aj ohniská tepelného žiarenia, ktoré sa zachovali v mikrovlnnom vlnovom pásme až dodnes. Dnes sú už vo vede známe ako mikrovlnné žiarenie kozmického pozadia (reliktné žiarenie). To je prejav prvotného pôsobenia síl Allatu pri stvorení materiálneho sveta. Vo všeobecnosti treba zdôrazniť, že práve vďaka Allatu sa začalo prideľovanie života matérii a usporiadanie všetkého jestvujúceho.

A ešte jeden veľmi dôležitý moment formovania Vesmíru, ktorý dáva pochopenie, čo vlastne predstavuje Vesmír teraz. *Smerovanie sily Allatu k jedinej usporiadanej forme (smerom k Bohu) nastavilo pohyb Vesmíru „zvnútra von“ a začalo ho roztáčať v smere správnej špirály k rozpínaniu. Tak bola vyvolaná funkcia na tvorenie. (Pohyb „zvnútra von“ bol u národov už od čias vrchného paleolitu symbolicky zobrazovaný vo forme správnej svastiky卐 („priamej“, „pravej“ svastiky), teda vo forme kríža s koncami, zahnutými doľava. Symbolizuje pohyb v smere hodinových ručičiek – doprava. Mimochodom, v preklade zo sanskritu, staroindické slovo „svastika“ od „su“ – „spojené s blahom“, teda „su-asti“ – „prekrásne je“, „blahé jestvovanie“).*

No súčasne s roztáčaním Vesmíru po správnej špirále sila Allatu zrodila aj silu pôsobiacu proti nej. Táto sila začala roztáčať pohyb vo vnútri Vesmíru do opačnej špirály v protichodnom smere voči základnému pôsobeniu Allatu, teda „zvonku dovnútra“, čím bola matéria zjednotená do jednotného materiálneho Rozumu (Živočíšneho rozumu). Tak bola vyvolaná deštruktívna funkcia na protipôsobenie voči sile Allatu. (Pohyb „zvonku dovnútra“ sa u národov symbolicky zobrazoval vo forme nesprávnej, agresívnej, obrátenej svastiky, teda vo forme kríža koncami zahnutými doprava. Symbolizuje pohyb proti smeru hodinových ručičiek – doľava. V mytológii je zrodenie odporujúcej sily zaznamenané v podobe objavenia sa ohňa z vody).

Anastasia: Ohľadne pochopenia zatočení oboch svastík mi svojho času pomohlo vaše vysvetlenie, že ak v hrnčeku s čajom lyžičkou roztočíme „vír“ (lievik) v smere hodinových ručičiek, tak môžeme pozorovať na okrajoch zatočenie vlniek do správnej svastiky. A ak túto tekutinu roztočíme proti smeru hodinových ručičiek, tak vidíme zatočenie vlniek do obrátenej svastiky.

Rigden: Správne, to je ten najzrozumiteľnejší príklad, s ktorým sa človek stretáva každý deň. Tak teda, takým spôsobom vo Vesmíre vznikli dve priamo protichodné sily: veľká sila, ktorá roztáča Vesmír zvonku a malá sila, ktorá pôsobí proti nej vo vnútri samotného Vesmíru. Po prejavení sa týchto dvoch síl stratil Vesmír tvar gule a pod ich pôsobením sa sploštil, tým sa zmrštil a stal sa ploskejším. Tento moment je zaznamenaný v kozmických legendách národov sveta vo forme rozbíjania svetového vajca,

jeho rozdelenia na dve polovice, z ktorých bolo stvorené nebo a zem a medzi nimi umiestnené rozostupy (priestranstvá) a vody. V iných prípadoch sa hovorí o tom, že zvyšné komponenty sa po rozdelení vajca rozšírili a premenili na Vesmír. V ďalších epizódach sa spomína rozdelenie sveta na dva živly alebo na dve božstvá s priamo protichodnými funkciami, stvorenie neviditeľnej dvojice.

Samotné špirály sú v mýtoch prezentované napríklad vo forme prvej dvojice bohov s protichodnými funkciami (jeden má božskú podstatu, druhý démonickú), z ktorých vznikli ostatní bohovia. V druhom variante legend sú zobrazené vo forme pololudí-polohadov (pričom tvorivé sú vodné božstvá, s charakteristickou *zelenou farbou* tiel). V treťom sú postavy, ktoré zosobňujú poriadok, vody života, plodnosť, svetlo, a im protichodné – neporiadok, smrť, tmu, nepárovú bytosť (napríklad podľa afrických mýtov šakala, ktorý zatúžil stať sa pánom Vesmíru). Práve takto bolo v mýtoch zaznamenané stvorenie Vesmíru. U súčasných ľudí sa už jednoducho stratilo chápanie duchovnej stránky tejto otázky a všetko sa sústredilo na úroveň materiálneho chápania starých povestí.

Anastasia: Z toho vyplýva, že teraz sa Vesmír rozpína po špirále v dôsledku pohybu Allatu?

Rigden: Áno, a na každom novom, väčšom závite sa jeho rýchlosť zvyšuje, pritom čas prechodu závitov zostáva rovnaký. Takže celkový pohyb hmoty vo Vesmíre vrátane celkového pohybu galaxií prebieha po špirále.

Anastasia: To je skutočne závažná informácia, ktorá otvára pohľad na svet z úplne iného uhla.

Rigden: Mimochodom, slovo „špirála“ vzniklo z latinského slova „spira“, čo znamená „závitok, záhyb“, „ohyb hada“. Posledné označenie prišlo z Východu, kde bol had považovaný za posvätné zviera, a mnohé z neviditeľných procesov sveta sa vtedy ľuďom vysvetľovali na pre nich pochopiteľných príkladoch z viditeľného sveta. Aj špirálovitý pohyb sa objasňoval na názornom príklade zvinutia hada.

V duchovných praktikách je tiež mnohé spojené so špirálovitým prúdením energií. Napríklad na Východe, v starovekej Indii, je symbolom skrytej, ohromnej potenciálnej sily človeka energia Kundalini, zásobáreň ktorej sa nachádza pri spodnej časti chrbtice. Oddávna ju zobrazovali vo forme symbolu *spiaceho hada, zvinutého do špirály s tri a pol ohybom*. Mimochodom, samotné slovo „kundalini“ v preklade zo sanskritu znamená „stočená (sila) do špirály“, „zvinutá v tvare hada“. Prebudenie driemajúceho „Hada Kundalini“ a jeho aktivácia je považovaná za jeden z najvyšších úspechov v duchovných praktikách. No v skutočnosti, ako už vieš, je to len etapa v duchovnom rozvoji, len ďalší stupeň a nič viac.

Podotýkam, že v mytológii rôznych národov sveta spájali symbol hada s plodnosťou, ženskou tvorivou silou, zemou, vzduchom, vodou, ohňom (zvlášť nebeským) a taktiež s Múdroťou. A teraz si to porovnaj s informáciami, ktoré už poznáš. Napríklad o delení buniek, o pohybe elektrónu, vzdušného cyklónu, anticyklónu a vodných víroch. Alebo tiež s funkciou

špirálových štruktúr (tiež DNA), spojených s dlhodobým uchovávaním a odovzdávaním informácií. A tu máš aj symbol Múdrosti. Tak to je len malá časť toho, čo je k dnešnému dňu známe. A je ešte veľa znalostí, napríklad o Zemi, o kozme alebo galaxiách, ktoré ľudia zatiaľ priradujú k „primitívnej mytológii“, pretože súčasná veda ešte nepozná tie javy, ktoré sú v nej opísané asociatívnym jazykom. Netvrdím, že sa tieto znalosti zachovali v prvotnej podobe, no napriek tomu, hoci aj s prímiesami ľudskej fantázie, keď poznáme podstatu globálnych fyzikálnych procesov, je možné ich pochopiť.

Anastasia: Ak je to možné, prosím, uveďte príklad podobných znalostí.

Rigden: Prosím, vezmime si také kozmogonické mýty Európy, Ázie, Afriky alebo Ameriky. Mnohé z nich sú spojené s obrazom hada zvinutého do kruhov. Konkrétne, ak prenikneme do podstaty aspoň tebe známych mýtov starovekej Indie – o takom svetovom *tisíchlavom* (v iných interpretáciách *sedemhlavom*) hadovi Šeša, je možné veľa pochopiť. Veď on, podľa starých povestí, nielenže podopiera Zem, ale vďaka svojim nespočetným *kruhom* slúži aj ako lôžko boha Višnu. Pričom v legendách sa opisuje, že svojimi nespočetnými ústami je neustále zaneprázdnený ospevovaním slávy a mena boha Višnu.

Anastasia: Áno, Višnu – to je jeden z najvyšších bohov v indickej mytológii. Brahma, Šiva a Višnu tvoria božskú triádu – „trimurti“, teda „tri podoby“ v preklade zo sanskritu. Meno Višnu sa v indickej

tradíciu interpretuje ako „všeobjímajúci“, „všetko prenikajúci“, ako celosvetová oživujúca podstata.

Rigden: Správne, podľa tejto legendy sa predpokladá, že na konci každého svetového cyklu had Šéša vychrlí jedovatý oheň, ktorý zničí Vesmír. Potom sa Višnu pohrúži do spánku a leží na tom hadovi, ktorý pláva po svetovom oceáne príčin. Keď sa boh Višnu zobudí, tak premýšľa o novom tvorení, ležiac na *závitoch* hada Šéšu. Vtedy z pupka Višnu vyrastá *Lotos*. Z Lotosu sa objavuje Brahma, ktorý utvára Vesmír. A nastupuje nový svetový cyklus... Je zaujímavé, že stálym prívlastkom hada Šéšu je Ananta, teda „Nekonečný“.

Anastasia: Had stelesňujúci nekonečnosť... Ananta je symbolom nekonečnosti. To je zaujímavé, ak teda predpokladáme, že sa pod ohybmi hada malo na mysli špirálovité prúdenie energie...

Rigden: (usmial sa): Poviem ešte viac, v niektorých mýtoch je had Šéša považovaný za *ilúziu* Višnu a v niektorých ako *časť* Višnu... Prečítaj si „prízemnejšie“ mýty. Napríklad o egyptskom hadovi Mechenta obťáčajúcom Zem, alebo o škandinávskom hadovi Midgardsormr – Jörmungandr, ktorý podľa legend žije v oceáne a opásava celú Zem... Alebo si vezmeme mytológiu národov Západnej Afriky, takých Dogonov. U nich je zmienka, že Zem je obklopená priestorom slanej vody v podobe obruče. To všetko ovíja ohromný had, ktorý si hryzie svoj chvost. V strede Zeme sa nachádza železný stĺp a zemský disk sa v priebehu dňa otáča okolo svojej železnej osi. Alebo si všimni mýty Indiánov z centrálnej časti

Južnej Ameriky, podľa ktorých boli časy, kedy nebo spadlo na zem a oddeliť ich dokázal iba had, ktorý sa ovinul okolo neba a zeme. Domnievajú sa, že ich doteraz udržiava oddelené.

Anastasia: To znamená, že to pokojne môže byť nejaké silové pole so špirálovou štruktúrou, ktoré udržiava v rovnováhe dve prostredia?

Rigden: (usmial sa): A u Indiánov povodia Amazonky sa zachoval mýtus, že Had Bojusu sa zjavuje svetu v podobe *Dúhy* (ako pán dažďa, ktorý pije nebeskú *vodu*) a v noci sa zjavuje v podobe čiernej diery uprostred Mliečnej cesty.

Anastasia: Čiernej diery? No tak to sú veci!

Rigden: Znalosti sú, len na ich pochopenie je potrebné kvalitatívne *iné* vnímanie sveta. Takže, späť k rozhovoru o kozme. Čierna diera – to je unikátny jav v tomto svete. Priťahuje hmotu, likviduje ju, a pritom od seba odpudzuje (a tým zachováva) informáciu, ktorá tvorí hmotu. A nad tým by sa mohli múdri ľudia zamyslieť, pretože pochopenie daného procesu im dá skutočnú odpoveď na otázku o stvorení Vesmíru a nielen na ňu. Táto odpoveď zmení skreslenú ľudskú predstavu o javoch makrokozmu a mikrosвета. Vtedy bude jasné, prečo informácia nikdy nikam nemizne, a prečo sa odpudzovaná čiernou dierou koncentruje v určitých častiach Vesmíru. Čo núti tieto informačné tehličky, aby sa skladali usporiadaným spôsobom a z Ničoho vytvárali hmotu? Prečo sa údajne odnikiaľ v priestoroch Vesmíru objavujú molekulárne oblaky a ako sa v nich vytvára elektromagnetické pole?

Čo núti molekuly, aby sa spájali do makroobjektov, napríklad do gigantických hviezd? A nakoniec, čo spôsobuje zrodenie života, a nielen jednoducho života, ale časom aj Rozumného života? Zdá sa, že na prvý pohľad sú to zložité otázky. No ak bádavý ľudský rozum porovná všetky predchádzajúce znalosti uvedené v твоjich knihách s tým, čo som teraz povedal, a trochu zatrasie svojimi „polystyrénovými tehličkami“, tak sa mnohé môže zmeniť, minimálne v živote ľudí... Hoci som vôbec nič nové nepovedal. Všetko to už kedysi bolo ľudstvu známe.

Anastasia: Takže ľudia vedeli, že existuje informácia, ktorá tvorí hmotu?

Rigden: Čiastočne. Napríklad v starovekom Egypte boli tieto znalosti ako dedičstvo pre potomkov zapísané na zlatých doskách. Neskoršie ľudia nazývali toto dedičstvo Thovtove knihy. No tieto dosky boli zničené, presnejšie pretavené, pretože väčšina ľudí si vždy viac cenila zlato ako Znalosti. No napriek tomu sa kópie týchto dosiek prepísané na papyrus (presnejšie nejaká ich časť) zachovali. Žiaľ, tieto kópie boli v rôznych časoch zbesilo ničené žrecmi, kdekoľvek ich nachádzali. Pretože informácia v nich obsiahnutá doslova podrávala moc žrecov nad ľuďmi. Ale predsa len sa niečo zachovalo. A to niečo, zachránené a schovávané v horách v Chorvátsku, dalo v druhej polovici 19. storočia svetu dvoch vynikajúcich vedcov. No keď sa to v roku 1936 dostalo do nesprávnych rúk, spôsobilo to nezvratné následky. A svedkami ich počiatku sa stali mierumilovní obyvatelia Hirošimy a Nagasaki.

Anastasia: Áno, smutne známa ľudská voľba.

Rigden: Takže celkovo, i keď je táto informácia pre budúcnosť dôležitá, vyvolá to obrovské pobúrenie... povedzme to tak, súčasných „žrecov vedy“.

Anastasia: „Žrecov vedy“?

Rigden: Áno, mám na mysli tých, ktorých snahy sú nasmerované nie na rozvoj vedy, ale na udržanie „koruny“ na vlastnej hlave, ktorí si myslia, že ich názor je vo vede neotrasiteľný. Na verejnosti budú samozrejme prekypovať hnevom, budú sa snažiť lynčovať tieto Znalosti a budú zakrývať svoj strach z Pravdy hlúpych vysmievaním sa z nej.

Anastasia: Avšak vo svete sú aj skutoční vedci, takí, ktorí prahnú po poznaní Pravdy kvôli Pravde, a vedomie ktorých nie je zaslepené podobnými názormi „autorít“.

Rigden: Rozhodne. Tieto Znalosti si nájdú aj tých, ktorí sú naozaj Skutočnými Vedcami. Ľudia začnú preverovať dané informácie, porovnávať, a nakoniec dôjdu k Pravde. Všetko to, čo som zámerne nedopovedal, dokáže bádavý rozum, ktorý vidí smer a už uvedené Znalosti, odhaliť sám a otvoriť si svoju cestu k poznaniu Pravdy. A čo sa týka „autorít“, tak v skutočnej vede nie sú „autority“ a ani nemôžu byť. **Skutočná veda, to je proces poznania Pravdy a nie prostriedok na dosiahnutie moci.**

Keď sa potvrdia tieto informácie o čiernej diere a o najťažších mikroobjektoch v našom materiálnom Vesmíre (a to je možné urobiť aj so súčasnou technikou), tak tieto odhalenia nielenže odpovedia na mnohé v súčasnosti neriešiteľné vedecké otázky, počínajúc

zrodom Vesmíru a končiac transformáciou častíc v mikrosвете, ale kardinálne to zmení celé chápanie štruktúry sveta od mikro- po makroobjekty, aj javov, ktoré ich vytvárajú. Potvrdí to prvotnosť informácie (duchovnej zložky). Všetko je informácia. Hmoty ako takej niet, tá je druhotná. Čo je prvotné? Informácia. Pochopenie tohto zmení mnohé. Vytvorí to nové smery vo vede. No najhlavnejšie je, že ľudia odpovedia na otázku, ako je v skutočnosti zostrojený človek. Veď doteraz sa zamlčuje informácia o jeho Podstate a celkovej energetickej štruktúre, ktorá je odlišná od ľudského tela. Toto pochopenie radikálne zmení svetonázor mnohých ľudí z materiálneho na duchovný.

Anastasia: Áno, to môže naozaj obrátiť civilizáciu smerom k skutočnému duchovnému rozvoju.

Rigden: (s úsmevom): Tvoje slová... by sa mali dostať ľuďom do uší.

Anastasia: Chce sa mi veriť, že to ľudia začujú. Veď sú to také unikátne Znalosti...

Rigden: Pre človeka sú unikátne len vtedy, keď už chápe mnohé za hranicami stereotypov materiálneho sveta, keď jeho Duša smeruje za horizont udalostí. Ale mnohí... Koľkokrát už boli poskytnuté Znalosti v rôznych dobách. Pre ľudí je typické časom ich strácať. A prečo? Pretože ľudský rozum natoľko komplikuje jednoduché, že potom už sám nie je schopný pochopiť Pravdu.

Mimochodom, je na to jedno **staroindické podobienstvo**. Vzťahuje sa k tým časom, kedy žena

nielenže mala rovnaké práva ako muži, ale aj jej duchovná múdrosť bola mimoriadne rešpektovaná... „Žila na svete žena – Majster menom Vidya (toto meno v preklade zo sanskritu znamená „Znalosť“). Mala žiaka menom Amrit („nesmrteľný“). Keď žiak vyrástol, Majster Vidya mu povedala: „Už si dospel, dokážeš kontrolovať svoje myšlienky, dokážeš premáhať svoj hnev a ovládať emócie. Choď do sveta. Si pripravený na to, aby si našiel a poznal jediné zrno Pravdy.“ Amrit sa opýtal: „Majster Vidya, som vám vďačný za vaše múdre slová a dobré skutky. Mnohému ma naučili. No, aspoň mi naznačte, kde mám hľadať jediné zrno Pravdy?“ Majster Vidya sa len usmiala a odpovedala: „Počúvaj svoju Dušu, ona ti napovie správny smer.“

Amrit ani nestihol vojsť do veľkého mesta, keď začul správnu, že imperátor krajiny usporadúva veľké zhromaždenie mudrcov, na ktorom sa budú viesť rozpravy a diskusie o zmysle života. Víťaza očakávala imperátorská odmena – sto kráv s rohmi ovešanými zlatom. Amrit sa vybral na zhromaždenie v nádeji, že tam začuje odpoveď, kde by mohol nájsť jediné zrno Pravdy. No na zhromaždení sa udialo niečo neočakávané.

Keď mudrc položil otázku: „V čom je zmysel života?“, každý z nich začal odpovedať po svojom. Jedna žena spomedzi mudrcov povedala: „Tento svet je pre človeka dočasné útočisko. Človek sa rodí so zovretými päťami a snaží sa pokoriť tento svet. A odchádza zo života s otvorenými dlaňami, a nevezme si so sebou ani zrnko prachu. Zmysel života je v zrode prianí, ktoré tvoria jeho posmrtný osud.“

Muž spomedzi mudrcov pokračoval v diskusii: „Človek má tak veľa prianí, ako je morského piesku. Ale skutky človeka sú ojedinelé ako granitové kamene. Skutky človeka tvoria jeho život. Jeho zlé alebo dobré skutky sa stávajú jeho zlým alebo dobrým osudom. Zmysel ľudského života sa utvára z toho, čo zakaždým robí tu a teraz.“ Ďalšia žena z mudrcov mu odpovedala: „Skutky sú následkom myšlienok človeka. Ak človek koná so zlými myšlienkami, tak ho utrpenie nasleduje tak, ako koleso voza nasleduje nohy. Ak človek koná s dobrými myšlienkami, tak radosť ide za ním, presne tak, ako tieň za jasného slnka. Zmysel ľudského života sa skrýva v jeho myšlienkach.“

Tak debata pokračovala až do poludnia. Nakoniec jeden z chýrnych učiteľov tej doby, preslávený pri dvore svojou učenosťou, prehovoril: „Z emócií vzplannú myšlienky ako požiar od blesku. Tým, kým bol človek včera, zajtra už nebude. Byť schopný vyvodiť ponaučenie zo života, znamená žiť dvakrát. Zmysel života je v premenách, ktoré sa rodia ťažkou prácou a starosťami.“ Uprostred mudrcov zavládlo ticho. A pretože nikto z nich neodpovedal, Amrit, ktorý stál medzi prostým ľudom, sa rozhodol zúčastniť diskusie a povedal: „Život človeka plyní podobne ako sen. Aby sme pochopili jeho zmysel, treba sa prebudiť. Vonkajšie zmeny sú užitočné len vtedy, keď vychádzajú z vnútorného sveta človeka. Všetko to čo je, aj čo nie je v tomto svete, je tu, v ľudskej Duši. Poznanie tejto Pravdy je zmyslom života.“ Po týchto slovách prostý ľud zajasal a mudrci uznanlivo pokývali hlavami, a súhlasili s múdrosťou slov neznámeho mladíka. Imperátorská odmena bola odovzdaná Amritovi. Tak v jeden deň získal bohatstvo aj slávu.

Po skončení zhromaždenia mudrcov prišiel k Amritovi preslávený učiteľ, ktorý predtým porážal v sporoch všetkých svojich súperov, a ktorému mladík tak neočakávane vzal víťazstvo. Opýtal sa Amrita, čo ho priviedlo do tohto kraja. A keď sa dozvedel o hľadaní jediného zrna Pravdy, tak naradovane povedal: „Ó, chlapče! Máte neuveriteľné šťastie. Dnes ste získali nielen bohatstvo a slávu, ale aj verného priateľa a múdreho učiteľa v mojej osobe. V okolí ma dobre poznajú. Vyučujem rôzne vedy, v ktorých je skrytých mnoho zŕn Pravdy.“ Po rozhovore s presláveným učiteľom Amrit zatúžil stať sa jeho žiakom, a utratil ňuho všetky peniaze na štúdium rôznych svetských vied. Čoskoro sa preslávil ako jeden z jeho najlepších študentov, ovládal mnoho jazykov a osvojil si všetky vedy tej doby.

Preplnený hrdosťou na vykonané skutky, vrátil sa Amrit do domu Múdrosti. Majster Vidya sa v tom čase nachádzala v sade. Natešený, že ju vidí, začal jej rozprávať o svojich cestách: „Keď som vyšiel z domu Múdrosti, stalo sa neočakávané. V ten deň imperátor krajiny usporiadal veľké zhromaždenie mudrcov. Zašiel som tam v nádeji, že dostanem odpoveď na svoju otázku. Na zhromaždení sa viedli rozpravy a diskusie o zmysle života. Povedal som svoj názor. A zrazu mi odovzdali imperátorskú odmenu. V jeden deň som získal bohatstvo aj slávu. Rozhodol som sa utrátiť všetky peniaze na štúdium u presláveného učiteľa, aby som spoznal zrno Pravdy. Teraz som získal mnoho znalostí v rôznych vedách a môžem rozprávať o mnohých zrnách Pravdy v každej z týchto vied...“ A Amrit začal rozprávať to, čo sa naučil. Keď si Majster Vidya vypočula jeho rozprávania o úspechoch a získaných vedomostiach, len sa pousmiala, a potom povedala:

„Ukázal si svoju učenosť. Všetko to, čomu si sa vo svete naučil, sú vedomosti z rozumu. No to neznamená, že si našiel a poznal jediné zrnو Pravdy. Množstvo sa rodí z Jediného. Aby si prenikol do podstaty Skrytého, je potrebná vnímavosť, uvedomelosť a chápanie.“ Majster Vidya zdvihla zo zeme plod najbližšieho stromu a ukázala ho Amritovi. „Ty si pochopil, z čoho je utkaný viditeľný svet, ale uniklo ti, z čoho pozostáva, a kvôli čomu to všetko jestvuje.“ Majster Vidya rozdelila plod na polovice. Vybrala z neho semená, rozdelila aj tie, a ukázala Amritovi dužinu vnútri semien. „Pomocou rozumu si poznal viditeľné jadro semena, z ktorého vyrastá veľký strom. No len s pomocou citov dokážeš poznať to neviditeľné, tú životodarnú prázdnotu, vďaka ktorej vyrastá veľký strom. Semená sú len schránka pre životodarnú prázdnotu. Životodarná prázdnota je utkaná z jediného zrna Pravdy, z ktorého bolo všetko zrodené, a v ktorom sa všetko opäť rozplynie.

Keď si začal Cestu, toto poznanie bolo v tebe. Vďaka nemu si získal bohatstvo a slávu. No ty si použil bohatstvo v prospech rozumu. Ale bohatstvo sa dáva na pochopenie zodpovednosti. Bohatstvá sveta patria tomuto svetu, v ktorom je všetko prechodné a podlieha smrti. Ak by si použil bohatstvo pre blaho ľudí, tak by si našiel a pochopil jediné zrnو Pravdy, ktorého čiastočku máš aj v sebe.“ „No tak čo mám robiť?“ znepokojene povedal Amrit. „Už nemám niekdajšie bohatstvo, aby som napravil svoju chybu.“ Na to mu Majster Vidya odvetila: „Pokračuj vo svojej ceste tam, kde si ju prerušil. Pokračuj vo svojej ceste a vychádzaj zo skúseností, ktoré už máš. Získal si svetské znalosti, ktoré si ľudia vážia, a tak poznávajú viditeľný svet.

Choď a nauč ľudí tieto Znalosti, no ukáž im nielen z čoho je utkaný viditeľný svet, ale aj to, z čoho pozostáva a vďaka čomu to všetko jestvuje.“

Amrit sa prekvapil: „Ako ukážem ľuďom to, o čom sám neviem?“ Majster Vidya sa usmiala a odvetila: „Staň sa tým, o kom nevieš. Staň sa samým sebou, veď v tebe je čiastočka zrna Pravdy. Človek je len schránka pre Dušu, teda zdroj jeho Podstaty. Nájdi to Jediné, spoznaj Ho. To je to najdôležitejšie. Keď spoznáš jediné zrno Pravdy, spoznáš sám seba.“ Amrit sa opýtal: „Ale ako to mám urobiť?“ Majster Vidya odvetila: „Použi svoj rozum pre blaho ľudí a získaj skúsenosti. **Keď tvojich skutkov z pocitov v prospech Pravdy bude oveľa viac ako slov z rozumu v prospech Ega, vtedy spoznáš jediné zrno Pravdy.**“

Anastasia: Zaujímavé podobenstvo, aktuálne v každom čase.

Rigden: Problém súčasného ľudstva je v tom, že egoizmus rozdrobil znalosti natoľko dôkladne, až sa stratil jediný zmysel a predurčenie týchto znalostí. Preto dnes napríklad astrofyzici dávajú prednosť pozeraniu výhradne nahor na hviezdy a vytvárajú fantastické teórie o týchto čiernych dierach. A archeológovia a etnológovia uprednostňujú pozeranie výhradne dolu, ponárajúc sa do minulosti a vyslovujú svoje dohady o minulosti...

Anastasia: Celkove, neexistuje jednota v rôznorodom poznaní jediného, neexistuje rozšírenie obzoru a to najhlavnejšie – neexistuje znalosť človeka o sebe samom, o svojej skutočnej Podstate.

Rigden: Žiaľ, je to tak. Pri tejto príležitosti uvediem ešte jeden zaujímavý príklad. Ako som už spomínal, v Západnej Afrike žije kmeň Dogonov. Na konci 19. storočia, keď si popredné európske štáty začali deliť Afriku na svoje kolónie, sa teritórium, na ktorom žil tento národ, ako aj ich susedia, ocitlo pod nadvládou Francúzska. V tých časoch prekvital trh s otrokmi z afrického kontinentu. Avšak Dogonov zachránilo to, že žili v ťažko dostupných oblastiach. Takže ako prvý sa o ich existencii dozvedel príslušník koloniálnych vojsk, ktorý zostavoval súpis kmeňov „divochov“. Jeho postoj k tomuto národu zodpovedal stereotypu, ktorý vytvorili politici jeho štátu, to znamená „divosi – to ani nie sú ľudia“. Kultúru toho národa však odhalil (aj to len pre úzky okruh odborníkov v Európe) až francúzsky etnograf-afrikanista Marcel Griaule. Zaujímala ho v prvom rade duchovná stránka života Dogonov, preto ho žreci tohto kmeňa nakoniec zasvätili do svojho tajomstva tajomstiev.

Anastasia: „Človeku s dobrým srdcom a čistými úmyslami sa odkrývajú tajné Znalosti...“

Rigden: Presne tak... No svet sa nedozvedel o kozmologickom systéme Dogonov z prác tohto etnografa, ale z prác astronóma, ktorý sa zaujímal aj o archeológiu, aj o etnografiu a dokázal všetky tieto poznatky porovnať. Takže Dogoni a im príbuzný národ Bambara sú jedni z mála národov, ktoré si uchovali prapôvodné poznatky s prakticky minimálnym skreslením, niekedy dokonca bez chápania zmyslu tejto informácie. A posledná z nich je taká, že ďaleko predbieha úspechy súčasnej vedy.

Anastasia: Zaujímavé...

Rigden: V kozmológii Dogonov a tiež Bambarov sú údaje o dôležitej prvotnej úlohe vibrácií a špirálovitého pohybu v stvorení Vesmíru.

Anastasia: Dogoni majú znalosti o špirálovitom pohybe Vesmíru?

Rigden: Áno. V mytológii Dogonov je najvyššie božstvo – boh tvorca, stvoriteľ sveta, nazývaný Amma. V jednom z kozmogonických mýtov Dogonov sa hovorí, že svet vznikol zo slova „Amma“.

Anastasia: Veľmi zaujímavé: u afrických Dogonov – „Amma“ a u Indov podľa legiend Vesmír vznikol z vibrácií posvätného zvuku „Om“. Vo Védach je tento zvuk tiež považovaný za symbol priblíženia Duše k svetu Boha a označuje sa zvláštnym znakom...

Rigden: Pravdaže, všetky tieto legendy mali kedysi jeden a ten istý základ – Znalosti. Takže podľa mytológie Dogonov svet vznikol zo slova „Amma“. Okrem tohto slova nebolo nič. *Prvé slovo* dalo počiatok nekonečne malému základnému elementu sveta, ktorý Dogoni nazývajú ako „kize uzi“ (teda prosné zrnko Po). Prostredníctvom vnútornej vibrácie sa „kize uzi“ premenilo na „vajce sveta“. V mytológii Dogonov má Amma prívlastok „*krútiaci sa vír*“, čo naznačuje, že pohyb prebieha *po špirále*. Navyše ďalej sú opisované samotné výtvary Ammu a tiež sa tam hovorí aj o *siedmich* svetoch, Slnku a Mesiaci. Konkrétne, že Slnko je obtočené špirálou z ôsmich závitov červenej medi. A Mesiac obťáča rovnaká špirála, ale z bielej medi.

Je to prekvapivé, no súčasná fyzika ešte nedosiahla úroveň vedeckého chápania týchto otázok. Ale to ešte nie je to najzaujímavejšie. Vráťme sa k stvoreniu sveta... Po stvorení „zrnka Po“ a roztočení pohybu po špirále začal „neviditeľný Amma“ vytvárať *znaky*, ktoré definujú všetko v tomto svete: dva „vedúce znaky“, ktoré prináležia Amma a osem „hlavných“...

Anastasia: Znaky? Takže vzhľadom na to, že Šambala tiež komunikuje a tvorí udalosti pomocou znakov... Znaky, to je celkovo zvláštna téma. V súvislosti s vyššie uvedenou legendou sa môže čitateľ opýtať, čo to znamená „vedúce a hlavné znaky“?

Rigden: No, po prvé, už samotný fakt, že Dogoni mali také znalosti, svedčí o tom, že ich predkovia ich získali vďaka paleokontaktu. Dva „vedúce znaky“, to sú znaky, ktoré môže použiť len ten, koho vo svojej mytológii nazývajú Amma. A tých osem „hlavných znakov“, to sú tvoriace znaky, ku ktorým keď priložíme určitú silu, obrazne povedané ako kľúč k zámku, tak otvárajú isté možnosti ovládania procesov ako tvorenia, tak aj ničenia. Veľmi zriedka, no stáva sa, že „hlavné znaky“ sú sprístupnené ľudskej bytosti.

Anastasia: Veľmi zriedkavo sú sprístupnené ľudskej bytosti... Tak to je potom Grál! Tieto znalosti som zaznamenala v knihe Sensei zo Šambaly 4. diel. Vy ste kedysi spomínali, že Grál pozostáva z dvadsiatich znakov a v mytológii Dogonov ich je spomenutých osem, ak teda nepočítame tie dva, ktoré sú ľuďom ako to chápem, v podstate nedostupné. Tak teda, buď mali Dogoni neúplnú informáciu, alebo sa časom čiastočne stratila, alebo ju pred európskymi

bádateľmi, ktorí zapisovali ich mýty, utajili. No to, že Grál pozostáva z „hlavných znakov“, pomocou ktorých je možné podľa želania modelovať a upravovať svet, sa nepriamo spomína v mnohých legendách rôznych národov.

Rigden: Presne tak... Takéto znalosti, „posvätné“ pre ten alebo iný národ, žreci kmeňa prakticky nikdy neodhaľujú úplne, zvlášť nie náhodným ľuďom. A čo sa týka Grálu, treba pamätať na to, že keď ho ukrývali, nie náhodou rozdeľovali 12 znakov na štyri časti, v každej po tri znaky. To značne sťažovalo proces zloženia znakov a zvukovej aktivácie Grálu. Znaky Grálu v presne stanovenej postupnosti sú ako vzorec, ako kľúč k zámku, ktorý pomocou zapojenia určitej sily (zvukovej formuly Prvotného Zvuku) odkrýva človeku mimoriadne možnosti.

Anastasia: Štyri časti, po tri znaky v každej...

Rigden: Mimochodom, u týchto starých národov sa zachovali zmienky o tom, že číslo štyri zosobňuje ženský princíp, číslo tri mužský princíp a ich súčet sedem, to je základ ľudskej Bytosti (princíp večného života), dokonalosť.

Anastasia: Štvorka v sebe zosobňuje ženský princíp... Takže ak Grál zostavili zo štyroch častí, tak z toho vyplýva, že to nepriamo poukazuje na spojitosť s tvorivou božskou silou ženského princípu, s Allatom.

Rigden (usmial sa): No, prečo nepriamo?... Mimochodom, k pôvodu Allatu. V kozmogonických mýtoch národa Bambara, kde sa hovorí o mimočasovom

prvopočiatocnom štádiu stvorenia sveta, je zmienka o tom, že svet vznikol z prázdnoty obdarenej pohybom – „gla“. „Gla“ potom zrodila zvučiacu dvojčku. Výsledkom bola dvojica „gla gla“. Celkove, po celom rade premien a transformácií, vďaka vibráciám vznikli „znaky“, ktoré boli určené na rozmiestnenie na ešte nevytvorených predmetoch, aby ich označili. V priebehu aktu tvorenia sa objavil duch Jo (z ktorého vzišli prvé mocné sily Pembo a Faro, ktoré sa zúčastnili na stvorení sveta), 22 základných elementov a 22 závitov špirály. Pričom sa uvádza, že keď tieto závitové špirály „premiešali“ Jo, tak následne vzniklo svetlo, zvuk, všetky skutky, všetky bytosti, všetky pocity... V mýtoch sa spomína, že Pemba sa premiestňoval v priestore vírivým pohybom, že vrhol dohora to, čo bolo neskoršie nazvané Faro. Faro zasa vytvoril sedem nebies, ducha vzduchu a vo forme vody rozliat na zem život. On je všadeprítomný a navštevuje všetky vody. Faro v podstate pokračoval v tvorení sveta, usporiadal Vesmír a klasifikoval všetky jeho elementy, stvoril ľudí a naučil ich Slovu.

Anastasia: Faro usporiadal Vesmír. Tak to sú teda funkcie tvorivej sily Allatu.

Rigden: Takže toto je to, o čom hovoríme. Mimochodom, pokiaľ ide o reč. V mytológii Dogonov sú božstvá vody (božské dvojčatá) vo forme pololudí-polohadov nazývané ako Nommo. Zachovali sa legendy, že keď z neba uvideli nahú matku-zem zbavenú reči, urobili jej sukňu z desiatich pramienkov vlákien nebeských rastlín. Práve *špirálovito skrútené* vlhké vlákna, ktoré v sebe obsahovali slovo a boli plné podstaty Nommo, dali zemi reč, prvý jazyk sveta.

Takže niektorí ľudia zbytočne nazývali národy Dogonov a Bambara „divochmi“. Títo „divosi“ zachovali pre budúce pokolenia oveľa viac informácií ako „civilizovaní ľudia“. Pravdaže nie bez vlastných prvkov skreslenia, ale stále je to oveľa lepšie ako nič.

Anastasia: Áno, po tom všetkom, čo bolo vyššie spomenuté, vzniká túžba všetko nechať tak a cestovať do Afriky, keď sa tam uchovávali také znalosti.

Rigden: (rozosmial sa): Čo by si v tej Afrike robila. To je presne to isté, ako cestovať do Tibetu. Hneď sa nájde kopa ochotných, ktorí ti chcú ukázať „pravú cestu“... k Ahrimanovi, a ešte aj za tvoje peniaze... V skutočnosti je to všetko oveľa bližšie, ako si človek dokáže predstaviť. Všetko je vecou kľúča Znalostí a prevládajúceho svetonázoru. Pozri sa, ty si uvidela svet podľa iného kľúča Znalostí, z pozície duchovného svetonázoru. Informácia, ktorá bola predtým pre teba nepodstatná, sa stala dôležitou. Roztratené znalosti z fyziky, mytológie a astronómie sa poskladali ako časti puzzle, jedna doplnila druhú a presne zapadla na svoje miesto. A teraz si predstav, čo si pomyslia ľudia, ktorí nemajú túto informáciu, trebárs o tých znakoch? Veď väčšina súčasných ľudí dokonca ani nepochopí, o čom je tu v skutočnosti reč. Podľa súčasného svetonázoru, znakmi „tvoriacimi svet“ môžu byť iba symboly, ktoré tvoria tabuľku periodických prvkov, nič viac...

No, taká špirála ako symbol bola známa už v dobe paleolitu. Jej vyobrazenia môžeme nájsť aj v preddynastickom Egypte, v starovekej Indii, Číne, v starodávných kultúrach Kréty, Mykén, u národov, ktoré

žili na rôznych kontinentoch – v Európe, Afrike, či predkolumbovskej Amerike. A aká je situácia dnes, čo zostalo z bývalých znalostí o špirálovej štruktúre makrokozmu a neviditeľného sveta? Stačí vyjsť na ulicu a opýtať sa ktoréhokoľvek človeka, alebo konkrétne aj odborníkov, ktorí sa zaoberajú takou vedou, ako je fyzika, čo dnes ľudia vedia o špirále. Nakoniec v lepšom prípade dostaneš štandardnú odpoveď, ktorá, žiaľ, odráža stereotypný materialistický svetonázor nepresahujúci rámec poznania viditeľného sveta.

Anastasia: Presne tak! Tu ani netreba chodiť ďaleko, lebo sama som ešte nedávno premýšľala v podobných kategóriách... Z toho vyplýva, že ani dávni ľudia neboli ukrátení o takúto obdivuhodnú znalosť o svete. Nezáleží na tom v akej forme to bolo podané, dôležitá je samotná podstata, ktorá ovplyvňuje svetonázor človeka, a následne aj jeho život. Veď tieto informácie pomáhajú pochopiť, že svet je riadený zhora, že všetko na tomto svete je usporiadané a umelo vytvorené. Odtiaľ pochádza pochopenie, čo vlastne je tento pominuteľný život, a o čo by sa mal samotný človek snažiť, ako využiť svoju životnú silu pre vlastný duchovný rozvoj.

Rigden: V tomto iluzórnom svete všetko ubieha rýchlo, doslova ako fatamorgána na púšti. Preto nič z toho, čo vo fyzickom svete máme, nemá hodnotu, lebo je to dočasné. Treba sa ponáhľať naučiť cítiť Dušu a vnímať krásu, pretože všetko v tomto materiálnom svete, vrátane ľudského života, nie je nič viac ako bublinky peny na morskom piesku.

Človek cíti, že jednoducho nie je len dvojnohá bytosť, že v ňom je oveľa viac, že jeho vnútorný svet je *iný* a odlišuje sa od toho okolitého. Je v ňom Duša – čiastočka *zvonku*, z *duchovného sveta*. Má len jeden vektor pohybu, jediné želanie. Duša sa v skutočnosti snaží vyslobodiť z tohto sveta. Smeruje k Bohu, do svojho sveta. No v podmienkach materiálneho sveta táto túžba, tento hlboký pocit, ktorý vychádza z Duše, naráža na vedomie človeka. A vedomie človeka už interpretuje tieto silné hlboké podnety inak, vychádzajúc zo znalostí a skúseností získaných v tomto živote. A tu zohráva dôležitú úlohu prevládajúci svetonázor človeka, jeho Znalosti o svete a o sebe. Ak v ňom dominuje materialistický svetonázor, jeho vedomie je zúžené a chýbajú mu duchovné Znalosti, tak vo vedomí prebiehajú mnohé zámeny. To znamená, že Osobnosť nevyužíva túto silu na duchovný rozvoj, ale na realizáciu svojich materiálnych želaní. Sila jediného duchovného pocitu sa vo vedomí jednoducho drobí na množstvo želaní Živočišnej podstaty. V konečnom dôsledku človek namiesto toho, aby túžil po Večnosti, začína sa jej panicky báť a považovať tento trojrozmerný svet za jedinú realitu svojho bytia. Utráca silu svojho života na to, aby dosiahol v materiálnom svete uspokojenie vlastného Ega, získal moc nad sebe podobnými a nahromadil pozemské bohatstvá. Ale so smrťou tela človek toto všetko stráca, z niekdajšieho života zanecháva vo svojom posmrtnom osude len zhľuk negatívnej energie, ktorý mu bude ešte dlho prinášať utrpenie a nepokoj. Ale ak v človeku prevláda duchovný svetonázor a on nielenže ovláda Znalosti o svete a o sebe, ale ich aj cieľavedome využíva tak, ako je stanovené a pracuje na sebe, vtedy

sa aj kvalitatívne mení. Pohybuje sa po duchovnom vektore svojho života vďaka hlbokým pocitom, ktoré vychádzajú z jeho Duše. Pre duchovne zrelého človeka je smrť fyzického tela v podstate oslobodenie. Je to všetko len prechod do kvalitatívne *iné*ho stavu, stavu skutočnej slobody vo Večnosti.

Anastasia: Viete, mnohí čitatelia sústreďujú pozornosť na to, že napriek celej tej rôznorodosti literatúry je v skutočnosti ťažké nájsť nejaké konkrétne informácie o Duši. Tým skôr, že v súčasnej spotrebiteľskej spoločnosti je dokonca samotný pojem „duša“ čoraz častejšie nahrádzaný pojmami, ktoré sú diametrálne protichodné k pojmu Duša: „rozum“, „psychika“, ľudské „ja“, „sebavedomie“. V lepšom prípade čitatelia dospievajú k všeobecnej filozofii, a aj tá je zapečatená do škrupiny buď z oblasti etnológie, alebo náboženstva a mystiky, psychológie, či sociológie.

Od dávnych čias sa verilo, že duchovne bohatá Duša je najcennejším majetkom skutočného Človeka. Podľa všetkého by sa v ľudskej spoločnosti, ktorá sa pohybuje duchovným smerom, mal skúmaniu duchovna venovať prvoradý význam. Veď poznanie Duše napomáha poznaniu akejkoľvek pravdy, vrátane tej vedeckej. Existuje veľký rozptyl idealistických a materialistických názorov na Dušu, dogmatických tvrdení, vrátane tých, ktoré majú špekulatívny charakter. No všetko sú to *hľadania* mnohých ľudí v rôznych dobách, počínajúc mudrcmi, prorokmi, svätými a končiac vedcami, pedagógmi, prírodovedcami a prostými ľuďmi. A spory sa viedli hlavne kvôli nedostatku *Znalostí*. No je pozoruhodné, že ľudia dodnes chápu, že keby mali systémové informácie o človeku,

a v prvom rade o Duši, tak, ak by sa riadili potrebami Duše, mali by možnosť ovládať snahy svojho rozumu. Ak by poznali samých seba, lepšie by chápali všetky zložky svojho života: intuíciu, myšlienky, pocity, emócie, skryté túžby, motívy správania, následky svojho konania a tak ďalej. A v prípade, že také Znalosti budú nielen dostupné, ale aj pochoopené väčšinou, podarilo by sa vo svete bez námahy vybudovať a upevniť spoločnosť dobra a harmónie, o ktorej ľudia snívajú už tisícročia.

Sú čitatelia, ktorí sú od prírody obdarení schopnosťou cítiť prejavy neviditeľného sveta o trochu viac ako obyčajní ľudia. Pričom svoje schopnosti spravidla pred svojim okolím skrývajú. V podstate sú to veľmi múdri ľudia, ktorí už podľa ľudského chápania „všetko v živote dosiahli“: majú dospelé deti, dosiahli určité postavenie v spoločnosti, stali sa významnými odborníkmi vo svojich oblastiach, majú vedecké tituly. No hlavný zmysel svojho života nevidia v týchto ľudských úspechoch, ale v tom, čo intuitívne cítia vo svojom vnútri. A to ich znepokojuje. Snažia sa nájsť odpoveď na túto pre nich dôležitú otázku, pochopiť seba, svoju Dušu a následne si ujasniť smer hlavného vektora svojho života. Nemajú dostatok Znalostí na pochopenie svojej podstaty, na to, ako žiť v tomto svete, a ako sa pripravovať na posmrtný život. Veď niektorí z nich, ktorí sa stretli s prejavmi neviditeľného sveta a získali neoceniteľnú osobnú skúsenosť, kardinálne zmenili svoje vnímanie sveta. **Najdôležitejšia otázka, ktorú si kladú títo ľudia je: „Ako spasíť svoju Dušu?“** Myslím si, že aj oni, aj budúce pokolenia, ktoré sa stretnú s týmito Znalosťami, budú veľmi vďační,

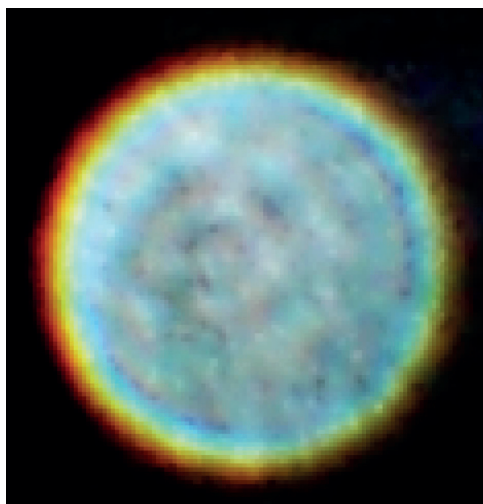
ak odpoviete na túto hlavnú, pre každého človeka životne dôležitú otázku.

Rigden: Ako **spasiť svoju Dušu?** V skutočnosti na tom nie je nič zložitého, ak sa skutočne o to snažíš každý deň svojho života, poznáš a chápeš svoju Dušu a teda aj zmysel svojej existencie. Na to sú samozrejme potrebné Znalosti o sebe, o svojej podstate, a tiež to najdôležitejšie v ľudskom živote – práca na sebe. Človek v sebe skrýva zrná rôznych výhonkov svojej Podstaty, ale len jedno z nich je skutočné. Prečo vlastne hľadá zmysel svojho príchodu na tento svet a je znepokojený tajomstvom života až do samotného odchodu z neho? Pretože, hoci tu aj je dočasne, je v jeho silách zmeniť svoju podstatu. Zmyslom prebývania človeka na tomto svete je duchovný rast, snaha o prechod zo stavu materiálneho zníženia vedomia k duchovnému pozdvihnutiu, transformácia, stúpanie k svojmu predurčeniu a rozvoju toho najlepšieho, čo v ňom je. Keď človek získava krídla sebarozvoja, vynášajú ho k vyšším poznania Pravdy a kvalitatívne premieňajú jeho podstatu. Možno porozprávam o vnútornej štruktúre človeka trochu podrobnejšie. Tieto Znalosti sú takmer stratené v rieke času, no ich dozvuky je možné nájsť na brehoch súčasného sveta.

Tak teda, čo je to Duša? Ako som už hovoril, Duša je skutočnou antihmotou, časticou zvonku – z duchovného sveta, zo sveta Boha. Duša je súčasťou len ľudskej bytosti. Je jej základným potenciálom, portálom, priamym spojením každého človeka s duchovným svetom. Nie je ani v rastlinách, ani vo zvieratách, ani v žiadnej inej hmote, vrátane tej rozumnej. Duša vstupuje do formujúcej sa energetickej

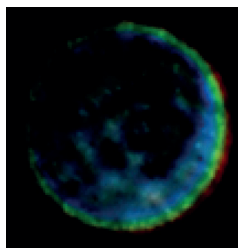
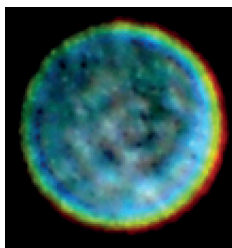
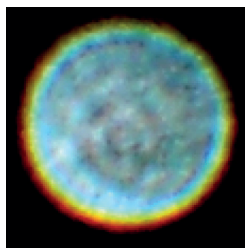
konštrukcie človeka na ôsmy deň po narodení fyzického tela (novorodenca). Ak sa orientujeme podľa stavby fyzického tela, tak jej približná poloha je oblasť slnečného pletenca, teda skutočný stred človeka. No nie je ani slnečným pletencom, ani srdcom, ani žiadnym iným fyzickým orgánom alebo systémom, nie je ani mozgom, ani umom, ani vedomím, ani myslením, ani rozumom, ani rozumovými schopnosťami. Všetko vymenované nie je ani produktom, ani vlastnosťou Duše, všetko sa to vzťahuje k materiálnemu svetu. Chirurgické odstránenie či transplantácia tých alebo iných orgánov fyzického tela (napríklad srdca), alebo transfúzia krvi nemajú s Dušou nič spoločné. Zdôrazňujem a upozorňujem, že sa nachádza v energetickej konštrukcii človeka a nie vo fyzickej časti tejto štruktúry. Človek má jednu Dušu. Je jediná a nedeliteľná. Nie je rozdiel medzi dušou muža alebo ženy. Duša nemá pohlavie. Duše všetkých ľudí sú vo svojej podstate rovnaké. A v tomto zmysle môžeme povedať, že ľudia sú si navzájom veľmi blízki a spriaznení. Duša nie je hmota, neopotrebuje sa, nestarne a neochorie. Vo vzťahu k materiálnemu svetu je dokonalá, no je nedostatočne individuálne dokonalá pre svet Boha. Následkom opakovaných reinkarnácií v materiálnom svete je Duša zatažená informačnými obalmi.

Čo vlastne predstavuje ľudská bytosť? Ľudská bytosť počas života predstavuje viacrozmernejší priestorový objekt, ktorý je vystavaný okolo Duše a má svoju rozumnú Osobnosť. Viditeľná, oku známa obvyklá forma a štruktúra fyzického tela spolu s jeho fyzikálno-chemickými procesmi a systémom kontroly (vrátane materiálneho mozgu), to všetko je len časť celkovej konštrukcie človeka, ktorá patrí

Fotografia 1. Duša človeka v prechodnom stave, po smrti fyzického tela.

Na fotografii Duše je jasne viditeľný okrajový obal. Ten pozostáva (postupne dovnútra gule) z červenej farby (pozostatok životnej energie – prány), a tiež zo žltých a žlto-bielych farieb ďalších energií. Samotná guľovitá forma je blankytne-modrej farby s odtieňmi svetlozelenej a má charakteristickú špirálovitú štruktúru skrútenú do stredu, majúca odtienky dúhy a biele vtrúseniny.

Fotografia 2. Zmiznutie Duše človeka z materiálneho sveta v priebehu prechodu.

k trojrozmernej dimenzii. Človek teda pozostáva z Duše, spolu s jej informačnými obalmi, Osobnosťou a štruktúrou, no, povedzme, pozostávajúcej z rozličných polí iných dimenzií (vrátane fyzického tela, ktoré sa nachádza v trojrozmernej dimenzii).

Čo je to rozumná Osobnosť? V novej konštrukcii, v novom tele sa formuje aj nová Osobnosť – to je to, kým sa cíti byť počas života každý človek, ten, kto robí voľbu medzi Duchovnou a Živočíšnou podstatou, analyzuje, robí závery a zhromažďuje osobnú zásobu pocity-emocionálnych dominánt. Ak sa počas života človek duchovne rozvíja natoľko, že dochádza k splynutiu jeho Osobnosti s Dušou, tak sa tvorí kvalitatívne nová, zrelá Bytosť, odlišná od ľudskej, ktorá odchádza do duchovného sveta. To je fakticky to, čo sa nazýva „oslobodenie Duše zo zajatia materiálneho sveta“, „odchod do Nirvány“, „dosiahnutie svätosti“ a tak ďalej. Ak ale v priebehu ľudského života k takému splynutiu nedošlo, tak po smrti fyzického tela a zničení energetickej konštrukcie táto rozumná Osobnosť odchádza spolu s Dušou na prerod (reinkarnáciu) a mení sa, pre pochopenie podstaty povedzme hypoteticky, na subosobnosť. Keď umiera fyzické telo, ľudská bytosť pokračuje vo svojej existencii. V prechodnom stave má guľovitý tvar so špirálovými štruktúrami. Do tejto formy je uzatvorená aj Duša spolu s jej informačnými obalmi - subosobnosťami z predchádzajúcich vtelení, vrátane Osobnosti z nedávneho života.

Informačné obaly, rozmiestnené okolo Duše, to sú pocity-emocionálne zhľuky, presnejšie rozumná informačná štruktúra, ktorú je možné asociatívne porovnať k svojráznej hmlovine. Jednoduchšie povedané,

sú to bývalé Osobnosti z predchádzajúcich vtelení. Takých subosobností môže byť okolo Duše veľa, v závislosti od toho, koľko mal človek reinkarnácií.

Anastasia: Takže subosobnosť, to je Osobnosť ako aj ty, ktorá bola aktívna v minulých vteleniach tvojej Duše.

Rigden: Áno. Inými slovami, je to bývalá Osobnosť z minulého života s celou zásobou pocitovo-emocionálnych dominánt (pozitívnych alebo negatívnych), nahromadených kedysi počas života, teda s výsledkom jej celoživotnej voľby.

Osobnosť spravidla nemá priame spojenie so subosobnosťami, preto si človek nepamätá minulé životy, rovnako ani skúsenosti a získané vedomosti týchto subosobností. No v zriedkavých prípadoch a za určitých okolností je možný hmlistý pocit dejá vu, alebo krátkodobé spontánne prejavy aktivity poslednej (predchádzajúcej súčasnému vteleniu) subosobnosti. Charakteristické je to najmä pre človeka v rannom detstve.

Sú prípady, zaznamenané v prácach z psychiatrie, kedy deti, u ktorých neboli pozorované vôbec žiadne odchýlky so zdravými rodičmi, prejavujú krátkodobé abnormálne správanie blízke hraničným poruchám osobnosti. Uvediem jeden z príkladov. Štvorročnému dievčatku sa začal snívať jeden a ten istý sen: chlapec na pozadí svetla, ktorý ju volá k sebe, no nepúšťa ju do svetla. Začala sa sťažovať rodičom na tento deprimujúci sen a po večeroch začala prejavovať neočakávané, pre ňu predtým nezvyčajné agresívne

správanie a neobyčajnú silu. Štvorročné dievčatko v hneve prevracalo stoly a stoličky, ťažkú skriňu, nespoznávala matku, zachvacovala ju hystéria vo forme obvinení, ako „ty nie si moja matka“, „aj tak zomrieš“ a tak podobne. Tieto slová a správanie dievčatka boli pre ňu neprirodzené, ale veľmi charakteristické pre subosobnosť, ktorá prežila reinkarnáciu a nachádza sa v stave „pekla“, trpí v mukách a živočíšnej bolesti. A na ďalší deň bolo dieťa zase normálne a správalo sa ako obyčajne. Je to taký typický prípad krátkodobého prejavu negativizmu predchádzajúcej subosobnosti. To najlepšie, čo je možné urobiť v tomto prípade, je aktívne rozvíjať intelekt dieťaťa, rozširovať jeho obzor poznania sveta a čakať, kedy dôjde k prvotnému vzostupu a sformuje sa nová Osobnosť.

K prvotnému vzostupu dochádza spravidla v piatom až siedmom roku života človeka. Faktom je, že v ranom detstve do prvotného vzostupu môže dochádzať k podobnej krátkodobej aktivácii predchádzajúcej Osobnosti (subosobnosti). Kým sa formuje nová Osobnosť, predošlá sa snaží preniknúť k vedomiu a prevziať moc nad človekom.

No oveľa častejšie dochádza k iným prípadom prejavu subosobnosti. A to vtedy, keď deti vo veku tri až päť rokov (v období, kedy nová Osobnosť ešte nie je sformovaná) začínajú rozprávať ako dospelý, skúsený človek. V zriedkavých prípadoch to môžu byť detailné podrobnosti z ich predchádzajúceho dospelého života, ktoré v skutočnosti v tomto veku nemôžu vedieť. Ale najčastejšie sa stáva, že dieťa z nejakého dôvodu hovorí neočakávane múdro, zjavne vyjadruje vôbec nie detské myšlienky a to niekedy

mysticky naháňa dospelým strach. Rodičia by sa nemali báť podobných prejavov, ale je potrebné, aby jednoducho poznali ich podstatu. Keď sa Osobnosť dieťaťa sformuje, prejavy pominú.

Takže každá subosobnosť si zachováva individuálnosť svojho minulého vedomia vo forme želaní a snažení, ktoré dominovali počas jej aktívneho života. Osobnosť, ako som už hovoril, nemá priame spojenie so subosobnosťami, teda človek si vedome nepamätá na svoje minulé životy. No na úrovni podvedomia sa toto spojenie Osobnosti so subosobnosťami udržiava. Tie môžu nepriamo vplývať na Osobnosť a „nabádať ju“ k určitému konaniu, prehovárať ju k prijatiu tých alebo iných rozhodnutí. Prebieha to na nevedomej úrovni. Okrem toho subosobnosti, obrazne povedané, sú ako „hmlové svetelné filtre“, kvôli ktorým je značne sťažené bezprostredné spojenie medzi Dušou a novou Osobnosťou, takpovediac, medzi zdrojom Svetla a tým, kto ho potrebuje.

Anastasia: „Hmlové svetelné filtre“? Zaujímavé prirovnanie.

Rigden: Porozprávam o tom ešte podrobnejšie. No treba pochopiť, že všetky tieto procesy prebiehajú na úrovni energií, preto kvôli lepšiemu pochopeniu budem vysvetľovať pomocou obrazných prirovnaní. Takže subosobnosti sa nachádzajú okolo Duše a môžeme si ich predstaviť... vo forme „rozumných“ hmlovín. Z jednej strany sú umiestnené blízko Duše a pociťujú pôsobenie tejto veľmi silnej antimateriálnej štruktúry, takpovediac blízkosť „dychu Večnosti“, „prítomnosti častice zo sveta Boha“. Na druhej strane, subosobnosti

pocitujú silné pôsobenie a tlak pevných materiálnych štruktúr Živočíšnej podstaty. Subosobnosti sa teda nachádzajú v stlačenom stave medzi dvomi mocnými silami duchovného a materiálneho sveta. Neustále pocitujú tento nesmierny tlak z oboch strán. Takže každá subosobnosť sa stáva zvláštnym „svetelným filtrom“ na ceste realizácie spojenia terajšej Osobnosti s Dušou. Stupeň „zatemnenia“ takéhoto „svetelného filtra – subosobnosti“ závisí od dominujúcich životných volieb, preferencií a pocitovo-emocionálnych priorít nahromadených počas jej minulého života.

Napríklad, ak bol človek v predchádzajúcom živote dobrý a láskavý, urobil veľa pre svoj duchovný rozvoj, no nie dosť na to, aby sa definitívne vyslobodil z materiálneho sveta, tak v tejto jeho subosobnosti bude viac pokoja a menej vibrácií. To znamená, že cez tento „svetelný filter“ bude lepšie prechádzať energia a impulzy od Duše. Ale ak človek svoj minulý život premárnil na priority materiálnych hodnôt, tak taký „svetelný filter – subosobnosť“ bude mať hustejšiu štruktúru kvôli zvýšeným vibráciám, teda priepustnosť „svetla“ vychádzajúceho z Duše bude oveľa horšia. Môžeme to asociatívne prirovnať ku sklu znečistenému sadzami, cez ktoré sa skresľuje alebo horšie preniká skutočné svetlo. Inými slovami, čím viac v človeku počas života dominovala jeho Živočíšna stránka a prevládali materiálne hodnoty, tým ťažšie mu potom bude, keďže bude nositeľom väčšej miery skreslenia. A ak je takých subosobností s hustými „svetelnými filtermi“ veľa, tak aj pre teraz žijúcu Osobnosť bude veľmi ťažké boriť sa so svojou Živočíšnou podstatou, bude veľmi ťažké odbočiť z cesty materiálnych dominánt a precítiť svoju Dušu.

Anastasia: To znamená, že takýto človek akoby bol viac uviaznutý v hmote a je preňho ťažšie zmeniť vektor svojho života smerom k duchovnému rozvoju?

Rigden: Áno. No pre žiadneho človeka, dokonca ani pre takéhoto, nikdy nie je neskoro, aby prelomil túto situáciu, pretože Osobnosť má životnú silu a má právo voľby... Inak ho čaká to isté, čo teraz pociťujú jeho subosobnosti. Mimochodom, sú to práve skúsenosti subosobností, ktoré sa nepriamo prejavujú na podvedomej úrovni človeka v podobe strachu zo smrti. To, ako sa tieto subosobnosti cítia v novej Osobnosti, to je pre ne, povedané jazykom náboženstva, skutočné „peklo“. Po smrti tela Osobnosť, ktorá sa stáva subosobnosťou, nadobúda svoju skúsenosť a pochoopenie, čo v skutočnosti predstavuje materiálny svet, čo je to Duša a aký je jej význam v ľudskej bytosti. No v konštrukcii nového tela sa už subosobnosť nachádza v beznádejnej pozícii spútaného rozumu, ktorý všetko zažíva, pociťuje silnú pocitovo-emocionálnu bolesť, ale nemôže nič urobiť, a ani nemôže odovzdať svoje skúsenosti novej Osobnosti. Je to úplne rovnaké, ako keby ťa uzatvorili do tela, no toto telo neslúži tvojmu vedomiu, nepodriaďuje sa a nerobí to, čo mu prikazuješ, takže vôbec neslúži tebe, ale žije samovoľne. A ty si to všetko uvedomuješ, ale nemôžeš urobiť nič, len cítiš neuveriteľne príšerný tlak, znova sa opakujúce tie isté chyby novej Osobnosti, a chápeš svoju bezmocnosť zmeniť smer vektoru vynakladania životnej energie. Odtiaľ, mimochodom, aj vznikajú strachy, napríklad takého druhu, ako je strach z uzavretých priestorov. Korene hlavných príčin vzniku takéhoto skresleného priestorového vnímania, ktoré spôsobujú u človeka hlboký pocit

strachu a paniky, sú spojené s tým sektorom konštrukcie človeka, kde sú umiestnené subosobnosti.

Prečo napríklad ľudia priťahujú heslá, ako „žiť večne v tele“, používané v mnohých sektách a náboženstvách? Psychológovia to zvyčajne spájajú s tajnou túžbou človeka, ktorá vzniká ako odpoveď na iracionálny strach zo smrti (tanatofóbiu). Táto fóbia má určité prejavy správania, ktorých cieľom je buď uniknúť predmetu fóbie, alebo zmenšiť strach z neho pomocou akéhokoľvek konania (dodržiavaním náboženských pravidiel, rituálov, zvýšeným záujmom o také informácie, ako je napríklad „večný život v tele“ a podobne). To znamená, že človek sa akoby schováva za tým všetkým pred vnútorným konfliktom vyvolaným iracionálnym strachom, ktorý je pre neho nezvládnutelný, a ktorý je ešte k tomu zvyčajne sprevádzaný zlými predtuchami. Odkiaľ pochádzajú tieto predtuchy a takýto strach? Z podvedomia, a súvisí to s pocitovo-emocionálnym tiesnivým stavom subosobností, ktoré už majú praktické chápanie, čo je to smrť a znovuzrodenie. Obrazne povedané, zo strachu, že Večnosť je pre ne nedostupná a teda, že ich definitívna smrť je nevyhnutná, má človek želanie „žiť večne v tele“. Je to všetko len jedna z túžob Živočíšnej podstaty a jej zámena (na podvedomej úrovni) toho, po čom túži Duša.

Anastasia: A ak sa človeku podarí počas života rozvinúť sa duchovne na takú úroveň, že dokáže ako duchovná, zrelá Osobnosť vystúpiť z kruhu znovuzrodení, čo sa potom stane so subosobnosťami?

Rigden: Jednoducho sa anihilujú. Veď je to len informačná štruktúra.

Anastasia: Nezávisle od toho, akými boli tieto subosobnosti v minulých životoch, zlými alebo dobrými Osobnosťami?

Rigden: Obrazne povedané, „dobré“ subosobnosti (v tvojej interpretácii) nejstávajú, keď už sa raz Osobnosť stala subosobnosťou. **Osobnosť sa môže vedome duchovne rozvinúť a spojením sa s Dušou, oslobodiť počas jedného života!** V skutočnosti je to všetko jednoduché. Ak sa človek pokúšal v tomto živote rozvinúť v duchovnom smere, no nesnažil sa dostatočne, tak v nasledujúcom živote budú podmienky pre novú Osobnosť lepšie. Rozšíri to možnosti jej duchovného rastu, ale aj zosilní odpor Živočíšnej podstaty. A znova všetko (predĺženie alebo ukončenie múk subosobností, osud Duše a samotnej Osobnosti) bude už závisieť od individuálnej voľby novej Osobnosti.

Anastasia: Znamená to, že subosobnosť, to je len informačná štruktúra?

Rigden: Áno. Každá hmota je len informačnou vlnou, vrátane človeka. Práve od vlozenej informácie závisí, či je pred tebou napríklad planéta alebo baktéria, stolička alebo človek. Ale v človeku je Duša, ktorá ho odlišuje od akejkoľvek hmoty.

Anastasia: A môžeme aj Dušu nazvať informačnou časticou?

Rigden: Nie. Duša nepatrí k materiálnemu svetu, ona je z úplne iného sveta – sveta Večnosti... No a človek v rámci celej jeho mnohorozmernej štruktúry v materiálnom svete (vrátane jeho Živočíšnej podstaty),

ako som už predtým hovoril, je práve informačnou vlnou. Duša je to, čo je v človeku skutočné, je to hlavná zložka, na ktorú je sústredená celá štruktúra! Všetko ostatné je len doplnková informácia pre rozvoj, ktorá po dozretí duchovnej Osobnosti, po jej splynutí s Dušou (duchovnom oslobodení) sa jednoducho stáva nediferencovanou, to znamená, že prestane existovať ako organizovaná štruktúra.

Anastasia: Jednoducho povedané, v ľudskom chápaní je táto informačná vlna zničená a fakticky prechádza do inej podoby, veď informácia, ako taká (informačné tehličky, z ktorých sa všetko skladá), sa neničí.

Rigden: Presne tak.

Anastasia: Kedysi ste hovorili, že dostatočne silné médium dokáže vyvolať mŕtveho človeka k rozhovoru, pretože v skutočnosti človek z hľadiska informácie neumiera.

Rigden: Áno. Osobnosť človeka pokračuje v existencii v inej forme – vo forme subosobnosti. Ak je médium dostatočne silné a schopné preniesť časť svojej životnej energie (prány) na subosobnosť mŕtveho človeka, naplniť ju tou energiou, vtedy daná subosobnosť skutočne získava dočasnú schopnosť komunikácie s médium. Pre subosobnosť je prána živého človeka doslova „sladká potrava“ v „horúcom pekle“ a je to príležitosť na krátky čas získať možnosť prejsť sa. Takým spôsobom médium, ako sa medzi ľuďmi hovorí, „vyvoláva dušu“ mŕtveho, aby prehovorila. V podstate nadväzuje informačné spojenie so subosobnosťou. A k tomu dochádza len v tom prípade, ak už prebehla

reinkarnácia človeka a daná subosobnosť sa nachádza v materiálnom svete v novej, živej konštrukcii tela s novou Osobnosťou. Pričom celý tento prebiehajúci kontakt nová Osobnosť ani nepostrehne. Ale ak človek odišiel do Nirvány, tak ho žiadne médium odtiaľ kvôli kontaktu „nevytiahne“, tak isto, ako ani človeka, ktorý sa nachádza v štádiu prerodu (do nového stelesnenia v materiálnom svete). Prečo? Pretože takéto „kontakty“ médií sú len jednou z podôb Živočíšneho rozumu, jeho prejavov a spojení v materiálnom svete. Ale Duchovný svet je pre Živočíšny rozum nedostupný.

Anastasia: Tak to už áno! To znamená, že u skutočného média dochádza k strate (úniku) jeho prány a to všetko len preto, aby nakrmlil túto subosobnosť. To je teda nerovnocenná výmena: výdaj cennej energie, určenej na duchovný rozvoj daného človeka, za nejakú nezmyselnú informáciu od subosobnosti. Z toho vyplýva, že také „napájanie“ subosobnosti je fakticky len ďalším úskokom Živočíšneho rozumu. Teraz už rozumiem, prečo tradičné náboženstvá vystupujú proti činnosti médií, a odkiaľ pochádzajú legendy o hladných, nenásytných duchoch, ktorých sa živí ľudia snažili „prikríť“ v ľudskom ponímaní.

Rigden: Áno, je to jeden z úskokov Živočíšneho rozumu. Ešte dobre, že pri súčasnej nevzdelanosti ľudí v týchto otázkach, skutočných médií nie je až tak veľa a v podstate pôsobia len ich napodobňovatelia, ktorí zabávajú dôverčivé publikum čisto psychologickými trikmi.

Anastasia: Dodnes sa zachovala povera, že o mŕtvych sa nemá hovoriť v zlom a ak na nich spomíname,

tak len v dobrom. A ak vo sne prichádza zosnulý človek, tak sa domnievajú, že „jeho duša nenašla pokoj“. Nakoľko tieto povery zodpovedajú skutočnosti?

Rigden: Upresnil by som, že ak máme spomínať na zomrelých, tak len z pozície Duchovnej podstaty žijúcich, z pozície duchovnej Lásky, ktorá je pre žijúcich tvorivá, no nie z pozície žiaľu nad minulosťou. Je tiež potrebné chápať procesy, ktoré pri tom prebiehajú. Po prvé, vo všetkých týchto prípadoch nehovoríme o Duši človeka ako takej. O nej spravidla nevedeli počas života človeka nielen jeho príbuzní, ale často ani on sám. Hovoríme práve o Osobnosti človeka, ktorú dobre poznalo jeho okolie a ktorá sa po smrti tela stala subosobnosťou. Samotná Duša, keď odchádza na prerod, sa nevracia nazad na miesto svojho minulého „uväznenia“. Ale subosobnosť ako rozumná informačná štruktúra materiálneho sveta, hoci aj „uväznená“ v novom tele, môže využívať energie tohto tela (vo všeobecnosti pokiaľ nedozrela nová Osobnosť). Krátkodobým získaním sily je schopná vďaka svojim projekciám navštevovať tie miesta a tých ľudí, ku ktorým prilipla počas svojho života. Subosobnosť tiež môže prejavovať svoje pôsobenie, keď živí ľudia na ňu začnú spomínať (na zomrelého človeka) a poskytujú jej tak silu svojej pozornosti. Ako to ohrozuje žijúceho človeka?

Tu, žiaľ, nemôžem porozprávať všetky podrobnosti širokej verejnosti, pretože je známe, že „znalosti znásobujú smútok“. Ale pre všeobecné chápanie podstaty týchto procesov poviem nasledovné. Vec spočíva v tom, že keď človek začína spomínať na mŕtveho, tak sa deje nasledovné: pri spomínaní na mŕtveho,

vzniká nelokalizovaný strach, astenické emócie (smútok, sklúčenosť, depresia). Tým, že človek vkladá do tohto procesu svoju pozornosť, dodáva subosobnosti dodatočný „náboj“ (odovzdáva silu), povedané jazykom fyziky. A subosobnosť sa vďaka tomu aktivuje. Znamená to, že proces, keď živý spomína na mŕtveho, je podobný okamžitému prenosu „náboja“ (sily) z jednej elementárnej častice na druhú, nezávisle od času a priestoru. Subosobnosť je v novom tele, ale jej projekcia sa pri prenose tohto „náboja“ okamžite prejavuje, presnejšie vstupuje do kontaktu s Osobnosťou človeka, ktorý na ňu spomína. Ten na podvedomej úrovni cíti toto spojenie so subosobnosťou zomrelého ako istú výmenu informácií. V podstate sám živí tento kontakt svojou životnou energiou. Nič dobré od toho nemožno očakávať, pretože taká podvedomá výmena informácií so subosobnosťou len zosilňuje v človeku prejavy Živočíšnej podstaty.

Kvôli podobnému informačnému kontaktu začína žijúci človek prejavovať pocit clivoty („ťažoby“), zármutku a zacykluje sa na myšlienkach: „keby žil, nič také by sa mi nestalo“ alebo „toto by sa nestalo, keby bola nažive“, „on by nedovolil, aby so mnou takto zaobchádzali“ a tak podobne. V skutočnosti v takých prípadoch Živočíšna podstata jednoducho maskuje spotrebiteľské želania tohto človeka (napríklad želanie realizácie svojej dôležitosti) za predstavu stratenej Lásky, a tým vyvoláva v ňom clivotu za minulosťou, vzbudzuje strach z nadchádzajúcej smrti a tak ďalej.

Trpí tým jednak samotný spomínajúci, pretože v sebe prejavuje dominujúce myšlienky Živočíšnej podstaty, a tiež aj subosobnosť, na ktorú spomína.

Na jednej strane je daný kontakt pre subosobnosť dotykom so životodarnou silou. No na druhej strane si kvôli takému živému „náboju“ jasne uvedomuje svoj stav nečinnosti a beznádeje. A to iba spôsobuje bývalej Osobnosti (ktorá sa stala subosobnosťou) ešte väčšie útrapy. A navyše, taká provokácia zo strany Živočíšnej podstaty dodatočne zťažuje nielen subosobnosť, ale aj Osobnosť toho človeka, v energetickej konštrukcii ktorého sa nachádza.

Pre lepšie pochopenie, čo pre subosobnosť v skutočnosti znamená podobný kontakt so žijúcim človekom, to vysvetlím na názornom príklade. Predstav si človeka idúceho po rozpálenej púšti. Je už odsúdený. Už je takmer na hranici smrti. Mučí ho bolesť a neznesiteľný smäd. A vtom na jeho pery dopadá z neba maličká kvapka vody. Neuhasí jeho smäd, no dáva mu na jednej strane klamlivú nádej na život, presnejšie spomienky na minulý život a na druhej strane jasné uvedomenie si, že smrť je už nevyhnutná. Toto uvedomenie ešte viac zosilňuje muky a útrapy odsúdeného.

Anastasia: Áno, my naozaj nevieme, čo robíme. Podľa tohto, v podstate svojimi spomienkami prinášame útrapy našim zomrelým príbuzným a tiež tým aj sami potom trpíme. A keď sa pozrieme na históriu? Na to, ako trpia historicky známe Osobnosti, presnejšie už subosobnosti, na ktoré živí ľudia spomínajú v priebehu nie jedného storočia, ale dokonca celé tisícročia? Takže, také masové spomienky ešte viac sťažujú ich útrapy.

Rigden: Ak ľudia, ktorí sú pod nadvládou Živočíšnej podstaty, spomínajú na nich s vložením svojej

emocionálnej sily, tak ich to, samozrejme, veľmi výrazne zafázuje, tak isto ako aj tých, ktorí na nich spomínajú. Nuž, ako prežili svoj život tu, čo si v ňom zaslúžili, to aj dostali podľa svojich zásluh tam.

Anastasia: No áno, keď vezmeme do úvahy, že ani história sa u nás nepíše o prevahe Duchovnej podstaty u národov sveta, ale o dominancii Živočíšnej podstaty u ľudstva: kto nad kým kedy vládol a s kým viedol vojny... Dobré, a povedzte prosím, ako je možné vysvetliť nasledujúce javy? Čítala som v prácach z etnológie o poverách a prípadoch spojených so sibíorskymi šamanmi. Silní šamani prosili svojich príbuzných, aby ich po smrti znovu trikrát pochovali, vždy po sto rokoch. Ľudia si odovzdávali tieto informácie z pokolenia na pokolenie. Ak k novému pochovaniu z nejakého dôvodu nedošlo, vtedy sa šaman začínal tajne „zjavovať“ žijúcemu pokoleniu svojich potomkov a vyhrážať sa pohromami. Ak nové pokolenie na to nereagovalo, obyvateľstvo danej oblasti začali postihovať rozličné nešťastia: epidémie, úhyn dobytky, živelné pohromy a tak ďalej. Pričom toto sa týkalo ako „dobrých šamanov“, tak aj „zlých“. O „dobrých“ šamanoch sa tradovalo, že ak sa ľudia pri spomienke na nich správali s úctou, tak oni ich za to ochraňovali aj pred pohromami, aj pred akýmkkoľvek osobnými stratami.

Rigden: Tu je potrebné rozlišovať pojmy. V tomto svete pôsobia sily Živočíšneho rozumu materiálneho sveta, aj sily Duchovného sveta. Prejavy spojené so silami prírody v podstate patria k pôsobeniu Živočíšneho rozumu. Čo sa týka subosobnosti človeka (ktorá počas svojho života, ako Osobnosť, rozvíjala v sebe

superschopnosti a dosiahla určitú úroveň vplyvu na ľudí), tak ona môže len vyprovokovať v ľuďoch vzplanutie Živočíšnej podstaty, prevažne pôsobením cez ich podvedomie v dôsledku informačnej výmeny. Každá subosobnosť si zachováva Ego a sebaidentifikáciu. Má skúsenosti, vedomosti, návyky pôsobenia na materiálny svet, no nemá životnú silu. Pohromy medzi ľuďmi vonkoncom nespôsobuje mŕtvy šaman, ale viera samotných ľudí v tieto poverby. Dochádza k tomu na úkor sily živých. Okrem toho tiež netreba zabúdať ani na momenty aktivácie sily, znaky, s ktorými šaman pracoval počas života, a na duchov tej alebo inej oblasti, ktorí sú tiež podriadení jedinému Živočíšnemu rozumu. No to je samostatná téma, nie pre tento rozhovor.

Anastasia: Takže subosobnosti si uchovávajú spomienky na všetko.

Rigden: Áno. Sú to rozumné štruktúry. A veľmi ich desí a trápi ďalšia reinkarnácia, ktorá na jednej strane predlžuje ich trápenie, a na druhej strane približuje ich k definitívnej smrti. Preto je pre žijúcu Osobnosť veľmi dôležité urobiť všetko možné aj nemožné, aby splynula so svojou Dušou. Úlohou Živočíšnej podstaty počas života Osobnosti je odvieŕť ju od Duchovnej podstaty akýmkoľvek spôsobom, či už v myšlienkach, želaniach, konaní, činoch – je to jedno, len aby si človek želal to materiálne, pozemské a smrteľné. Všetky prostriedky sú pre ňu dobré, vrátane takýchto prejavov subosobností. V Živočíšnej podstate niet Dobrá! Ona je smrteľná. Preto jej zámerom, tak ako u akejkoľvek rozumnej hmoty, je získať moc nad inou hmotou a využiť

jej životnú silu na svoje ciele. Živočíšna podstata robí všetko možné pre to, aby zmenila smerovanie vektora života Osobnosti a odlákala ju od Duchovnej podstaty. Neštíti sa ničoho a využíva celý svoj „arzenál“. A tým sú v prvom rade agresia a útoky. Je to hľadanie slabého miesta v človeku, kde je ho možné v myšlienkach „uhryznúť“, emocionálne „udrieť“ alebo len jednoducho zvieš ďalšou „sladkou“ ilúziou. Neustále človeku vnucuje nové šablóny alebo aktivuje staré. **Živočíšna podstata – to je diktatúra mŕtvol!**

Anastasia: S tou diktatúrou mŕtvol ste to trafili úplne presne. Ako sa hovorí, pre každého mŕtveho je zem hrobom. Všetko, čo si človek v tomto materiálnom svete želá, je skutočne dočasné a smrteľné...

Rigden: Živočíšna podstata je vynaliezavá vo svojich rozmanitých úskokoch. Ak sa človek nevyzná vo svojom vnútri, je mu v tomto živote veľmi ťažko a po ňom ešte ťažšie. A nie je to ani tak záležitosť vonkajších podmienok, ale ľudskej voľby. Život letí veľmi rýchlo. A to najstrašnejšie v existencii človeka nie je smrť tela. Najstrašnejšie je, keď človek prežil svoj život v iluzórnom bezvedomí tohto sveta, a nič nepochopil, jeho Osobnosť sa duchovne nerozvinula. Vtedy sa mu stane absolútne neodvratiteľné: tu si sa trápil v priebehu života, ale tam budeš trpieť celé veky a pritom už nič nebudeš môcť zmeniť, pretože nástroje, tie už nemáš, na rozdiel od tej Osobnosti, ktorá je v tele. Pre subosobnosť je taký stav to isté, čo pre hladného človeka stáť a vidieť za sklom hojnosť najrôznejšieho jedla, no dostať ho nemôže. Veď jedlo je tu, tak blízko, no sklo mu bráni v tom, aby si ho vzal.

Vtedy sa z egoizmu subosobnosti začínajú sypať otázky typu: „Za čo?! Veď som bol taký dobrý!“ **Nuž preto, že si si vyberal momentálne pôžitky, materiálne hodnoty namiesto Večnosti. Preto, že si v myšlienkach tajne bažil po moci nad druhými, lahodil svojej Živočíšnej podstate a konal proti Svedomiu. Preto, že si každý deň premárnil ako v skutkoch, tak aj v myšlienkach na svoj ego-centrizmus. A takých „preto“ je množstvo vo všetkých dňoch tvojho krátkeho života, nech sa pozrieš kamkoľvek...**

Anastasia: Áno, je to smutné... Ale veď mnohí si jednoducho ani nevedia predstaviť, ako sa dá žiť inak, než v starosti o materiálne. Hoci samotní ľudia nie sú zlí a trápia sa kvôli jedným a tým istým putám Živočíšnej podstaty, no tieto útrapy pripisujú šablónovitým „príčinám“ a „odpovediam“, ktoré sú spoločnosti nanútené: „všetci tak žijú“, „žijeme v takých časoch“, „taký je už môj osud“, „osudu neujdeš“. Teda správajú sa pasívne pokiaľ ide o premenu seba samého a svojho osudu. A iní zasa naopak – aktívne, ale nie správnym smerom. Stretla som ľudí, ktorí už vo svojej podstate majú, dá sa povedať, vrozené riadiace schopnosti. Prakticky už od detstva v sebe cítia silu, vďaka ktorej môžu vplývať na ľudí a predvídať určité udalosti. Mimočodom, ako je možné vysvetliť túto vrozenú silu človeka? Môže to byť nejako spojené s jeho minulým životom?

Rigden: Prípady, samozrejme, bývajú rôzne. No ak hovoríme o vrozenom dare človeka, tak to znamená, že v minulom vtelení danej Duše sa Osobnosť

duchovne rozvíjala, dosiahla určité výsledky v práci na sebe a v chápaní tohto sveta. Znamená to, že došlo k dostatočnému skoku v duchovnom rozvoji, no ukázal sa nedostatočným na to, aby Osobnosť opustila systém Ahrimana a vytrhla sa z kruhu reinkarnácií. Napriek tomu má v novom živote nová Osobnosť s takouto Dušou určité výhody v porovnaní s druhými ľuďmi. Človek sa rodí s veľkým energetickým potenciálom, ktorý pri jeho správnom uplatnení napomáha rýchlejšiemu duchovnému rastu Osobnosti a poskytuje jej reálne šance splynúť s Dušou a vyjsť z kruhu reinkarnácií.

Takých obdarených ľudí je mnoho. Títo ľudia cítia, že nie sú takí ako všetci. Už od detstva sú dosť družní, majú vodcovské schopnosti a vrodený dar pôsobiť na druhých, sú zvláštnym spôsobom citliví k udalostiam, k prejavom jemných energií a tak ďalej. Pravda, je aj druhá kategória ľudí s veľkým potenciálom. V detstve pod vplyvom podmienok, do ktorých sa dostali, vyrastajú uzavretí do seba, skryto pred okolitým svetom. A až neskôr, keď dospejú, odhaľujú svoj potenciál v celej svojej sile.

Anastasia: Očividne, taký dar, to je veľká zodpovednosť?

Rigden: Áno, v prvom rade pre samotného človeka. Je potrebné aby tí, ktorí sa narodia s veľkým duchovným potenciálom, chápali, že taký istý silný odpor bude aj zo strany Živočíšnej podstaty, ktorá urobí všetko pre to, aby využila túto silu na svoje ciele. Ak v spoločnosti chýbajú Znalosti, ktoré vysvetľujú tieto momenty, a ak sú v nej ako pasce rozostavené mnohé

šablóny myslenia vo formáte Živočíšnej podstaty, tak títo obdarení ľudia, nasledovaním priorít spoločnosti, začínajú vydávať svoju unikátnu silu na realizáciu programov Živočíšnej podstaty.

Všímajú si, že niektoré otázky, zdanlivo zložité, riešia s ľahkosťou. Chápu, že majú vplyv na ľudí, a je pre nich ľahké viesť ľudí v každom kolektíve. No bez zodpovedajúcich Znalostí o sebe spravidla začínajú využívať tento dar buď na ziskuchtivé ciele pre realizáciu programov svojej Živočíšnej podstaty, alebo celkovo pre systém, ktorý funguje v rámci programu Živočíšneho rozumu. Takým spôsobom sa nechajú unášať hmotou, častejšie sa rozhodujú v jej prospech a rozvíjajú toto smerovanie vo svojom živote. Takto ich Živočíšny rozum klame. V človeku dochádza k aktivácii Živočíšnej podstaty a jemnej zámene duchovného smerovania života za materiálne, s vynakladaním tejto vrodenej sily v prospech Živočíšneho rozumu. Veľmi zriedka sa takto obdarení ľudia, keď zdolajú silný odpor svojej Živočíšnej podstaty, stanú napríklad duchovnými vodcami (nemyslia sa tým tí, ktorí majú náboženskú moc nad ľuďmi, ale tí, ktorí skutočne kráčajú po duchovnej ceste a reálne pomáhajú druhým v duchovnom rozvoji, v oslobodení vedomia zo zajatia matérie). Ale väčšinou využívajú tento dar na to, aby si vybudovali kariéru, získali moc, nahromadili materiálne hodnoty a tak ďalej.

Takí ľudia sa spravidla stávajú lídrami v spoločnosti: niekto verejným činiteľom, niekto biznismenom, niekto kriminálnou autoritou a tak ďalej. Občas jednoducho udivujú ostatných ľudí, ktorí nechápu,

ako a prečo sa v živote deje to, že podľa ich mienky taký zjavne „intelektuálne slabý“ človek bez vyššieho vzdelania dokáže vytvoriť celé finančné „impérium“, ktoré má ohromujúci vplyv?

A v skutočnosti má tento človek jednoducho veľký vnútorný potenciál a zúžené vedomie zamera-
né na materiálne hodnoty, pretože v ňom neustále dominuje Živočíšna podstata. Ak by si taký človek rozšíril svoj obzor a vybral si v živote duchovné priority, to znamená, kardinálne by zmenil svoje vnútorné smerovanie pohybu zo znamienka mínus na plus, vtedy by dokázal mnoho dosiahnuť vo svojom duchovnom rozvoji. Keď vedome mení sám seba správnym duchovným smerom, má viac ako reálnu šancu ešte počas tohto života dosiahnuť duchovné oslobodenie a vystúpiť z kruhu reinkarnácií. Hoci takú šancu má doslova každý žijúci človek. Rozhodujúcu úlohu tu hrá práve osobná voľba človeka, jeho cieľavedomosť, práca na sebe a jeho neústupnosť z duchovných cieľov. Podčiarkujem, že také premeny sú spojené výhradne s *premenou vnútorného sveta človeka*. Ak sa človek pokúša zmeniť svoje vonkajšie podmienky, no vnútorne sa nemení, nebude to mať žiadny význam.

Anastasia: Keď sa takí ľudia, ako aj väčšina ľudí, z času na čas ocitnú osamote sami so sebou, určite tiež cítia ľarchu matérie a existenčných problémov. Očividne chápú, že to, čo dosiahli na poli svojho života, to nie je to pravé, nie je to ten výsledok, ktorý „Duša chcela“, že to všetko je všedné a povrchné... A stáva sa, že moc nad podobne obdarenými ľuďmi úplne preberá Živočíšna podstata?

Rigden: Stáva sa to. No v takých prípadoch sa z týchto ľudí stávajú skutoční egoistickí, agresívni mutanti, ináč tieto bytosti nemožno nazvať... No to len dokazuje, že subosobnosti prakticky nemajú vplyv na novú Osobnosť ohľadom jej voľby vektora vlastného rozvoja počas života. Povedzme to takto, aj keď subosobnosť svojho času dokázala dosiahnuť významné duchovné výšky a chýbal jej už len jeden krok do Nirvány (konečného východu z kruhu reinkarnácií), tak to vôbec neznamená, že nasledujúca Osobnosť tento krok urobí. V živote to spravidla býva všetko naopak. Pretože také Osobnosti (s duchovne rozvinutou subosobnosťou) sú ešte v ranom detstve podrobované sústredenejšej pozornosti zo strany Živočišneho rozumu. V dôsledku toho títo ľudia, namiesto toho, aby pokračovali vo svojom rozvoji duchovným smerom a dosiahli definitívne splynutie s Dušou, duchovné oslobodenie (odchod do Nirvány), vynakladajú tento dar, toto cenné „dedičstvo“, túto silu od ich predchádzajúcej Osobnosti, na ilúziu nanútenú Živočišnou podstatou. Výsledkom je, že namiesto predpokladaného prudkého duchovného vzostupu, tento človek padá späť a tým zaťažuje svoju Osobnosť a Dušu. Prirodzene, znova sa dostáva do kruhu reinkarnácií, lenže za oveľa horších podmienok. A v skutočnosti táto Osobnosť bude musieť zažiť smrť, stať sa subosobnosťou, a potom sa ešte veľmi dlho trápiť a trpieť v nových telách kvôli svojej „osudnej chybe“.

Anastasia: To znamená, že oni túto silu mínajú nie na vykročenie do Večnosti, ale na moc nad sebe podobnými v tomto „smrteľnom okamžiku“, ktorý ubieha veľmi rýchlo.

Rigden: Áno. Je hlúpe dávať prednosť smrteľnej matérii, keď nás len krok delí od duchovnej Večnosti. Telo aj tak umrie, no s čím zostaneš ty? Práve strach rozumnej materiálnej štruktúry z neodvratnosti zničenia je tou základnou príčinou, kvôli ktorej v človeku vzniká vnútorný odpor voči Bohu a jeho svetu, pochádzajúci od Živočíšnej podstaty. Podobný odpor sa objavuje tam, kde sa stretáva alebo sa pretína duchovný a materiálny svet. Tento jav v niektorých náboženstvách opisujú ako boj archanjelov s padlými anjelmi. No v skutočnosti sú to všetko asociácie. Neznamená to, že niekto niekde vedie nebeskú vojnu za Dušu človeka. Všetko sa to uskutočňuje tu a teraz v každom človeku, a bojisko, to je jeho vedomie, jeho myšlienky, emócie a želania. Ich prevaha v prospech duchovnej alebo materiálnej stránky znamená víťazstvo alebo porážku Osobnosti v momentálnom boji o Dušu, v prospech duchovnej alebo materiálnej stránky. Je strašné prehrať bitku, avšak je tragické prehrať vojnu.

Prečo sa človek bojí Boha, raz ho miluje a potom Ho nenávidí? Pretože každý vďaka opakovaným reinkarnáciám svojej Duše podvedome vie, že existuje duchovný svet, existuje Boh a existujú duchovné bytosti, ktoré slúžia Bohu. Ľudia tieto bytosti v legendách nazývajú „anjelmi“. Ibaže nevyzerajú tak, ako si ich ľudia v asociatívnych kategóriách náboženstva predstavujú. Sú to Bytosti inej dimenzie, odlišnej od trojrozmerného sveta. Veď tú realitu nie je možné opísať slovami. Akýkoľvek podobný pokus o vystihnutie toho sveta bude asociatívne spojený s týmto svetom prostredníctvom myslenia človeka a teda bude skresľovať skutočnosť. A ak navyše

dôjde k následnému odovzdaniu tejto informácie cez dominanciu Živočíšnej podstaty, aj ty sama si sa s tým už neraz stretla a videla si, akú podobu potom dostávajú také „legendy“ a akými podrobnosťami obrastajú. Vezmime si napríklad príbehy „o božom Súde“. Veď v skutočnosti je všetko jednoduché. Zakaždým po smrti materiálneho tela má človek (presnejšie Osobnosť a Duša so subosobnosťami) „stretnutie“ s predstaviteľmi duchovného sveta a takpovediac nesie Zodpovednosť za prežitý život, podľa ktorého sa určuje ďalší osud tohto človeka. Odtiaľ pochádzajú legendy národov sveta o božom Súde, posmrtnom osude človeka a tak ďalej. No ako sa to všetko prekrúca a prezentuje v náboženstvách a rozličných vierovyznaniach?!

K celému nedorozumeniu dochádza tiež preto, lebo počas života Osobnosť nemá prístup k spomienkam a skúsenostiam subosobností a človek nepozná celú pravdu o sebe. Ak by život človeka (Osobnosti) nezačínal zakaždým ako čistý nepopísaný list, kedy je pamäť predošlých životov blokováaná, tak by neboli podmienky pre Voľbu. Ak by si ľudia vedome pamätali všetky prevtelenia svojej Duše a tie neuveriteľné trápenia, ktoré doteraz zažívajú ich subosobnosti, tak verím, že všetci ľudia by sa už dávno stali anjelmi. No žiaľ, spomienky na minulé životy sú blokovéané. Zakaždým je človek prinútený nanovo sa ponoriť do tohto sveta kvôli samostatnému, vedomému duchovnému dozrievaniu svojej Osobnosti.

Čo je však dobré na takom „čistom liste" vedomia novej Osobnosti? V prvom rade to, že sa doň nanovo zapisujú priority, ktoré určujú prevládajúcu

Voľbu počas života Osobnosti, nezávisle od minulých „zásloh“ subosobností. To znamená, že ak človek kardinálne zmení vektor svojho života smerom k Duchovnej podstate, presunie dominantu myšlienok duchovným smerom a učí disciplíne svoje vedomie, tak on (Osobnosť), získa reálnu šancu na svoju spásu a na spásu svojej Duše počas svojho života. Veď pri tom začne kvalitatívne meniť seba lepším smerom a žiť duchovným svetom. No a ak človek (Osobnosť) aj v tomto živote prejaví želanie byť zaangažovaný v putách materiálneho myslenia a budú v ňom trvalo dominovať myšlienky Živočíšnej podstaty, tak taká Osobnosť má len jednu cestu – stať sa subosobnosťou. Pretože silu, určenú na oslobodenie Duše, bude človek utrácať na nekonečné želania materiálneho sveta.

Chápeš, v čom je zásadný rozdiel medzi životom človeka s materiálnou prevahou a životom človeka s duchovnou prevahou? Keď vo vedomí človeka dominuje materiálne, *žije materiálnym svetom* a len zriedka rozmýšľa o Duši. Môže sa dokonca občas aj pokúšať zaoberať duchovnými praktikami. Takíto ľudia to spravidla považujú za jednu zo záľub alebo prostriedkov, napomáhajúcich rozvoju „superschopností“ kvôli posilneniu vplyvu na ľudí a tak ďalej. Človek sa pritom samozrejme príliš nezaťažuje prácou na sebe a skrotením svojej Živočíšnej podstaty. Ale keď prevláda duchovno, kvalitatívne nová Osobnosť *žije duchovným svetom*, svojou Láskou k Bohu a neustále v nej prebýva. V takom stave už človek pozerá na všetky výčiny Živočíšnej podstaty s humorom, pretože pozná ich podstatu, a predvída jej ďalšie útoky a následné činy. A tie už nezaťažujú Osobnosť, lebo

človek sa im nepoddáva, pretože vo svojich myšlienkach a pocitoch už *žije* duchovným svetom. A materiálneho sveta sa už len dotýka, keďže pokračuje vo svojej existencii v tele a koná dobré skutky.

Anastasia: Áno, skutočne, kto je v Láске, ten je v Bohu a Boh je v ňom, lebo Boh je Láska.

Rigden: Skutočne svätý Človek tým aj *žije*.

Anastasia: Znalosti o subosobnostiach sú cenné, no v človeku môžu vyvolať aj strach z toho, že sa počas tohto života nestihne rozvinúť do stavu úplného duchovného oslobodenia seba aj Duše a stane sa smrteľnou subosobnosťou.

Rigden: No, za prvé, taký strach môže vyvolávať iba egoizmus, to znamená Živočišna podstata. Za druhé, ty sama si bola svedkom, ako človek získal, takpovediac, z nuly také Znalosti, ako aj všetci v skupine. No on bol natoľko naplnený týmito zrnami Pravdy a natoľko zatúžil spojiť sa s Duchovným svetom, že mu stačili len dva roky zodpovednej práce na sebe na to, aby ho Duchovný svet prijal. A to nehľadiac na všetky nepriaznivé životné podmienky, v ktorých sa nachádzal, v porovnaní s ostatnými v skupine. Takže, len aby bola túžba! A po tretie, keď Láska k Bohu prevláda v živote človeka, mizne u neho akýkoľvek strach na ceste k dosiahnutiu stanoveného cieľa. Uvediem ti názorný príklad na pochopenie podstaty duchovných skutkov.

Predstav si, že človek je vo vojne a bráni svoju Vlasť. Lúbi ju tak vrúcne a hlboko, že je pripravený

bojovať za ňu zo všetkých síl, ísť cez všetky prekážky k víťazstvu a robiť všetko možné aj nemožné kvôli jedinému cieľu – oslobodeniu svojej Vlasti! V mene Lásky k Vlasti je pripravený za ňu umrieť. Je mu jedno, čo sa stane s jeho telom. Hlavný je pocit, ktorý cíti, ktorý ho vedie do boja a núti bojovať o víťazstvo. A tento pocit Lásky ho neopúšťa ani vtedy, keď sa dostáva do zajatia nepriateľa a vie, že je mu tam súdené zahynúť v mukách. Pretože on je naplnený pocitom skutočnej Lásky, v mene ktorej žil, a pre ktorú aj umrie. Takže všetko závisí od človeka! *Ak je naplnený skutočnou Láskou k Bohu, ktorou **žije** každý deň, tak v ňom niet miesta pre pochybnosti. Má len jeden cieľ – víťazstvo, oslobodenie Duše!*

Anastasia: Áno, víťazstvo za každú cenu...

Rigden: Takže spása svojej Duše je to najdôležitejšie v živote človeka, jeho hlavný cieľ, zmysel jeho existencie. Spása Duše, to je skutočná služba duchovnému svetu, a nie materiálnemu. Spas sa sám a okolo teba sa spasia tisíce. A nie je v tom nič zložitého, len aby bola túžba. Jednoducho treba začať tým najjednoduchším – prácou na sebe. Mozog je podobný počítaču: čo do neho vložíš, to aj vydá, aké ciele stanovíš, aké programy v ňom nainštaluješ, takým smerom sa bude uberať jeho práca. Počas života sa v jeho pamäti hromadia skúsenosti rôznych asociatívnych vnemov, predstáv, myšlienok, pocitov a tak ďalej. Tieto asociácie sú väčšinou spojené s dojmami získanými z okolitého sveta.

Prečo je veľmi dôležité, aby si súčasný človek, idúci po duchovnej ceste, neustále rozširoval svoje obzory,

veľa čítal, oboznamoval sa s rôznorodými informáciami a dopĺňal si znalosti z rôznych oblastí? Pretože v takom prípade bude mať oveľa bohatší asociatívny rad, lepšiu pamäť a celostné vnímanie sveta. Veď podvedomie, odkiaľ sa čerpá asociatívny rad, je ako komora: čo do nej niekedy uložíš, to tam potom aj nájdeš. Materiálna štruktúra mozgu uchováva obrazy (hologramy), ktoré získala v priebehu prežitého života. Napríklad, keď sa prostredníctvom zraku a sluchu k človeku dostáva nová informácia, dochádza k podráždeniu neurónov v určitej časti mozgu. Mozog spracováva informáciu, prebieha podráždenie určitých „informačných tehličiek“, ak to poviem v kategóriách, ktoré sú pre teba už známe. Mozog rozpoznáva „čo to je“ na základe predchádzajúcich znalostí a skúseností. Sem patrí všetko – zvuk, pocity, znalosti a tak ďalej. Obrazne povedané, mozog funguje ako vyhľadávač v počítači: ak napríklad zadáš slovo „Dobro“, tak ti poskytne všetky súbory s informáciami, ktoré obsahujú toto slovo. Mozog v podstate hľadá v našej komore – podvedomí to, čo je asociatívne podobné. Pritom si zapamätáva aj novú informáciu s jej charakteristikami a doplňuje si ju do svojej komory.

Ak je človek lenivý zlepšovať si svoje znalosti, rozvíjať analytické schopnosti a obmedzuje sa len na to, čo mu predkladajú v „hotovej forme“ masovokomunikačné prostriedky, tak sa stáva ideálnym objektom ovládania pre žrečov a politikov prostredníctvom jeho vedomia. Kvôli vlastnej lenivosti človek vedome zužuje svoj obzor znalostí. Keďže je mozog chudobný na asociácie (a aj tie sú väčšinou zacyklené na materiálnych prioritách), človek sa stáva duchovne slabým, je jednoduchšie ho ovládať, je ľahšie ho oklamať

a nanútiť mu nejaké postoje. Preto sa v skutočnosti žreci aj politici snažia priviesť človeka do stavu zúženého vedomia. V takom stave ho môžu pohodlne ovládať. A pritom na to stačí vložiť do jeho vedomia určité asociácie, príklady na napodobňovanie a človek sa stáva bábkou v ich rukách.

Anastasia: To je pravda. Ak človeku ukazujeme, aké je všetko zlé, tak sa mu aj bude preháňať v myšlienkach to zlé, mimovoľne na to bude koncentrovať svoju pozornosť, oživovať si a realizovať negatívne situácie, pričom si bude spomínať na zodpovedajúce asociácie. Veď podobné priťahuje podobné. Ak sa človeku ukazuje to dobré, upriamuje sa jeho pozornosť na duchovné momenty života, viac sa ukazujú príklady dobra, mravnosti, kultúry, dobrých spôsobov správania a duchovného obrazu myslenia, tak bude formovať svoj pohľad na svet už podľa tohto kľúča.

Rigden: Ľudia sú vo svojej podstate ovplyvniteľní a odjakživa majú sklony k napodobňovaniu. No okrem toho všetkého sa ešte snažia vždy aj o niečo nové. A o čo? To niekedy ani sami nevedia. Mimochodom, prečo človeku neustále niečo chýba a hľadá a poznáva niečo nové? Pretože Duša ho pobáda k hľadaniu jej rodného, duchovného sveta. A rozličné „svetelné filtre“ vo forme subosobností, Živočíšna podstata vládnuca vo vedomí, skresľujú smer hľadania. Nemálo problémov v duchovnom hľadaní človeka spôsobuje aj asociatívne vnímanie materiálneho mozgu. Veď duchovný svet sa odlišuje od materiálneho. A všetko, čo človek vníma tu, ako sa hovorí, prostredníctvom piatich zmyslových orgánov, to je len vnímanie bezvýznamnej časti trojrozmernej dimenzie materiálneho sveta,

a to ešte potom, ako to preniklo cez prizmu asociatívneho materiálneho myslenia. Inými slovami, človek sa snaží pochopiť, čo je to duchovný svet, premýšľaním v kategóriách a asociáciách trojrozmerného sveta.

Anastasia: Cez prizmu materiálneho myslenia? To je dobre povedané, veľmi presne to vystihuje podstatu.

Rigden: Áno. Ako už vieš, mozog človeka je od narodenia nastavený na frekvenciu Živočíšnej podstaty. Aj keď to neznamená, že človek následne nemôže zmeniť tieto nastavenia. Môže. Je v ňom naprogramovaných niekoľko stavov vedomia. No zmena je možná len na základe osobnej túžby a úsilia samotného človeka. Ľudia však väčšinou o tom všetkom dokonca ani nevedia, preto sa počas svojho života správajú tak, ako aj akákoľvek iná rozumná matéria. Keď sa človek stretáva so Znalosťami, ktoré rozširujú jeho chápanie sveta, tak prvé, čo sa v ňom spúšťa, je Živočíšna podstata. Tá sa takpovediac „stavia na zadné“ a prejavuje v človeku prvotnú ľudskú nereseň – pýchu, aby nad ním nestratila svoju moc. Človeku sa zdá, že už aj tak všetko vie a ovláda. No keď sa ponorí do Znalostí, tak chápe, že to ani zďaleka nie je tak, a že jeho počiatočný názor bol mylný.

Anastasia: Áno, pýcha, to je nešťastie mnohých ľudí a každý má k nej vo väčšej alebo menšej miere sklony. Myslím, že pre každého človeka je dôležité poznať tohto tajného nepriateľa osobne, hoci už len preto, aby lepšie pochopil sám seba a vyznal sa vo svojej podstate. V rozhovore ste spomenuli, že pýcha, to je prejav ovládania človeka Živočíšnym rozumom.

Rigden: Správne. Pre človeka je veľmi ťažké pochopiť, že to, čo považuje za svoje myšlienky, ktoré formujú jeho „Ja“, je len výsledok jeho voľby medzi Vôľou Duchovnej podstaty a Vôľou Živočišnej podstaty. Obzvlášť ťažko to chápu ľudia, ktorí od detstva žijú v spoločnosti so spotrebiteľskými prioritami. Napríklad s prioritami materialistickej psychológie a jej zodpovedajúcimi hodnotami. Je to neľahké aj pre tých, ktorých vedomie je ohraničené rámcami jednej religióznej, filozofickej alebo inej koncepcie vybudovanej na princípoch dominancie hodnôt materialistického sveta, ktoré sa skrývajú za duchovné postuláty.

Veľmi veľa myšlienok človeka je motivovaných práve hrdosťou. Hrdosť je pocit. A pocit ako taký, to je sila, energia, je to základ, na ktorom vzniká prevládajúca myšlienka. Je veľmi dôležité, čím je myšlienka „zafarbená“: či želaniami Živočišnej podstaty alebo želaniami Duchovnej podstaty. Veď od toho závisí, či sa pocit napríklad tejto hrdosti, zmení na pýchu, a teda na pocit sebalásky, na vyvyšovanie sa nad druhými, alebo sa zmení na pocit ušľachtilej, vnútornej hrdosti na svoje skutky na duchovnej ceste smerujúcej k Bohu. Ale tu by sme sa možno mali trochu hlbšie pozrieť na podstatu človeka, pôvod jeho hlbokých túžob a ich projekcií vo svete matérie. V živote človeka je nanajvýš dôležité to, aké konkrétne pocity svojou voľbou vytvára a zhromažďuje v priebehu života. Prečo? Pretože s touto batožinou, s touto informáciou, alebo obrazne povedané, s týmto jeho „Ja“ (Osobnosťou), bude musieť po smrti tela prejsť za „hranicu“ a niesť zodpovednosť za túto svoju voľbu.

Podme teraz preskúmať **mechanizmus zrodu pocitu**. Prvotný impulz každého pocitu vychádza z hlbkej sily, ktorá pramení z Duše. Keďže Duša je veľmi mocnou časticou z nemateriálneho sveta, má vždy jeden vektor pohybu a jednu túžbu – vytrhnúť sa z tohto sveta a prejsť do svojho sveta, ktorý ľudia nazývajú duchovným svetom, svetom Boha. Práve tento prvotný impulz vychádzajúci z Duše je prvopočiatkom zrodu hlbokých, silných pocitov. Ak je táto sila cielene použitá v duchovnom smere, tak jej bude dostatok na to, aby človek počas svojho života vyšiel z cyklu reinkarnácií, bez ohľadu na jeho minulosť.

Pri vzniku takéhoto hlbokého pocitu začína náš materiálny mozog reagovať na túto silu, a teda prostredníctvom vedomia začína vykladať tieto pocity po svojom. To znamená, že človek sa riadi svojimi asociáciami a začína „interpretovať“ vzniknutý pocit podľa stereotypu spôsobu myslenia, ktorý je pre neho obvyklý. No a v tejto etape hrá veľmi dôležitú úlohu práve svetonázor človeka. To je to, čo mu bolo od detstva uložené do vedomia, životné skúsenosti, ktoré nazbieral, (aj vďaka masovokomunikačným prostriedkom) sformované modely správania a spôsob myslenia, ktoré sa zakorenili v jeho podvedomí, a tiež osobný rozhľad, umenie kontrolovať myšlienky a koncentrovať pozornosť. Od prevládajúceho svetonázoru človeka závisí, ako a kde sa vynakladá sila, ktorá pramení z Duše. Veď táto vnútorná, jednotná sila (hlboký pocit) sa často jednoducho drobí a skresľuje vedomím prostredníctvom prizmy prevládajúcich myšlienok.

Anastasia: Mohli by sme tento proces prirovnať napríklad k tomu, ako prebieha lom slnečného lúča

v trojuholníkovom sklenenom hranole, teda k rozkladu lúča na mnohofarebné dúhové spektrum?

Rigden: Presne tak. Tento proces môžeme obrazne prirovnať k disperzii svetla, kedy sa jedna jediná vlna rozkladá na vlny rozličnej dĺžky. Vedomie s nahromadenými skúsenosťami vlastných asociácií je ako ten hranol, ktorý rozdeľuje jedinú silu, a zameriava ju na množstvo drobných častí – myšlienok, ktoré pridávajú tejto sile vlastný odtieň. Podľa toho, čo je dominantné v mysli človeka, taký je aj odtieň myšlienok, také sú aj jeho želania. Myšlienky od Živočišnej podstaty vďaka tejto sile robia samotné želania iluzórne farbistými a príťažlivými, teda v podstate, keď sa zhmotnia, nezodpovedajú skutočnosti (pretože sú prázdne). Jednoducho povedané, prevládajúce myšlienky, na ktoré je zameraná pozornosť, smerujú silu jediného hlbokého pocitu na realizáciu želaní človeka.

Anastasia: Ako sa hovorí, sila je sila. Dôležitá je voľba človeka a to, kam túto silu smeruje.

Rigden: Presne tak. Vezmime si taký pocit hrdosť, alebo napríklad nenávisti. Existuje také moderné príslovie: „od lásky k nenávisti je len jeden krok“. Neurofyziológovia v súčasnosti potvrdili, že keď sa u človeka objaví pocit nenávisti alebo romantickej lásky, tak sa u neho „ktovie prečo“ aktivujú jedny a tie isté časti mozgu, hoci tieto pocity sa zásadne líšia. Keď sa vedci dopracujú k vedeckému chápaniu sily, ktorá je základom prevládajúcej myšlienky, tak pochopia, „prečo“ sa tak deje. V skutočnosti je to všetko jednoduché. Veď nejde o to vonkajšie, že sa niekto

dotkol velikášstva človeka, urazil ho, povedal mu niečo alebo urobil. Ide výlučne o vnútorné pocity samotného „urazeného“. Jednoducho Živočíšna podstata, ktorá dominuje v jeho vedomí, využíva tú istú silu hlbokých pocitov, len ju prifarbuje do iných myšlienok pomocou obrazotvornosti, a tým prezentuje všetko ako negatívnu situáciu. A ešte k tomu dopĺňa tento svoj vymyslený „namaľovaný príbeh“ o rozličné asociácie, ktoré človek načerpal z modelu správania sa, ktorý mu bol nanútený pre podobné situácie. A tu máš ten predmet konfliktu.

Stáva sa, že Živočíšna podstata jednoducho prekrúca alebo zamieňa pojmy. Napríklad človek sa začína sťažovať: „robím všetko pre druhých, ale pre mňa nikto nič neurobí.“ Toto je práve tá zámena. Živočíšna podstata je spotrebiteľ. Duchovná podstata je dobrodiniec. Ak chceš vypátrať koreň urážky, tak vyjde najavo, že je v tvojom vnútri. Vonkajšia urážka na niekoho, to je výsledkom tvojej prehry s tvojou Živočíšnou podstatou. Tá vypovedá o tom, že si nebol čestný v prvom rade sám pred sebou. Nedôvera v seba a pochybnosti vznikajú z neznalosti Pravdy. Neznalosť Pravdy vzniká z neochoty nahliadnuť do svojho vnútra, pretože tam je Pravda. *Pravda, to je Život alebo Smrť. Strach z Pravdy, vychádzajúci zo Živočíšnej podstaty, ju skresľuje a snaží sa ju oddialiť. No ona je neodvratná, akúkoľvek voľbu by Človek učinil. Dokonca ani väznica nezbaví svetlú Dušu slobody a žiadna pozemská moc neoslobodí zviera, ktoré je odsúdené na smrť.*

Anastasia: V podstate z toho vychádza, že ľudia zbytočne utrácajú v konfliktných situáciách svoju silu, predurčenú na duchovný rast?

Rigden: Pritom ju utrácajú hlúpo, lebo robia voľbu smerom k Živočíšnej podstate, za čo potom budú musieť niesť Zodpovednosť... Ľudia v dávnych časoch, keď objasňovali duchovnú cestu človeka, obrazne prirovnávali telo k loďke, na ktorej sa človek plaví po oceáne ilúzií, a drží kurz k majáku Duše. A Živočíšnu podstatu, Živočíšny rozum Matérie prirovnávali k Nepriateľovi prenikajúcemu všetkým, ktorý sa snaží zamestnať rozum vecami dočasnými, nepodstatnými, odvrátiť ho od Večného, od svetla majáka Duše. Veď zaujatost ilúziami matérie zužuje rozhľad a obmedzuje rozum na problémy loďky, ktoré siahajú nie ďalej ako meter od jej okrajov. Tak sa Nepriateľ ľudí pokúša zviesť človeka z jeho smeru. Avšak nestojí za to nechať sa zlákať oceánom ilúzií a krátkodobým prebývaním v loďke. Keď človek skončí svoju plavbu, nechá loďku na brehu ako niečo dočasné, pre jeho cestu viac nepotrebné, niečo, čo podlieha rozkladu a rozpadu. Všetko viditeľné zmizne a obráti sa v nič tak, ako sa stráca horiaca sviečka. Len ten, kto nie je pripútaný k viditeľnému, sa stará o Dušu. Ako hovorili mudrci: „Zachráň svoju dušu, lebo lovec nespí. Stráž si každú chvíľu, každú minútu a využi život svoj na spásu svojej duše.“

Anastasia: Len ten, kto nie je pripútaný k viditeľnému, sa stará o Dušu... Ale veď to tak skutočne aj je. Ľudia sa v mnohom nechávajú v myšlienkach zlákať práve viditeľným. Odhalenie neviditeľných hraníc, ktoré sú v nich, a ktoré spoznávajú cez hlboké pocity, im pomáha nielen precítiť svet Duše, ale aj zatúžiť po ňom viac, ako po čomkoľvek inom v materiálnom svete. Stretla som sa s mnohými ľuďmi, ktorí idú po duchovnej ceste a nepoddávajú sa svojej Živočíšnej

podstate. Áno, niekedy s ňou v určitých momentoch prehrávajú, no potom si to uvedomia a nadobúdajú tak cenné skúsenosti, ako sa vyhnúť jej nástrahám. Takí ľudia sa často pýtajú, ako sa ochrániť pred útokmi Živočíšnej podstaty a ako predvídať ich prejavenie, ako ich rozpoznať a nedopustiť, aby sa v nich rozvinula negatívna situácia.

Rigden: Jednoducho treba poznať mechanizmus útokov Živočíšnej podstaty, ich povahu a naučiť sa sebaovládaniu. Všimni si, že keď človek prebýva na duchovnej vlne, zaoberá sa prácou na sebe, duchovnými praktikami, tak má rozšírený stav vedomia. Práve v meditáciách cíti, že jeho vedomie akoby vychádzalo za zvyčajné hranice vnímania sveta. A čo je najdôležitejšie, človek zažíva pocit radosti a šťastia, **vychádzajúci z Duše smerom von**, teda akoby z jeho vnútra, z hĺbky pocitov do vonkajšieho okolitého sveta. Práve tento pocit mozog asociatívne identifikuje ako pocity nadpozemského šťastia, radosti, slobody. Vedomie sa stáva jasným a zreteľným. Všetky pozemské problémy sa zdajú byť hlúposťami v porovnaní s týmto pocitom rodného domu, všeobjímajúceho pokoja a Večnosti. Práve tak aj nálada ožíva, začína stúpať a skutky sa naplňajú silou. Teraz sa poďme pozrieť na to, čo sa deje s človekom, keď na neho útočí Živočíšna podstata.

Útoky Živočíšnej podstaty bývajú rôzne. Ako sa hovorí, nepriateľa treba poznať osobne. Pre začiatok preskúmame **hrubý útok Živočíšnej podstaty, ktorý sa zakladá na krivde, pocite nespokojnosti so sebou, umáraním sa, pod spoločným heslom „život sa nevydaril“ (pozícia „obete“).** Po prvé, tento hrubý útok

Živočišnej podstaty môžeme charakterizovať ako *vonkajší tlak*. Ak pozorne preskúmame ako *Pozorovateľ z pozície Duchovnej podstaty*, odkiaľ je vyvíjaný tento tlak, ktorý je pociťovaný dokonca aj na fyzickej úrovni, tak je pociťovaný predovšetkým zvonku, zhora dolu, akoby tlak smerom od hlavy, alebo od chrbta na hrudník.

Následkom takéhoto hrubého útoku Živočišnej podstaty sa človek doslova v krátkom okamihu mení z aktívneho jedinca na pasívneho a je dezorientovaný. Doslova akoby strácal pevnú pôdu pod nohami. V jeho vedomí sa nečakane vynárajú a začínajú sa premietiť negatívne obrazy, myšlienky, vymyslené problémy, ktoré na seba priťahujú a sústreďujú pozornosť... Keď sa to deje, človek pociťuje stav nespokojnosti, emocionálneho prežívania a prejavuje sa to v podstate podľa štandardných schém. Vo vnútri sa začína cítiť zle, nepohodlne, akoby sa mu v hrudi niečo zvieralo. Je preňho ťažké skoncentrovať sa na nejakú prácu, pretože postranné myšlienky ho neustále odvádzajú k premýšľaniu o jednej a tej istej bolestivej téme. Vzniká, ako sa hovorí, „duševná bolesť“ alebo krivda, alebo človeka tlačia zlé myšlienky, začínajú sa výčitky voči sebe a zhrýzanie sa kvôli niečomu. Objavuje sa kľbko negatívnych myšlienok, asociácií, emócií. Celkovo sa pozornosť sústreďuje na problém, do ktorého ho vháňa Živočišna podstata. Vedomie človeka sa zužuje na jeden bod tohto problému. Začína vidieť len to, a nič iné. Človek napríklad zapína televízor a pokúša sa odpútať od týchto myšlienok. Ale vedomie sa akoby naschvál toho chytá a sústreďuje pozornosť na tie programy a fragmenty relácií, ktoré sa dotýkajú jeho páľčivého problému. Alebo iný príklad, človek,

ktorý sa nachádza v tomto stave, sa začína baviť s inými ľuďmi na abstraktné témy. No postupne ani nepostrehne, že jeho vedomie aj tak pozvoľna prevádza rozhovor smerom k týmto jeho imaginárnym problémom... Ak človek zažíva podobný stav, tak musí pochopiť, že takáto posadnutosť negatívnymi myšlienkami, a stiesnený stav vedomia, to je len začiatok hrubého útoku Živočíšnej podstaty.

Anastasia: Takže človek reaguje na situáciu akoby jednostranne.

Rigden: Správne, jednoducho sa u neho stráca celistvé vnímanie obrazu sveta a dochádza k zúženiu vedomia. Človek sa zacykluje na nejakom probléme. Obrazne povedané, dovtedy videl široké spektrum farieb, ale v čase útoku Živočíšnej podstaty zdôrazňuje len čiernu farbu, ostatné pre neho prestávajú existovať, akoby ich nevidel.

V čom je zmysel takéhoto hrubého útoku Živočíšnej podstaty? Jeho cieľom je blokovať spojenie Osobnosti s Dušou, kvôli čomu aj dochádza k zvláštnemu tlaku zvonku dovnútra. Počas takéhoto útoku, obrazne povedané, signál od Duše nedochádza k vedomiu Osobnosti v čistej forme (ako to býva pri duchovných praktikách), ale je značne skresľovaný, kvôli aktivácii „znečistených filtrov“. Je dôležité vedieť, že Živočíšna podstata loví človeka predovšetkým na jeho slabostiach. Veď pozná všetky slabé miesta človeka, jeho minulosť aj súčasnosť, všetky jeho tajné priania, na ktoré kedysi sústreďoval svoju pozornosť a túžil po tom alebo inom blahu tohto sveta, pre uspokojenie seba samého. Áno, a želania, ktoré sťažujú duchovnú cestu, sa u človeka, presnejšie

u jeho novej Osobnosti, objavujú znova nie len tak naprázdno. V podstate sú to tradičné stereotypné postoje s materiálnym zameraním, dominujúce v spoločnosti, ktorá ho obklopuje. Preto aj u väčšiny ľudí prevládajú také vlastnosti Živočíšnej podstaty ako egocentrizmus, závisť, nekonečná žiadostivosť a sebaľútosť...

Anastasia: Áno, človek sa veľmi rýchlo nakazí podnetmi vychádzajúcimi zo Živočíšnej podstaty.

Rigden: Mimochodom, chcel by som poznamenať, že počas útoku Živočíšnej podstaty človek vidí sám seba len ako „dobrého človeka“. On je predsa vo všetkých ohľadoch „super“ a všetci ostatní nie sú nič iné ako „plaziace sa hady“. Keď sa človek nachádza v takomto stave, len mu skús povedať priamo, že on sám si je vo všetkom na vine kvôli prejavom svojich negatívnych vlastností. Uvidíš ako ihneď obráti všetko to negatívne aj voči tebe. Jeho Živočíšna podstata začne odrazu agresívne brániť svoje pozície. Je to tým, že keď sa človek nachádza v podobnom stave, vedome neprijíma takéto vysvetlenia a poznámky voči svojej Osobnosti. Prečo sa to deje? V prvom rade preto, že vedomie je v danom momente zúžené v stave zacyklenosti na vlastnom egoizme. Veď v tomto stave pre človeka okrem „ja, ja, ja“ v rôznych podobách nič a nikto iný neexistuje.

Anastasia: Áno, nech už je to akokoľvek, ale zvažovať vinu na niekoho iného a vymýšľať si vonkajšie príčiny dokáže Živočíšna podstata majstrovsky, ako sa hovorí, len mu daj zámienku, aby sa chytil. A ďalší obľúbený spôsob Živočíšnej podstaty, ako podsunúť človeku myšlienku, ktorá ho bude vodiť

v začarovanom kruhu: „Ale všetko by mohlo byť úplne inak, keby...“ Mimochodom, čitatelia sa dosť často pýtajú, prečo dochádza k tomu, že myšlienky sa točia stále dookola napriek tomu, že je z toho človeku len čoraz horšie?

Rigden: Z dvoch dôvodov. Po prvé, je to práca Živočíšnej podstaty. Tá vytvára v človeku vnútorné podmienky pre jeho voľbu. A čomu už Osobnosť dá prednosť vo svojom krátkom živote (či už Vôli Duchovnej podstaty alebo Živočíšnej, dobrým alebo zlým myšlienkam), to už je jej právo. No z priorit, ktoré si človek každý deň vyberá, sa formuje aj jeho posmrtný osud. Po druhé, zacyklovanie negatívnych myšlienok v kruhu, to všetko je len jeden zo spôsobov Živočíšnej podstaty, ktorým koncentruje pozornosť človeka na seba a núti Osobnosť, aby slúžila rozmarom Živočíšneho rozumu a tým teda vydávala životnú energiu na to smrteľné. Vec sa má tak, že pri takom zacyklení sa človek začína zhrýzať, hnevať, neustále premýšľať o minulosti. Jednoducho povedané, jeho vedomie sa zužuje do emocionálneho, jednostranného bodu vnímania, nejakého „osobného“ problému a pritom dokonca ani nechápe, kto, načo a prečo v ňom určuje práve tento smer myslenia. A nejde tu dokonca ani o konkrétny imaginárny problém (keď sa vyrieši tento, určite sa objaví iný). Ide o to, naučiť sa ovládať sám seba, potom aj vnútorných problémov bude menej. Veď práve z nich vznikajú vonkajšie situácie v živote človeka.

Anastasia: To je pravda, inak bude človek do konca života chodiť v tomto kruhu. Presne tak, ako v tom ľudovom prísloví: „ty ťaháš, aj on ťahá: nech vyhrá ktokoľvek, aj tak obaja spadnete.“

Rigden: Stáva sa, že sa človek pol života zhrýza tým, že kedysi nezrealizoval nejaké príležitosti na zlepšenie svojho života a bytia v tomto materiálnom svete. Žije v snoch o nenaplnenom „šťastí“ a vidí všetko len v dobrom svetle, kde je jeho vlastná dôležitosť (velikášstvo) uspokojená a zaujíma v jeho snoch prvé miesto. Človek nepočíta s tým, že mu Živočíšna podstata vykresľuje ďalšiu dokonalú ilúziu, a že by jeho sen zrealizovaný v živote vôbec nevyzeral tak, ako si to predstavoval. V tomto stave človek nechápe, že ak by sa všetko odohralo inak, tak nevedno, aký by dnes bol, čím by bol, a či by mal tie podmienky a možnosti, ktoré má teraz. Veď každý životný krok predpokladá zmeny a prináša so sebou celý rad následných udalostí, ktoré formujú budúcnosť človeka.

Anastasia: Áno, kým človek nezačne chápať svoju podstatu, bude preňho ťažké uvedomiť si, v čom spočíva jeho skutočné „šťastie“...

Rigden: Ale je aj **iný spôsob útoku Živočíšnej podstaty** – mierny a úlisný, **založený na pýche**. Je úplne opačný ako hrubý útok. Počas takéhoto útoku Živočíšnej podstaty sa človeku začína zdať, že je všetko v poriadku, všetko má pevne v rukách, že je taký super, a že všetci naokolo ho vychvaľujú. No ak sa pozrieme na túto situáciu ako *Pozorovateľ z pozície Duchovnej podstaty* a preskúmame tieto momenty sebaobdivu, tak nie je ťažké si všimnúť, že všetko je to zapletené do egocentrizmu a sebalásky. Človeku sa presne tak isto zužuje vedomie, tiež ho uzatvára do sebalásky, len iným spôsobom. Obrazne povedané, on, ako narcis, nevníma nikoho naokolo okrem seba. A tlak je znova cítiť zvonku

dovnútra, len nie je hrubý, ale mierny, nežný, uspokojujúci, má charakter pôžitku z toho vonkajšieho.

Anastasia: A aké triky môžeme ešte očakávať od Živočíšnej podstaty?

Rigden: Spôsoby jej pôsobenia bývajú rôzne. Napríklad robíš dôležitú prácu, ktorá nakoniec pozitívnym spôsobom ovplyvní mnohých ľudí a ich životy. Ale Zvieratko (Živočíšna podstata) ti už v počiatočných etapách realizácie tejto práce začína podsúvať nápady, ktoré od teba vyžadujú vynaloženie rovnakého množstva síl a času, ako aj samotná práca. Tieto, v danej chvíli nepodstatné nápady, začínajú rozptyľovať tvoju pozornosť množstvom otázok, vyžadujúcich „okamžité riešenie“. Takým spôsobom sa jednoducho zamotáš v týchto problémoch a, ako sa hovorí, bude v tom mnoho zhonu, ale málo „úžitku“. No v konečnom dôsledku, ak zhodnotíme koeficient užitočnosti skutkov, ktoré si vykonal, tak sa ukazuje, že unáhlelé skutky nepriniesli také významné výsledky, aké by mohla priniesť dôležitá, ale nezrealizovaná práca, ktorú si pôvodne zamýšľal. No čas je stratený a sily zbytočne premárnené. Tak toto je jemná zámena.

Iný variant útoku Živočíšnej podstaty je zo série zámeny pojmov. Napríklad sa ti podarilo zaznamenať útok, podarilo sa ti udržať svoje pozície. No neočakávané sa vo vnútri začína akoby zvláštna panika na spôsob: „Pomoc! Okamžite chcem ísť do Večnosti! Čo mám robiť? Ako sa okamžite spasíť?“ To je tiež veľmi jemná zámena. Žiaľ, takých zámen je mnoho. Stáva sa, že človek, ktorý je pod vplyvom Živočíšnej podstaty a nevelmi sa unúva pracovať

na seba, sa iba pred ostatnými vychvaľuje svojimi „úspechmi“ v osobnom duchovnom rozvoji. Mylne sa domnieva (vďaka pýche), že „číha“ na svoje Zviera v „plnej zbroji“. No v skutočnosti sa táto situácia podobá bájke o vlkovi a poľovníkovi:

„Raz sa vlk rozhodol, že pôjde sám na lov, aby sa potom mohol pochváliť pred svojou svorkou, že on sám sa vydal loviť samotného človeka. V tom istom čase sa človek rozhodol, že sa sám vydá na poľovačku, aby sa potom mohol pochváliť pred poľovníkmi, že sám šiel zdolať vlka. A tak obaja šli, vlk aj poľovník, a obaja sa báli, triasli sa v noci od strachu. Obaja sa pohodlne uvelebili na okraji lesa a opreli sa o „teplý strom“. Tak presedeli do úsvitu, od strachu pritísnutí chrbtami jeden k druhému, a utešovali sa len myšlienkou, ako sa budú chváliť pred svojimi, že šli sami na lov. Bolo im teplo a príjemne a obaja boli nevýslovne radi, že zostali celí a zdraví. Vlk bol šťastný, že nenatrafil na poľovníka a poľovník bol rád, že nenatrafil na vlka.“

Anastasia: Dobre povedané. Mnohí ľudia sa nezaťažujú reálnou prácou na seba, ale sa len utešujú lichotivými myšlienkami. A potom sa čudujú, prečo nemajú skutočné výsledky v duchovnom rozvoji, veď veľaokrát boli „na love“ na svoje Zviera. Je pozoruhodné, koľko je jemných zámen. Mám taký dojem, že nielen ty poznaním rastieš, ale ani Zviera nespí, neustále sa zdokonaľuje v tom, na čom by ťa ešte mohlo chytiť.

Rigden: Tak to aj je. Najsmiešnejšie je, že programy Živočíšnej podstaty sú štandardné, rovnakého typu. Ľudia stúpajú na jedny a tie isté hrable a každý si myslí, že po čele dostal len on. Každý je presvedčený,

že to má v tomto živote najťažšie zo všetkých, a že práve jeho životné prekážky sú tie najzložitejšie a neprekonateľné. No všetka táto skľúčenosť, to je len ďalšia pasca Živočíšnej podstaty, aby človek skoncentroval svoju pozornosť na jej mechanizmy. Ale keď človek pozná tieto pasce, je ľahké ich predvídať a vyhnúť sa ďalšiemu útoku, obísť rozostavené návnady. Najrozšírenejšie programy Živočíšnej podstaty sú založené na pýche, egocentrizme a strachu. Z týchto negatívnych pocitov sa rodí závisť, žiarlivosť, pohoršenie, krivda, sebaútoť, túžba ovládať druhých, posudzovať, niekoho obviňovať, strach zo zmien, strach z chorôb, zo straty (úmrtia) niekoho z blízkych, strach zo samoty, blížiacej sa staroby, smrti a tak ďalej. Pritom dochádza k tým istým procesom zúženia vedomia, o ktorých som už hovoril.

No, ako hovorili v dávnych časoch, **kto vystupuje na vysokú horu, toho rozosmeje akákoľvek svet-ská márnosť**. Ak sa človek chce seriózne zaoberať vlastným duchovným rozvojom, potrebuje v prvom rade zaviesť disciplínu vo svojich myšlienkach. Tak často, ako je to len možné, získavať prehľad o pociťovaných emóciách, obraze myslenia, analyzovať ich podstatu a mechanizmus vzniku. Vedieť byť nad vecou a nad každodennosťou. Vedieť vnímať svet ako Pozorovateľ z pozície Duchovnej podstaty a nie z obvyklej pozície Pozorovateľa od Živočíšnej podstaty.

Živočíšna podstata neustále človeku vykresľuje veľkú ilúziu o tom, čo je to vnútorný svet človeka, pričom dáva dôraz na Ego Osobnosti, a čo je v jeho interpretácii vonkajší svet, ktorý akoby musí slúžiť tomuto Egu. Z pozície tejto ilúzie vnucuje Osobnosti chybné

názory na svet, na iných ľuďoch, čím oddaľuje človeka od vnímania Pravdy. V skutočnosti je všetko inak.

Anastasia: Máte pravdu, môžeme povedať, že my všetci sme v tomto svete len ilúziou, pokým neprišúpime k duchovnej práci na sebe. A keď sa začíname duchovne rozvíjať, tak chápeme, že ilúziou je aj tento svet. Vďaka praktickej skúsenosti z každodennej práce na sebe si už hlbšie uvedomujem, aké je v skutočnosti dôležité chápať, kto v nás vlastne pozoruje tento svet a na základe čoho robí tento Pozorovateľ závery.

Rigden: Všimni si, že **Pozorovateľ nikdy nebude oddelený od pozorovaného, lebo to, čo pozoruje bude vnímať cez svoju skúsenosť, v podstate bude pozorovať aspekty samého seba.** Keď premýšľa človek o svete, bude v skutočnosti vyjadrovať len názor na svoju interpretáciu sveta, založenú na obraze jeho myslenia a prežitej skúsenosti, no nie na plnohodnotný obraz reality, ktorý je možné pochopiť len z pozície vyšších dimenzií.

Anastasia: Je zrejmé, že takéto pozorovania v obvyklom stave vedomia bude človek viesť pomocou porovnávania a posudzovania podobnosti alebo rozdielnosti objektov, v prvom rade vo vzťahu k sebe.

Rigden: Presne tak. V povahe človeka sú uložené porovnávacie mechanizmy určené na to, aby sa rýchlejšie učil, získaval a osvojoval si skúsenosti, získaval zručnosť, preberal štýl správania a tak ďalej, prostredníctvom napodobňovania a asociatívneho spôsobu myslenia. Vďaka tomu sa človek veľmi

rýchlo učí rozličným činnostiam, modelom správania a poznáva okolitý svet. Avšak toto všetko je spojené so stotožňovaním, s konfrontáciou, teda s porovnávaním. Veď aby bolo možné niečo posúdiť, je potrebné porovnanie. A tu mnohé závisí od toho, čo dominuje v Osobnosti ako Pozorovateľovi: Duchovná podstata alebo Živočíšna podstata.

Keď dominuje Duchovná podstata, tak porovnávanie hrá druhoradú úlohu. Je potrebné len na odovzdanie svojej duchovnej skúsenosti prostredníctvom známych asociácií. Samotný proces poznania v duchovnej praktike prebieha cez intuitívne pocity, rozšírené vedomie a pre človeka úplne nové vnútorné poznanie, kedy netreba nič porovnávať, a kedy jednoducho jasne chápe všetky procesy, ktoré nemožno vysvetliť pomocou logiky. Človek sa cíti ako časť duchovného sveta, ako časť veľkého celku a skutočnej reality.

Keď dominuje Živočíšna podstata, Osobnosť sa úplne pohrúži do hry ilúzií materiálneho sveta. **Neustále sa s niekým porovnáva** podľa nejakých rysov (intelektuálnych, profesionálnych, podľa typu ľudí) a tak ďalej. Pre lepšie pochopenie uvedieme typickú situáciu. Keď sa človek nachádza v takomto stave, čo si obvykle myslí o svojom susedovi, alebo kolegovi v práci, ktorý má o trochu vyšší plat, alebo zostáva vyššiu pozíciu? Spravidla sa s ním porovnáva, vraj: „veď je taký ako ja, o čo som ja horší...“ a tak ďalej. Pýcha vychádzajúca zo Živočíšnej podstaty spúšťa tiež mechanizmus závesti, ktorá vyvoláva výbuch agresie a hnevu. Človek buď obviňuje zo svojich vnútorných chýb ľudí naokolo alebo obviňuje

sám seba. Pre Živočíšnu podstatu je typické natláčať človeku myšlienky sebakodceňovania a sebakodlčania, že v porovnaní s inými robí niečo zle alebo je v niečom horší ako ostatní. V tomto prípade si treba pamätať, že nie Zviera – kritik, ale Svedomie je tvoj najlepši pomocník.

Anastasia: Čo vlastne núti človeka, aby niekoho odsudzoval?

Rigden: Po prvé, tie dominujúce vlastnosti vychádzajúce zo Živočíšnej podstaty, ktoré sú v ňom samom. Tomu treba venovať pozornosť, keď sa objavujú podobné odsudzujúce myšlienky.

Po druhé, množstvo egoistických ilúzií – stereotypné postoje a práca Živočíšnej podstaty, ktoré vyvolávajú emocionálne výbuchy a navádzajú človeka, aby niekoho odsúdil. Tieto postoje majú charakter typu: „dokážem to lepšie ako iný“, „jedine môj názor je správny“ a tak ďalej. Teda ich základ tvorí egoizmus, túžba tajne vládnuť, rozkazovať sebe podobným, vytvoriť si svoje iluzórne „impérium vplyvu“ – všetko toto sú v podstate nástroje, ktorými Živočíšna podstata ovláda človeka a manipuluje ním.

Po tretie, na to, aby človek odsudzoval druhého, ho nabáda Živočíšna podstata so svojimi pokusmi nájsť alebo vymyslieť také problémy, ktoré v skutočnosti neexistujú. Avšak myšlienky na ne budú schopné donútiť človeka, aby vo svojom vedomí dlho udržiaval negatívny obraz. Takto si Osobnosť vytvorí návyk negatívneho spôsobu myslenia, teda nech by človek hovoril alebo premýšľal o čomkoľvek, stále

bude pre neho všetko zlé, negatívne a čo je hlavné, bude to donekonečna *odsudzovať*.

Aký to môže mať následok? Tento proces sústreďuje pozornosť človeka na dané myšlienky a dlhodobo ju na nich udržiava. A pozornosť, to je sila, počiatok tvorenia. Koncentrácia pozornosti je schopná sústreďovať a hromadiť určité druhy energií, ktorých výbuch vyvoláva akt konania, tvorenia niečoho (emócií, myšlienok, skutkov, udalostí) vo viditeľnom aj neviditeľnom svete. To následne formuje osud človeka ako počas života, tak aj po smrti fyzického tela. Či bude výsledok tohto tvorenia pozitívny alebo negatívny, to závisí od voľby človeka, jeho priorít, od toho, akým spôsobom je zvyknutý každodenne myslieť, nakoľko dokáže kontrolovať a ovládať svoje myšlienky a emócie.

Anastasia: A akými spôsobmi Živočíšna podstata vyvoláva v človeku takzvaný stav „bezdôvodnej“ agresie?

Rigden: Stav „bezdôvodnej“ agresie sú obzvlášť časté, keď sa myšlienky človeka točia stále okolo vlastnej pýchy, venuje veľa pozornosti boju za dominanciu svojho „autoritatívneho názoru“ v kruhu svojich známych a blízkych ľudí. Samozrejme v takom človeku dominuje Živočíšna podstata, ktorá ho robí závislým na jej programoch a postupoch. V takom prípade sa človek stáva ľahko ovládateľný materiálnym Rozumom prostredníctvom systému spotrebiteľských hodnôt, kde sa hlavnou prioritou stáva uspokojenie nekonečných potrieb Živočíšnej podstaty.

Anastasia: A prečo človeka tak zaujíma a trápi, čo si o ňom myslí niekto iný?

Rigden: Hodnotenie seba a iných s nasledovným porovnávaním má v skutočnosti pôvod v živočíšnej časti človeka. Je to dávny inštinkt byť „alfa-samcom“ alebo „alfa-samicou“. Zviera sa vždy snaží vyzeráť v očiach súpera významnejšie a krajšie. Preto človeka tak zaujíma a trápi, kto má o ňom akú mienku. Spravidla sa to obmedzuje na želanie ukázať sa a nie byť taký naozaj. Človeka zaujíma: „Ale čo povedia druhí?“ No ani sa len nezamýšľa nad tým, ktože ho to vlastne bude posudzovať? Z pýchy a prehnaného sebavedomia vzniká v človeku strach z mienky Živočíšnej podstaty druhých ľudí. Prečo? Pretože cudzia kritika sa v tomto prípade považuje za poníženie významnosti vlastného Ega. Hoci toto všetko sú aspekty jedného procesu: boja o dominanciu, o moc nad sebe podobnými. Odtiaľ pramení urážka, stav skľúčenosti, agresia.

Anastasia: Povedzte, prosím, čitateľom, čo *treba robiť pre to*, aby sa vyhli všetkým takýmto situáciám?

Rigden: Človek (Osobnosť) sa nachádza v tele a telo je doménou Živočíšnej podstaty. Keď vieme o možných útokoch, vždy môžeme pripraviť protiútok. Je to ako v rozviedke. Ak bude treba čeliť protivníkovi, ktorý ťa vysoko prevyšuje silami, tak je dôležité poznať množstvo a kvalitu jeho síl, rozmiestnenie, taktiku a postupy, aby si urobil operatívne protiopatrenia. Vtedy sa zvýšia tvoje šance na víťazstvo.

Treba kontrolovať prebiehajúce procesy porovnávania v tvojej myslí. Je potrebné čo najčastejšie sa pýtať sám seba, napríklad takýmto spôsobom: „Odkiaľ sa berie závisť?“, „Čo a koho porovnávam?“

„Je toto porovnávanie adekvátne?“. Ľudia nebývajú „rovnakí“: každý je jedinečný a odlišuje sa zvláštnosťami svojej štruktúry, genetikou, povahou, talentom, pracovitosťou a tak ďalej. Majú individuálne zvláštnosti nielen vo svojej viditeľnej, ale aj v neviditeľnej štruktúre. Jednoducho povedané, každý má svoje, svoj kríž, svoj osud. Pri prejavoch svojej Živočíšnej podstaty je samozrejme lepšie použiť motto: „Neporovnávať, nepýšiť sa, nezávidieť!“ Postaviť sa k akejkoľvek situácii ako Pozorovateľ z pozície Duchovnej podstaty, teda abstrahovať od myšlienok a emócií Živočíšnej podstaty.

Treba brať situácie a ľudí takých, akí sú, veď každá situácia a každý človek v nej, to je svojrázny učiteľ. Treba vedieť z akýchkoľvek, hoci aj negatívnych podmienok vyťažiť pozitívne ponaučenie. Vedieť byť spokojný s tým, čo máme. Veď korene pocitu spokojnosti nie sú vo vonkajšom svete, ale vo vnútornom svete človeka, v jeho hlbokej túžbe. Ak sa človek chce stať Duchovnou Osobnosťou, tak dbá na to, aby boli duchovné aj všetky jeho prania.

Je dôležité, aby si človek uvedomil, že snaha vyzerá ešte neznamená byť. Hlavne sa treba spoliehať na to vnútorné, na to, čo vychádza z Duše. Nežiť kvôli názorom iných „zvieratiek“. Najlepší sudca je Svedomie. Je veľmi ťažké dovoliť si flákať to, keď prijmeš osobné rozhodnutie strážiť svoje myšlienky. V človeku je dôležitá čistota vnútornej otvorenosti pred sebou samým, veď nikdy nie je sám, lebo Boh je vždy s ním.

Ľudia často bez toho, aby sa unúvali analyzovať svoje činy, kontrolovať svoje myšlienky a dať im disciplínu,

začínajú sa miešať ostatným do života radami a poučovaním. Treba si pamätať, že ľudia nehovoria o tom, čo znepokojuje ich spolubesedníka, ale o tom, v čom by sa chceli vyznať sami. Ako povedal jeden mudrc: „Keď niekoho vyučuješ, uč sa aj ty sám a možno niekedy pochopíš, čo vlastne učíš.“ Nie vždy je potrebné miešať sa do cudzieho života. No vždy je potrebné ponechávať právo osobnej voľby každému jedincovi. Každý si vyberá taký život, za ktorý sa potom bude zodpovedať. Byť príkladom a nie byť zodpovednosť za svoje myšlienky, slová a činy – to je hodné Človeka. Radiť, keď sa ťa nepýtajú, a poučovať, keď to nechcú, znamená páchať akt násilia, aj keď ide o lenivú a mýliacu sa, ale predsa len Osobnosť.

Život berie od každého podľa jeho možností a každému dáva podľa jeho zásluh, pričom nie tých vonkajších, ale vnútorných. Čím viac meníš vnútorný svet, pracuješ na sebe, na zlepšení svojich vlastností, tým viac sa tieto zmeny prejavujú vo vonkajšom svete. Ak je človek v stave dominancie Duchovnej podstaty, vyzná sa v sebe, analyzuje svoje myšlienky a postupy v pokojnom, jasnom stave vedomia. Akákoľvek vonkajšia situácia, negatíva, ktoré v ňom vyvolávajú iní ľudia, je pre neho ako signál k osobnej práci na sebe, je to získanie určitých skúseností v sebazdokonaľovaní. Veď k provokácii spravidla dochádza na základe zodpovedajúceho impulzu, ktorý vychádza od samotného človeka, a preto treba myšlienky, slová a emócie držať pod kontrolou. Vnútorné pochybnosti vytvárajú vonkajší chaos. Pevné znalosti – pokoj a poriadok. Keď sa človek naučí sebakontrolu, nebude čakať na vonkajší impulz, aby sa pohol z miesta, ale bude samostatne kráčať

po ceste sebazdokonaľovania. Treba si pamätať, že múdry človek sa učí dokonca aj od nepriateľov.

Cieľom a úlohou Živočíšnej podstaty je odvieť človeka rôznymi spôsobmi od toho hlavného – od duchovného rozvoja, zachytiť pozornosť na jeho „slabôstkach“. Spôsoby útokov Živočíšnej podstaty bývajú rôzne. No majú aj niečo spoločné. Tieto pasce sú vždy založené na egoizme v tej alebo inej forme: buď ide o masochizmus vo forme myšlienkového bičovania sa, sebaľútosti, alebo o narcizmus, teda sebalásku. To sú dve základné krajnosti Živočíšnej podstaty. **Pri útokoch Živočíšnej podstaty sa vždy stráca prúdenie zvnútra von a vzniká tlak zvonku dovnútra, čo je možné zreteľne pozorovať na pocitovej úrovni.** Ak ty ako Osobnosť smeruješ k duchovnému oslobodeniu, tak podobným provokáciám jednoducho zabránuješ. A toto je veľmi dôležité, pretože ak spozoruješ alebo vycítiš začiatok útoku, už si boj so Živočíšnou podstatou na polovicu vyhral. Veď sila Živočíšnej podstaty je v jej skrytom konaní. Keď o tom vieš, vždy môžeš prijať protiopatrenia.

Obrazne povedané, je to ako vo východných bojových umeniach. Ak si psychologicky a fyzicky lepšie pripravený ako tvoj protivník, poznáš spôsob jeho boja, jeho návyky, ak zároveň predvídaš aj najmenšie náznaky útoku a správne reaguješ na jeho „tromfové údery“, tak máš čas na vykonanie protiútoku, a teda aj väčšie šance na víťazstvo. Treba predvídať úder a včas sa uhnúť bokom. Ale ak nemáš ani tušenie, že Živočíšna podstata je tvoj protivník, a myslíš si, že je to tvoj partner, potom sa samozrejme vôbec

nedá hovoriť o nejakej tvojej šanci na víťazstvo. Veď budeš vnímať jej výpady a agresívne útoky ako svoj prirodzený stav a nebudeš chápať, prečo a za čo ťa život tak bičuje, budeš sa neustále chytať aj na jeho najmenšie provokácie a nedokážeš rozlíšiť, čo je tvoje pravé a čo je hrané.

Čím viac sa nútiš k sebadisciplíne, čím viac odolávaš myšlienkam Živočíšnej podstaty, tým viac získavaš nad ňou moc. Je to ako vo vojne: buď ty zdoláš nepriateľa, alebo on teba. Tvoja úloha je zvíťaziť za každú cenu, tu a teraz! Čas letí rýchlo, treba sa ponáhľať konať dobro vždy a všade, a byť pevným vo svojom zámere spašiť Dušu.

Keď bojovník tajne prebýva v tábore nepriateľa, nebude premýšľať ani o maškrtách, ani o rozkoši, či zábavách. Bude sústredený na víťazstvo. Bojovník bude trojnásobne bdely, lebo sa nachádza v tábore nepriateľa. Bude premýšľať o tom, ako vyhrať daný moment vojny. Skutočný bojovník chráni svoje hlboké pocity pred hriechmi viditeľného sveta. Nepozerá so závisťou, vášňou a žiarlivosťou na cudzie. Nedáva priechod fantázii skreslenej ilúziami sveta. Lebo ilúzie sveta sú táborom nepriateľa a nešťastie pochádza z jeho pokúšení. Bojovník nedáva priechod hnevu, keď prehráva aktuálnu bitku. Lebo bez ohľadu na to, ako ho nepriateľ v okamihu konfrontácie spáli, všetko bude v prospech bojovníka, lebo jeho duch sa stane pevnejším a jeho nasledujúce činy múdrejšími a rozvážnejšími.

Anastasia: A ako je možné odblokovať v sebe stav zúženého vedomia vnútený Živočíšnou podstatou?

Rigden: Keď pochopíš, že na teba práve útočí Živočíšna podstata, vždy je možné a potrebné odblokovávať tento stav, teda prijať nasledujúce opatrenia. Živočíšna podstata má v skutočnosti tiež svoje zraniteľné miesta. Bojí sa dvoch momentov: **rýchleho plynutia času a smrteľnosti tela**. Preto prvé, čo treba urobiť v čase útoku, je vedome odstúpiť **od svojej pripútanosti k telu**, pozrieť sa naň ako *Pozorovateľ z pozície Duchovnej podstaty*, rozšíreného vedomia, ako keby sme sa pozerali z kozmu na Zem. Treba si uvedomiť, že čas rýchlo plynie a všetko ubieha veľmi rýchlo, že tvoje fyzické telo je smrteľné, ako aj všetky jeho želania a potreby.

Ďalej je potrebné si **rozšíriť obraz vnímania sveta**, zanalyzovať situáciu z rôznych strán ako *Pozorovateľ z pozície Duchovnej podstaty*. Sebakriticky pristúpiť k otázke svojho vnútorného sveta pomocou existujúcich znalostí o človeku, o svete, preniknúť na dno tajných túžob svojej Živočíšnej podstaty. Základom mnohých jej želaní je spravidla túžba po moci nad niekým alebo niečím. Ibaže túto túžbu maskuje za rôzne umelo vytvorené zámienky.

No a samozrejme, potom treba utlmiť neuróny podráždené takouto agresiou. Jednoducho povedané, **spraviť duchovné praktiky**, napríklad „**Lotosový kvet**“, ktorú si opísala v knihe Sensei zo Šambaly 1. diel. Vďaka tejto praktike sa obnovuje celostné vnímanie sveta, odstraňuje sa ohraničenosť vedomia, prejavuje sa hĺbka pocitov vychádzajúcich z Duše. Teda nastáva **príliv hlbokých pocitov zvnútra von**. Prirodzene, po takejto zmene stavu vedomia sa človek prepína na pozitívne vnímanie sveta.

Mozog rozšifrovaním tejto informácie vydáva asociatívny rad zafarbený pozitívnymi emóciami.

Takže výstup zo zúženého stavu vedomia je spojený s aktívnou protiargumentáciou, chápaním dočasnosti a smrteľnosti matérie, s voľbou životného kurzu smerom k duchovnému cieľu a s využitím zodpovedajúcich nástrojov potrebných pre nastavenie sa na nevyhnutnú pozitívnu vlnu. Ľuďom často chýba práve elementárna argumentácia, slová, ktorými by presvedčili sami seba, aby vyšli zo stavu zúženého vedomia, a uvideli celostnejšie obraz sveta. Preto je dôležité denne na sebe pracovať, chápať celú zodpovednosť pred sebou samým. Treba pamätať na to, že pokiaľ je vedomie, presnejšie Osobnosť nestála vo svojej prevažujúcej voľbe, tak človek je neistý a zotráva vo svojich pochybnostiach. Aby bol pevný na svojej duchovnej ceste, potrebuje jasne vedieť, čo chce vo svojom živote dosiahnuť, a aký je jeho konečný cieľ. Ak nie je cieľ, nie je ani *život* – lebo *život*, to je cieľavedomý pohyb.

Anastasia: Niektorí čitatelia vo svojich listoch poukazujú na to, že počas vykonávania duchovných praktík alebo modlitieb v nich niekedy nečakane vzniká pocit panického strachu. Čím je to možné objasniť?

Rigden: Všetko závisí od samotného človeka, od jeho nálady a od chápania procesov, ktoré v ňom prebiehajú. Pretože keď vieš, čo presne sa s tebou deje, vždy dokážeš prijať adekvátne opatrenia, aby si prekonal akúkoľvek situáciu. Subosobnosti, kvôli svojej prevládajúcej voľbe materiálneho v minulých životoch, sa správajú k Duši a jej svetu (svetu Boha)

väčšinou nepriateľsky. Počas duchovných praktík, kedy sa meditujúci snaží o splynutie s Dušou, sa môžu vyskytnúť aj nasledovné prejavy. Človeku ako-by sa už aj podarilo stlmiť (zastaviť) myšlienkový proces, teda upratať myšlienky, naladiť sa na pocitový kontakt s Dušou, no zrazu môže vzniknúť iný prejav útoku Živočíšnej podstaty: bez viditeľnej príčiny sa objavuje absolútne neodôvodnený narastajúci panický strach. Človeku sa začína zdať, že doslova stráca kontrolu nad svojím telom, ešte trošičku a umrie. Odkiaľ vyrastajú korene tohto strachu? Práve z tých „svetelných filtrov – subosobností“, ktoré zažívajú strach zo sily Duše, pretože majú skúsenosť reinkarnácií, chápu svoje odsúdenie, nevyhnutnosť smrti všetkého materiálneho.

Anastasia: A čo treba robiť, keď sa podobný strach prejaví?

Rigden: Keď sa deje niečo podobné napríklad v meditáciách, tak treba jednoducho, bez ohľadu na čokoľvek, ísť za svetlom Duše, ponárať sa na hlbšiu pocitovú úroveň a ignorovať paniku. Vtedy sa tento strach stratí. Veď strach vytvára pochybnosti. No na dosiahnutie duchovných výšin je potrebná čistota tvojej úprimnej viery. Človeka často zadržávajú práve pochybnosti a strach rozlúčiť sa s obvyklým životom.

Na túto tému existuje jedno zaujímavé podobenstvo. Raz jeden človek spadol zo zrázu. No keď padal, podarilo sa mu zachytiť za vetvičku maličkého stromu, ktorý vyrastal zo štrbiny v skale. Keď zostal visieť uprostred zrázu, pochopil celú beznádejnosť svojej situácie: vyštverať sa hore nebolo nijako

možné a dolu boli samé balvany. Ruky, ktoré držali vetvičku, slabli. Človek si pomyslel: „Teraz ma už môže zachrániť len Boh. Nikdy som v neho neveril, no zdá sa, že som sa mýlil. Čo môžem stratiť v mojej situácii, ak teraz v Neho uverím?“ A začal v modlitbe vzývať Boha so všetkou svojou úprimnosťou: „Bože, ak existuješ, zachráň ma! Nikdy som v teba neveril, no ak ma teraz zachrániš, od tejto chvíle budem navždy v Teba veriť“. Tak ho vzýval ne jeden raz. Tu sa nečakane ozval Hlas z nebies: „Ty budeš veriť? Ó nie, takých, ako si ty, poznám.“ Človek sa tak zľakol a prekvapil, že takmer pustil vetvičku, ktorej sa držal. No potom sa spamätal a ešte úpenlivejšie prosil: „Prosím, Bože! Od dnes Ti budem najvernejším zo všetkých a urobím všetko podľa Tvojej vôle, len ma zachráň!“ No Boh nesúhlasil, a tak človek začal modliť a uisťovať Boha ešte vrúcnejšie a silnejšie. Nakoniec sa Boh nad ním zľutoval a povedal: „Dobre, nech sa teda stane. Zachránim ťa. Pusti sa vetvičky.“ „Čo?! Pustiť sa vetvičky?“, vykrikol človek. „Myslíš si, že som blázon?“ Takže tak je to aj v živote. Život človeka je v podstate také vistenie nad zrázom. A hoci aj chápe všetku smrteľnosť svojej situácie, predsa sa drží oboma rukami za vetvičku pochybností svojej Živočišnej podstaty a bojí sa stratiť ju a spoľahnúť sa na vôľu Boha.

Takže keď po meditácii prebieha dešifrovanie asociácií, je dôležité preanalyzovať, kto sa v tebe vlastne tak bojí Večnosti. Podobná metóda sebaanalýzy na tému „Kto som ja?“ a príslušné techniky boli používané dávno v duchovných, mystických školách rôznych národov a v rozličných náboženských systémoch. Sú známe z dávnej minulosti, obzvlášť

masovo boli rozšírené v starovekej Indii a krajinách Východu. Praktikovali ich napríklad starovekí jogíni, súfijovia a šamani.

Táto technika, ako si iste pamätáš, zahŕňa v sebe rozplietanie **myšlienok na tému „Kto som ja?“** v meditatívnom stave, kde je potrebné na každú svoju pomyselnú odpoveď dávať novú pomyselnú otázku. Pritom treba sledovať, aké myšlienky prichádzajú, precítiť ich povahu a častejšie sa pýtať samého seba: „Kto je ten, kto vo mne odpovedá?“ Je žiadúce, aby myšlienky plynuli hladko, bez zvláštneho uvažovania a sústreďovania sa. Keď prichádza myšlienka, okamžite ju vítam otázkou a vyprevádzam prvou odpoveďou, ktorá mi príde na um. No hlavné je, ponárať sa čoraz hlbšie a hlbšie do seba.

Anastasia: Áno, je to zaujímavá technika na rozpoznávanie myšlienok a pocitov, aby človek pochopil seba, kto dominuje v jeho vedomí. Naozaj pomáha vyznať sa v sebe, oddeliť zrno od pliev. Pamätám sa, ako sa priatelia delili o svoje dojmy z danej techniky. Koľko len variácií zaznelo, keď jednoducho zaháňali svoju Živočíšnu podstatu do kúta. Pýtali sa: „Kto som ja?“ „A kto sa pýta?“ „Ja, telo.“ „Ale telo je smrteľné.“ „Ja, študent.“ „Ale študent, to je status.“ „Ja som ten, kto sa učí.“ „No, ale kto sa učí?“ „Ja, človek“. „Kto ma vo mne nazýva človekom a prečo?“ „Ja, človek, ktorý má rád ľudí.“ „No kto vo mne má rád?“ „Ja mám telo.“ „A kto si ty, kto má telo?“ „Telo, to nie som ja, no ja som v ňom.“ „Ale kto som ja?“ „Ale choď ty... Ja, to som Ja, celé a nedeliteľné.“ Takže Živočíšna podstata, tentokrát aj s „humorom“. Veľmi dobré cvičenie,

ktoré pomáha dopracovať sa k svojmu hlbokému „Ja“, k svojim strachom a problémom.

Rigden: Áno. Živočišna podstata je ako bieda: vymučí, no zároveň aj poučí. Keď si uvedomuješ, z ktorej strany prichádzajú podobné myšlienky, odkiaľ sa v tebe objavuje nejaký problém, nejaký koreň strachu, tak chápeš, ako sa toho zbaviť a ako ovládať svoj stav. Pri správnom vykonaní danej meditatívnej techniky sebaanalýzy sa následne vedomie stáva jasným a čistým.

Ako som už spomínal, je podstatný rozdiel medzi pocitmi, ktoré vychádzajú od Živočišnej podstaty, a pocitmi, ktoré vychádzajú od Duchovnej podstaty (skutočnými hlbokými pocitmi, prejavmi najvyššej Lásky). Aby si sa pohrúžila napríklad v čase duchovnej praktiky „Lotosový kvet“ do stavu priblíženia k Duši, stavu precítienia hlbokých pocitov, je potrebná v prvom rade tvoja úprimnosť, tvoja otvorenosť Bohu, treba proste ísť do svetla Duše, bez ohľadu na čokoľvek. V tejto meditácii vzrastá hlboký pocit Lásky k Bohu. Inými slovami sila, ktorá vychádza z Duše, sa využíva na svoj pravý účel. Všimni si, že skutočná, správna duchovná praktika, to je práca s hlbokými pocitmi a nie s myšlienkami. V tých chvíľach v človeku dominuje jediné duchovné pranie, tak ako aj v Duši.

Anastasia: Pre Osobnosť je veľmi dôležitý práve dotyk s čistým prúdom sily, ktorá vychádza z Duše.

Rigden: Pravdaže, to dodáva súčasnej Osobnosti viac duchovných síl, začína viac cítiť svet Duše,

svet Boha a chápať skutočný rozdiel medzi týmto a tamtým svetom. To sa mimochodom odráža tiež vo fyzickej rovine, na úrovni tela, pretože počas tohto stavu dochádza k prílivu síl, prebieha mocný vzostup endorfínov a iných hormónov „šťastia“, významne sa zlepšuje fyzický a psychický stav človeka.

Obzvlášť je to vidieť počas hlbokých meditácií, kedy padajú všetky masky – obrazy človeka, prebieha výmena informácií medzi Osobnosťou a Dušou. Rád by som upozornil, že sa to nedeje pri všetkých meditáciách, ale práve pri tých, ktoré sú spojené s prácou na hlbokú pocitovú úroveň a sú nasmerované na prebudenie Duše (napríklad duchovná praktika „Lotosový kvet“). Človek sa naplňa pocitmi zo sveta Duše, sveta Boha. V ideálnom prípade sa meditujúci natoľko hlboko pocitovo ponára do duchovnej praktiky, že pri tom vypína všetky svoje myšlienkovú-obrazové vnemy a úplne abstrahuje od všetkých myšlienok, až začína priamo prijímať prúdenie sily, ktoré vychádza z Duše.

Osobnosť počas vykonávania takých hlbokých meditácií pociťuje tamten svet, procesy, ktoré nemajú obdobu v materiálnom svete. Preto sa tamten svet (svet Boha, svet Duše) nedá opísať slovami, je možné ho jedine precítiť. V takom hlbokom meditatívnom stave človek začína chápať a cítiť, čo je to pravá Sloboda, stáva sa vnútorne nezávislým od manipulácií Živočíšnej podstaty, od agresívneho vplyvu okolitého materiálneho sveta. Stáva sa duchovne silnejším, začína si uvedomovať, že tento materiálny svet nie je jeho rodný svet, že je to agresívne a nebezpečné prostredie pre jeho Dušu. No toto všetko sa, pravdaže, deje len vtedy, keď človek zodpovedne pracuje na zvládnutí

duchovných praktík, systematicky sleduje svoju Živočišnu podstatu, kontroluje myšlienky, koná dobré skutky vo vonkajšom svete, teda keď sa seriózne zaoberá vnútornou prácou na sebe a zhromažďuje zásobu dobrých skutkov, myšlienok a pocitov. Ale takí ľudia sa spravidla vyskytujú len ojedinele.

Prevažne sa ľudia, ktorí sa pokúšajú zaoberať duchovnými praktikami, stretávajú s určitým skreslením, ku ktorému dochádza na úrovni materiálneho mozgu, presnejšie vedomia. Je to práve to, o čom som hovoril predtým. Okrem „svetelných filtrov – subosobností“, cez ktoré prechádza informačný tok z Duše, sú ešte, ako to povedať, asociatívne „svetelné filtre“ mozgu. V podstate sú to naše asociácie, ktoré sa uchovávajú v komore pamäti, kde sú skladované naše životné skúsenosti, dojmy a tak ďalej. V drvivej väčšine sa týkajú trojrozmerného sveta. Ide o to, že stav vedomia človeka je od narodenia tela naladený na vnímanie tohto sveta, hoci sú v ňom naprogramované rôzne režimy práce. Zmenou stavu vedomia sa môže človek prepínať na iné programy vnímania.

Takže, k asociatívnym skresleniam dochádza počas toho, ako mozog spracováva informácie, ktoré došli v priebehu meditácie. Ak človek vôbec nie je pripravený na také vnímanie informácie v zmenenom stave vedomia (z dôvodu nesystematickej duchovnej práce danej Osobnosti vykonávanej len čas od času), tak keď mozog dešifruje prijatú informáciu, vydáva ju na úrovni asociácií, ktoré sa nachádzajú v pamäti, a dominujúcich priorít obvyklého sveta. Inými slovami, získaná informácia bude počas spracovania skreslená asociáciami materiálneho sveta. K podobnému

skreslení, ale už v menšom rozsahu, dochádza aj u tých, ktorí sa systematicky pokúšajú zaoberať meditáciami, ale málo na sebe pracujú z hľadiska sledovania myšlienok vychádzajúcich od Živočíšnej podstaty.

Anastasia: Práve v tom je problém, že tí ľudia, ktorí sa začínajú zaoberať duchovnými praktikami, ešte celkom nechápu, v čom je ten zmysel, čo vytvára podmienky pre duševnú radosť. Oni ešte nerozlišujú myšlienky a pocity vo svojom vedomí, ktoré sú od Živočíšnej podstaty a ktoré od Duchovnej podstaty. Pre nich je viac pochopiteľná radosť, ktorú zažívajú z toho alebo iného dôvodu v materiálnom svete, pretože to je už ich získaná skúsenosť. Ale duchovné praktiky, pri ktorých nastáva kontakt Osobnosti s duchovným svetom a pochopenie, čo je to skutočná duševná radosť, tak ako všetko nové pre žijúcu Osobnosť, to si spočiatku vyžaduje aktívnu prácu z jej strany, húževnatosť, trpezlivosť, vieru v seba a cieľavedomosť. Inými slovami, získanie novej skúsenosti, a to ešte aj v stave vedomia pre človeka neobvyklom.

Rigden: Správne, aj preto je pre začínajúcich ľahšie pochopiť prvotnú informáciu na asociatívnych príkladoch, podobenstvách a tak ďalej. Všetko to, čo som už povedal o „svetelných filtroch“, hádam pre lepšie pochopenie názorne vysvetlím ešte raz. Duša, to je ako čistý zdroj, prameň. Keď cítiš Dušu, udržiavaš s ňou neustály pocitový kontakt, tak duchovné skutky dôležité v živote, dobré skutky, a pomoc druhým ľuďom prebiehajú tak, akoby ti niekto pomáhal zhora. Všetko do seba zapadá dokonca aj vtedy, keď okolnosti nie sú práve naklonené na tvoju stranu. A predovšetkým ty cítiš a chápeš túto

podporu na hlbokej úrovni, ako by si to vedel dopredu. No a keď ti Živočišna podstata začína diktovať svoje podmienky hry, spravidla decentne a nenápadne, tak sa pocity spojenie s Dušou stráca, presnejšie povedané, značne sa komplikuje. Obrazne povedané, čím viac tvojej pozornosti zaberá hra Živočišnej podstaty, tým väčšia plocha tohto čistého zdroja Duše sa pokrýva povlakom. A čím hlbšie sa ponáraš do každodenných problémov, posudzujes ich cez prizmu svojho Zvierata, tým je tento povlak hrubší. Tento povlak patrične sťažuje spojenie Osobnosti s Dušou a samozrejme, s Bohom. Začínajú v tebe vznikať strachy vyvolané Živočišnou podstatou, objavuje sa mnoho zbytočného zmätku, valí sa množstvo problémov. Prestávaš chápať celú dôležitosť duchovnej práce na sebe, začínas bezdôvodne obviňovať ľudí okolo seba alebo sa na nich urážať. Keď si všimneš niečo také, vedz, že to je ďalší útok tvojej Živočišnej podstaty a treba okamžite prijať opatrenia – obnovovať stratené spojenie s Dušou a prerázať túto, obrazne povedané, nahromadenú vrstvu povlaku. A keď sa dostaneš až k čistej vode, vtedy aj vymyslené problémy zmiznú, budeš znova chápať to hlavné a vidieť svoj základný cieľ.

Osobnosť, to je len zárodok individuálneho Vedomia novej budúcej Duchovnej Bytosti. Sama osebe z duchovného hľadiska neznamena nič. Duša zase v sebe zahŕňa veľký potenciál. No bez splynutia Duše s Osobnosťou môže byť tento potenciál zbytočne premárnený. A len vtedy, keď hypoteticky nastáva rezonancia vibrácií, zvláštne splynutie, „oplodnenie“ Duše Osobnosťou, len vtedy sa rodí nová, nesmrteľná Duchovná Bytosť s individuálnym vedomím a veľkým duchovným potenciálom. Práve v tom spočíva zmysel ľudskej existencie: buď víťazstvo Života, alebo porážka Smrťou.

Anastasia: Áno, víťazom nie je ten, za kým je Smrť, ale ten, za kým je duchovný Život.

Rigden: O tom niet pochýb. **Čo to je duchovný život?** Život, to je rad udalostí, kde každý okamih je ako ohnivko v reťazi, ako záber z filmu, na ktorom sú zaznamenané všetky myšlienky a skutky človeka. Stáva sa, že sa pozeráš na dobrý film a máš z neho pozitívne dojmy, pretože väčšina jeho záberov je svetlá a jasná. A stáva sa, že sa pozeráš na iný film a ten vyvoláva tiesnivý pocit, pretože väčšina záberov je v ňom tmavá a pochmúrna. Preto je dôležité, aby tvoj životný film bol svetlý a jasný, aby v ňom bolo podľa možnosti čo najviac dobrých snímok. A každý záber, to je okamih tu a teraz. Kvalita každého záberu tvojho životného filmu závisí výlučne od teba, lebo ty robíš svoj život svetlým, alebo tmavým svojimi myšlienkami a skutkami. Okamih, ktorý si prežil, nezotrieš, nevystrihneš a druhý raz sa už nezopakuje. Duchovný život, to je práve to, keď je každý záber nasýtený Dobrotou, Láskou, blahými úmyslami a činmi.

Hlavné je držať v živote jasný kurz smerom k Duchovnej podstate, zaoberať sa duchovnými praktikami, rozširovať svoj obzor Znalostí, nepoddávať sa provokáciám Živočíšnej podstaty, vytvárať v sebe pocit skutočnej Lásky k Bohu. A samozrejme, častejšie konať blahé skutky, žiť podľa Svedomia. Je to každodenná práca, postupné víťazstvo nad sebou samým. Z tohto všetkého sa skladá tvoja cesta, ktorú za teba nikto neprejde, a túto duchovnú prácu za teba nikto nevykoná.

Anastasia: Áno, kedysi ste vyslovili slová, ktoré sa mi hlboko vryli do pamäte: „**Dušu za teba nikto**

nespasí a nikto, okrem teba, túto duchovnú prácu neurobí.“ Povedzte, prosím, čitateľom, aký má byť prístup človeka k duchovným praktikám, ak chce úprimne dosiahnuť svoju duchovnú spásu?

Rigden: Pre človeka, ktorý sa snaží splynúť so svojou Dušou, je dôležité pristupovať ku každej meditácii ako k tomu najväčšiemu a najdôležitejšiemu sviatku v živote. Tiež aj pri vykonávaní dobre natrénovanej meditácie sa treba maximálne do nej pohrúžiť a vždy sa snažiť o dosiahnutie novej úrovne jej poznania. Vtedy sa človek bude rozvíjať a nie prešľapovať na mieste, pre neho bude každá meditácia zaujímavá, nová na stupnici pocitov a pútavá v jej poznaní a osvojovaní.

Mnohí sa mylne domnievajú, že jednoducho sa stačí naučiť vykonávať určitú techniku meditácie a to je všetko – musí sa s nimi udiať niečo dobré, ako v rozprávke. Nie, to je omyl. Človek sa len vtedy bude meniť k lepšiemu, keď sa on sám bude o to snažiť, keď povýši duchovno na hlavnú prioritu svojho života, keď bude každú sekundu kontrolovať svoje myšlienky, sledovať prejavy Živočíšnej podstaty, v maximálnej miere konať dobré skutky, žiť len pre jeden hlavný cieľ – prísť k Bohu ako zrelá Duchovná Bytosť. Meditácia, to je len nástroj, pomocou ktorého treba veľmi trpezlivo a dlho pracovať, aby človek zo seba urobil niečo „dobré“. Okrem toho, tento nástroj je všestranný. Napríklad plne postihnúť, teda do konca spoznať trebárs duchovnú praktiku „Lotosový kvet“ človek nedokáže, život na to nestačí. Akákoľvek meditácia, ako aj Múdrose, nemá hranice vo svojom poznaní. Robiť meditácie je nudné

len pre tých, ktorí sú leniví, alebo sa vychvaľujú vo svojej pýche: „Spoznal som túto meditáciu – chcem inú.“ Ešte raz opakujem, meditácia, to je nástroj, a kto chce úprimne dosiahnuť duchovné výšiny a nelení sa mu pracovať na sebe, môže dosiahnuť maximum ešte počas tohto života.

Anastasia: Je to tak. No stretla som sa s tým, že mnohí ľudia, miesto toho, aby nestrácali cenný čas a ponáhľali sa zmeniť samých seba, hľadajú v živote príklad duchovného človeka, teda toho, kto sa už zmenil. Pre nich je dôležité, aby niekto už tak žil v súlade s duchovnými kánonmi a spôsobom myslenia. Pritom nie niekde tam, ale tu a v takých podmienkach ako oni. Pre mnohých je to dôležité. Takí ľudia predpokladajú, že ak uvidia podobný príklad na vlastné oči, to znamená, že aj oni tak dokážu žiť.

Rigden: Už som hovoril, že pre človeka je typické napodobňovanie a asociatívne myslenie. No, dôležitejšie je, aby sa sám stal Človekom a nestrácal vzácny čas na hľadanie toho, kto sa snaží o to isté. **Oveľa väčší úžitok môže človek ako Osobnosť priniesť sebe a spoločnosti, keď sa on sám stane príkladom pre ostatných.** Pracovať na svojich vnútorných problémoch, zdolavať prekážky vlastnej Živočíšnej podstaty a pritom žiť pre ľudí a kvôli ľuďom, tým si človek razi vlastnú cestu. Všetko je v rukách človeka. Jeho želanie a snaha nezávisí od vonkajších životných faktorov. Ľudia z nejakého dôvodu žijú v ilúzii, že ktosi musí prísť, postaviť sa do čela, všetko za nich urobiť a až potom oni všetci môžu žiť šťastne. Všetci očakávajú vonkajšieho vodcu. No pre človeka, ako aj pre spoločnosť celkovo, nie je potrebné orientovať sa na to vonkajšie

materiálne, ale na to duchovné vnútorné. Je o tom jedno podobenstvo, ktoré hovorí o najšťastnejšom a najbohatšom človeku.

V jednej dedine žil Človek. Odlišoval sa od ostatných tým, že hoci aj bol chudobný, žil s radosťou a vždy nezištne pomáhal druhým ľuďom, čím len mohol: niekde slovom a niekde skutkom. Šli o ňom chýry, že keď zostane osamote, chváli Boha a úprimne Mu ďakuje za to, že ho obdarováva svojimi bohatými darmi. Tieto chýry sa doniesli až ku vznešenému žrecovi. I rozhodol sa žrec navštíviť tohto Človeka, aby sa od neho vyzvedel, za aké bohaté dary to chválorečí Boha. Prišiel žrec do biednej chatrče, kde žil tento bedár a hovorí:

„Dobrý deň ti prajem!“ Človek s úsmevom odpovedal: „Ani sa už nepamätám, že by deň pre mňa nebol dobrý.“

Žrec sa začudoval takej odpovedi, veď nikto pred ním mu tak neodpovedal, a rozhodol sa povedať pozdrav inak:

„Jednoducho ti želám, aby ti dal Boh šťastie.“

Človek sa znovu začudoval a povedal: „Ani nešťastný som nikdy nebol.“

Žrec si pomyslel, že bedár jednoducho nepozná dobré spôsoby, ako viesť svetský rozhovor a povedal:

„Prečo niečo také hovoríš? Jednoducho ti želám, aby si bol v živote šťastný.“

Človek sa ešte viac začudoval a úprimne odpovedal:

„Ale ani nešťastný som nebol, dobrý človeče.“

Žrec pochopil, že tento bedár vôbec nespoznal jeho váženú osobu a poponáhlal sa prejsť k veci: „Dobre, tak ja ti želám to, čo si želaš ty sám...“ „Čo si sám želám?!“ rozosmial sa človek. „Ale ja nič nepotrebujem. Mám všetko, čo si želám.“

„Ako to?“ prekvapil sa teraz žrec. „Veď žiješ v biede! Ešte aj bohatým ľuďom mnohé chýba a mnohé si želajú, a bedári majú o to viac potrieb.“

Človek odpovedal:

„Títo ľudia sú nešťastní, pretože hľadajú šťastie pozemské a žijú v strachu, že stratia svoje ilúzie a budú nešťastní. Nešťastný je ten, kto hľadá svoje šťastie v ilúziách tohto sveta. Veď tu je len jedno skutočné šťastie – byť pevne spojený s Bohom a žiť podľa Jeho vôle. Ja nehľadám dočasný blahobyť, pretože za to, čo mám, čo mi je v živote dané Bohom, za to som vďačný. Všetko prijímam s radosťou: aj to, čo ľudia nazývajú ziaľom, aj to, čo ľudia nazývajú psotou. Som Mu vďačný za to, že mi doprial bohaté dary.“

Žrec sa usmial:

„No Boh ti nič nedal, to znamená, že Mu ďakuješ pokrytecky.“

Človek prehovoril:

„Boh ma vidí. On vidí všetky moje pokušenia a všetky moje možnosti. On mi vždy dáva to, čo ma robí duchovne dokonalým.“

Žrec sa opýtal:

„A kvôli čomu žiješ?“

Človek odpovedal:

„Moja každodenná starosť spočíva len v tom, aby som bol pevne spojený s Bohom a žil podľa Jeho vôle, a aby môj život bol úplne spojený a zosúladený s Božou vôľou. A takto prebieha môj deň. A každú noc, keď sa ukladám k spánku, odchádzam k Bohu.“

„A kde si našiel Boha?“

„Tam, kde som získal Pravdu, keď som ako obľechenie odložil všetko svetské na brehu svojich

pochybností a vošiel do Jeho vôd Osvietenia v čistote svojich úmyslov a dobrého Svedomia.“

Žrec sa zarazil, lebo ešte nikdy nestretol takého biedneho človeka, ktorý by hovoril takéto slová.

„Povedz, vari tak hovoríš zo svojho presvedčenia? Budeš si to myslieť, aj keby sa Boh rozhodol poslať tvoju Dušu do pekla?“

Človek mykol plecami a odpovedal:

„Každý deň sa držím Boha celým svojím nerozlučným objatím mojej Duše. Moja úprimná Láska k Nemu je nekonečná. Moje objatie je natoľko silné a Láska k Nemu natoľko bezhraničná, že nech by ma Boh poslal kamkoľvek, prebýval by tam so mnou aj On. A ak je On so mnou, čoho sa mám báť? Život je pre mňa tam, kde je On. Pre moju Dušu by bolo milšie byť mimo Nebies s Bohom ako na Nebesiach bez Neho.“

„Ale kto si?“ s údivom a úľakom sa opýtal žrec.

„Nech by som bol ktokoľvek, som spokojný so svojím životom. A naozaj by som ho nevymenil za život a bohatstvo všetkých pozemských vládcov. Každý človek, ktorý dokáže ovládať sám seba, ovládať svoje myšlienky a prebývať v pevnom objatí Lásky k Bohu, je najbohatší a najšťastnejší človek na tomto svete.“

„Povedz bedár, kto ťa naučil takej Múdrosti?“

„Mám len jediného učiteľa – Boha. Každý deň svojho života sa usilujem konať dobro v tomto svete, modlím sa a cvičím sa v zbožných myšlienkach. No pritom sa vždy starám o jedno, aby som bol pevne spojený s Bohom a Jeho nekonečnou Láskou ku mne. Len spojenie s Bohom ma robí duchovne dokonalým. Život v Božej Láske ma učí všetkému.“

Každý človek je Osobnosť, ktorá v prvom rade nesie duchovnú zodpovednosť za všetko, čo robí, a čo si vyberá

vo svojom živote. Veď väčšina ľudí chápe, čo je to zodpovednosť. Berú na seba zodpovednosť pri riešení nejakých životných, ideologických, existenčných, finančných a iných otázok. Snažia sa ani nie tak kvôli sebe, ako kvôli svojej rodine, kvôli budúcnosti svojich detí, pre svojich priateľov, blízkych ľudí a tak ďalej. Tak aj čo sa týka duchovna, ako hlavnej úlohy každého človeka, je potrebné prevziať zodpovednosť za svoj duchovný osud a urobiť vo svojom živote všetko možné aj nemožné pre splnutie so svojou Dušou a pre získanie skutočnej Slobody od materiálneho sveta. Netreba na niekoho čakať, musíme sami konať a začať v prvom rade od seba. Sami musíme byť dobrým príkladom pre ostatných a vtedy pozitívne zmeny v tebe aj v spoločnosti nenechajú na seba čakať.

Anastasia: Áno, vo vašich slovách je Pravda, ktorá sa hlboko dotýka Duše a rozochvieva ju. Nad všetkým víťazí duchovná Láska, ktorá nepozná ani miery ani hraníc! Viete, všimla som si, že čitatelia rôzneho veku kladú jednu a tú istú otázku: „Čo je to skutočná Láska?“ Vzhľadom na informácie, ktoré ste na túto tému doteraz uviedli, teraz chápem, že v súčasnej spoločnosti je tento pojem zásadne zamenený, skreslený, čo sa týka významu aj podstaty. Kam sa len pozrieme, začína byť úplne očividné, že v súčasnom svete nedostatok skutočného pocitu Lásky zažívajú prakticky všetci: deti, dospievajúci, mladí, starší, „osamelí“, ľudia majúci rodinu, aj tí nespojení manželským putom.

Rigden: Nepovedal by som, že kľúče k tomuto chápaniu sú v súčasnej spoločnosti úplne stratené. Ony existujú, ale skryté pod hrubou vrstvou

nepochopenia a pod pancierom materialistického svetonázoru. No aby ich ľudia mohli nájsť, musia aspoň vedieť, ako vyzerajú. Iná vec je, že v spotrebiteľskej spoločnosti sa robí všetko preto, aby väčšina ľudí nenašla tieto kľúče, aby žili bez týchto Znalostí v utrpení, a aby sa riadili len živočíšnymi inštinktmí. Prečo? No preto, lebo skutočná Láska vnútorne oslobodzuje človeka, dáva mu najcennejší nebeský dar – skutočnú Slobodu od tohto materiálneho sveta. Je to veľmi mocná sila, ktorá prebúda Dušu. Je to najbližšia a najkratšia cesta k Bohu.

Anastasia: A nemohli by ste o tom porozprávať podrobnejšie, aspoň to, čo je možné zverejniť a sprístupniť pre všetkých? Veď je veľa inteligentných ľudí, ktorým postačí aj náznak, náznak smeru, ktorým treba hľadať, aby samostatne pochopili podstatu tejto otázky a mohli získať kľúče.

Rigden: Môžeme aj podrobnejšie... Žiaľ, ľudia pokladajú Lásku za to, čo im vyhovuje: od egoistického inštinktu „alfa-samca“ a „alfa-samice“, až po vzťahy medzi manželmi, rodičmi, deťmi, za morálnu zodpovednosť pred svojim rodom, spoločnosťou, krajinou a tak ďalej. Ale to všetko sú konvencie. Skutočná Láska – to je veľmi mocná sila, oveľa väčšia, ako si ľudia dokážu predstaviť.

Možno povedať, že súčasné poňatie Lásky je v mysliach väčšiny ľudí obmedzené na šablóny, ktoré im boli nanútené v detstve. V podstate je to hra pre masu v rámci určitých konvencií s prihliadnutím na miestne tradície. V spoločnosti v týchto otázkach vždy existovali informácie pre verejnosť

prístupné, a aj tie tajné. Prístupné informácie boli orientované na štátne a spoločenské záujmy. Boli rozširované s cieľom propagovať medzi ľuďmi určitý model správania, ktorý bol výhodný pre štruktúry disponujúce tajnými informáciami. Tajné informácie boli aktívne využívané v rozličných štruktúrach spojených s mocou, najmä s religióznym a okultným zameraním. Zakladali sa na určitých znalostiach o neviditeľnom svete, ktoré umožňovali získanie dodatočnej sily a vplyvu na masy.

Čo sa týka týchto informácií, neposledné miesto je venované jednej z najmocnejších energií v tele človeka, nazvime ju sexuálnou energiou. Prístupné informácie ohľadom tejto problematiky spravidla zacyklujú človeka buď na Živočíšnej podstate, alebo ho obmedzujú určitými rámcami tabu s primitívnymi vysvetleniami, ktoré sú vzdialené od podstaty veci. V dôsledku toho, človek buď spadá do neudržateľnej žiadostivosti a zvrhlosti, alebo trpí, lebo sa zožiera v myšlienkach a neprimerane sa obmedzuje pri vzostupoch tejto energie. Deje sa to preto, že človek nechápe svoju podstatu a nemá dostatočné znalosti o tejto sile. V prvom, ani v druhom prípade v konečnom dôsledku nedosahuje dlho očakávané šťastie a vnútorný duševný pokoj, spravidla však cíti vnútornú prázdnotu alebo prílišné napätie.

Sexuálna energia – to je jedna z najmocnejších síl, ktoré ovplyvňujú človeka. O jej moci sa môžeme presvedčiť, keď preskúmame zodpovedajúce vedomé alebo podvedomé interpretácie túžob v myšlienkach človeka. Jednoducho povedané, ak by ľudia počas dňa toľko premýšľali o spáse svojej Duše, koľko premýšľajú o sexe,

už dávno by sa všetci stali svätými. A sila, to je sila, všetko závisí od toho, kto a ako ju použije a na čo koncentruje svoju pozornosť. Ak ju človek použije v kontexte dominancie Živočíšnej podstaty, tak sa to zmení na kult vlastnej dôležitosti, na žiadostivosť, agresiu a dokazovanie toho, že ty si „alfa samec“ alebo „alfa samica“. V spotrebiteľskej spoločnosti to vedie, tak ako v detskej hre, k bezvýhradnému vlastneniu najkrajšej hračky, ktorú chcú všetci. Potom táto hračka omrzí a opäť sa začína honba za inou hračkou, až pokým človek znova neuvidí niečo ešte lepšie. Tieto ľudské želania nemajú konca. Všimni si, že táto snaha, vlastniť to najlepšie a najpríťažlivejšie, sa u mužov a žien prejavuje aj v iných oblastiach: autá, byty, oblečenie a tak ďalej. Koreňom toho všetkého je Živočíšna podstata, ktorá vždy usiluje o moc, o disponovanie dočasným, konečným a pominuteľným. A v globálnom meradle vyhráva Živočíšny rozum, ktorý týmto spôsobom, ďalšou sadou ilúzií, núti ľudí utrácať životné sily a venovať pozornosť smrteľnému, namiesto sústreďenia sa na svoje duchovné spasenie.

Anastasia: Ľudia vlastne kŕmia pozornosťou svojho nepriateľa, ktorý ich v podstate zabíja.

Rigden: Áno... Každý rozumný človek logicky predpokladá, že ak je raz v človeku sexuálna energia a prejavuje sa nielen v súvislosti s inštinktom pokračovania rodu, ale počas života má na neho silné psychologické, fyziologické a iné vplyvy, to znamená, že jej tvorivá sila zaujíma neposledné miesto v štruktúre človeka, pričom ako vo viditeľnej, tak aj v neviditeľnej. Veď čo je to vlastne vzostup hormónov?

Je to vytváranie chemických zlúčenín ako výsledok práce energií, to znamená viac prehĺbená fyzika. Pričom spúšťačom je tu myšlienka. Mimochodom, práve slovo hormón („hormaō“) znamená v preklade z gréckeho jazyka – „vzrušujem“ „uvádzam do činnosti“. Hormóny ako biologicky aktívne látky začínajú vyvolávať zmeny v organizme a vplývajú v ňom na všetky životne dôležité procesy. A to hovoríme o tom, čo je ľuďom známe už na úrovni fyziológie, to znamená viditeľného sveta a viditeľnej hmoty. A teraz si predstav, čo táto sila znamená pre neviditeľný svet, kde prebiehajú jemné vplyvy a premeny, odkiaľ aj vlastne všetko vzniká. Pokiaľ ide o duchovno, sexuálna energia to je sila, to je prevodník, vedúci k hlbokým pocitom, takpovediac do sveta tajomstva Najvyššieho. Tieto sakrálné znalosti sú v rôznych podobách obsiahnuté v mnohých tradičných náboženstvách a vierovyznaniach rôznych národov sveta. A o tom snáď porozprávam podrobnejšie.

Skutočná Láska, to sú hlboké pocity človeka, ktoré nie je možné vyjadriť slovami. Je to sila Duše, jej pocit Lásky k Bohu. Skutočná Láska medzi ľuďmi sa začína vtedy, keď jeden človek pociťuje hlboké pocity Lásky k Duši iného človeka, ako sa hovorí, vidí jeho podstatu, keď dochádza k „tichému prekvapeniu“.

Chápeš v čom je rozdiel? Tento stav sa výrazne líši od obvyčajného sexuálneho vzplanutia, ktoré je obvyklé pre človeka, a navyše s dominanciou Živočíšnej podstaty, keď u človeka vzniká túžba vlastniť, ovládať a využiť druhého človeka na svoje sebecké ciele. Výrazne sa odlišuje od psychologického chápania, ktoré sa prejavuje dominanciou akýchsi

chvíľkových nálad, nestálych pocitov a množstva chamtivých „chcem“. Toto všetko často vzniká, keď sa človek nachádza v ilúzii, že buď nad niekým domínuje, alebo sa mu celý oddáva a opätovanú lásku nenachádza. Svojím správaním demonštruje neustále trápenie v mene nejakého ideálu, ktorý si v podstate sám vymyslel. Hoci v skutočnosti nezažíva skutočnú, nezištnú Lásku, ale snaží sa dokázať sebe aj iným svoju alfa dôležitosť. Vo vzťahoch sa toto všetko skôr alebo neskôr mení na nepochopenie, napätie a vyvoláva spory a nenávisť, pretože je to založené nie na skutočných hlbokých pocitoch, ale na túžbach Živočíšnej podstaty. A človek pritom znovu začína obviňovať všetkých a všetko, len nie seba. To však vypovedá o tom, že si len potvrdzuje vlastné Ego, nevie skutočne Lúbiť, ale pre seba takú Lásku vyžaduje. To znamená, že „vojna a mier“ sa v prvom rade začína vo vedomí. Problém človeka je v tom, že nechce na sebe pracovať, nechce sám vytvárať skutočnú, duchovnú Lásku, takú istú Lásku, akú pociťuje jeho Duša k Bohu. Veď tá je pre rýchly duchovný rast Osobnosti ako životodarná vlaha pre zrejúci klas.

Skutočná Láska, to je štedrý vnútorný dar, ktorý daruje jeden človek druhému z hojnosti hlbokých pocitov. Takú Lásku môžeš dať, len keď zabudneš na seba. Práve o takej Láske sa hovorí, že je tolerantná, odpúšťa, nezávidí, nepýši sa, je nesebecká a neželá nič zlé.

Skutočná Láska je obnovením jednoty Duší. Lúbiaci človek vidí v tom druhom blízkosť, krásu jeho Duše. Keď človek prebýva v skutočnej Láske, vidí viac než povrchnú krásu, myslím rozumovú, fyzickú krásu

druhého človeka, jeho talenty, schopnosti, ale vidí práve vnútornú krásu jeho Duchovnej podstaty. V takom prípade začína vidieť človeka z úplne iného uhla pohľadu. A v tom druhom človeku taktiež prebiehajú viditeľné zmeny. Predstav si, že sa tento človek správal agresívne vo vzťahu k okolitému svetu. Odrazu, pre neho nečakane, by niekto v ňom uvidel nie zlého človeka, ale dobrého, a upriamil by pozornosť nie na jeho zlé vlastnosti, ale na tie dobré. Teda sústredil by sa na jeho duševnú krásu, ktorú v sebe tiež má, len neprevládala v jeho vedomí. Vďaka tomuto úprimnému citu sa človek začína nielen otvárať, ale aj meniť k lepšiemu a vedomím prebývať v plnej čaši Lásky. Ľudia, ktorí túžia nasledovať duchovnú cestu, by nemali márne čakať, že niekto niekedy príde a úprimne sa do nich zaľúbi. Musia sa učiť odkrývať Lásku vo svojom vnútri – Lásku k Bohu a k Duši – a vtedy sa ona odrazí v okolitom svete a umožní im uvidieť ľudí z perspektívy ich duchovnej krásy. Všetko je to naozaj bližšie, ako si človek dokáže predstaviť.

Anastasia: Áno, mám taký dojem, že ľudia stratili základy znalostí o tom, čo je to skutočná Láska... Pre masy zostali len tradície bez chápania podstaty... Napríklad v tradícii Pravoslávia sa počas svadobného obradu modlia za to, aby nebeská milosť zostúpila na muža a ženu, ktorí sa rozhodli spojiť svoj osud, a aby zmenila ľudské vzťahy na nebeské. Vzhľadom na to, o čom ste hovorili, nie sú to len jednoducho slová.

Rigden: Presne tak. Ide o samotnú podstatu: sviaťtosť Duše. Keď si dvaja ľudia navzájom prejavujú skutočnú Lásku, sú jednotní vo svojich hlbokých pocitoch, tak dokonca aj fyzické splynutie („telesný kontakt,

splynutie ľudských tiel“) len napomáha, ako sa hovorí v Pravosláví: „odhaliť im tú najskutočnejšiu sviatosť, akou je konanie pochádzajúce priamo od Boha a privádzajúce k Nemu.“ Je to „zázrak, ktorý prekonáva všetky prirodzené vzájomné vzťahy a stavy“. Práve v tom je hlboký zmysel, a v tejto sviatosti je skutočne ukrytá ohromná sila. Tu nie je prvenstvo matérie, ale Ducha. Matéria je len doplnkovým prostriedkom.

Anastasia: Áno. Láska víťazí nad všetkým... Musím vám položiť ešte niekoľko, žiaľ, dnes stále bežných otázok od čitateľov: „Je reálne, aby sa súčasný človek zmenil?“

Rigden: Absolútne reálne. Jednoducho človek veľmi veľa nevie o svojich možnostiach.

Anastasia: Čo môže človeku brániť v poznaní?

Rigden: Hlavne strach vychádzajúci zo Živočíšnej podstaty – strach z neznámeho, ktorý najviac burcuje predstavivosť. No tento strach pretrváva len dovtedy, kým sa neznáme nezmení na známe. Preto, aby sme spoznali neznáme, je treba sa oň zaujímať a treba rozširovať hranice svojho myslenia. V opačnom prípade, ako môže človek uvidieť niečo nové, ak jeho myslenie absorbuje len to, čo už pozná, keď nastavuje príslušné ohraničujúce rámce pre prichádzajúcu informáciu? Zúžený obzor a nedostatok hlbokého chápania sveta vyvolávajú v človeku tiež obavy (od Živočíšnej podstaty), že sa dotkne Večného a stratí to dočasné, čo teraz má, obrazne povedané, tú vetvičku, ktorej sa drží človek z podobenstva, o ktorom som predtým hovoril.

Anastasia: Hovorili ste, že na to, aby sme niečo poznali, by sme sa mali aspoň pokúsiť začať to spoznávať.

Rigden: Áno. Nie nadarmo starí mudrci hovorili, že na to, aby sme poznali svet, treba poznať samého seba. A aby sme spoznali seba, treba sa zbaviť obvyklých stereotypov vnímania. Veď náš vnútorný svet je oveľa väčší a zaujímavejší, ako sme si zvykli o ňom premýšľať. Jeho krásu, rozsah a hĺbku nie je možné poznať len s pomocou bežného vnímania. Keď sa ponoríš do hlbín neprebádaného, napríklad pri vykonávaní meditatívnych techník, môžeš uvidieť a precítiť to, čo bolo s tebou vždy, a čo ti poskytuje celostné chápanie sveta. Hlboké pocity (alebo takzvaný *šiesty zmysel*, pocit intuície, ktorý je možné rozvinúť určitými meditatívnymi a duchovnými praktikami) umožňujú pochopiť viac informácií ako vedomie, ktoré je obmedzené logikou. Predvídajú situáciu a poskytujú o nej rozsiahle znalosti z pozície Pozorovateľa od Duchovnej podstaty.

Veď skutočný svet, a nie to úzke spektrum, ktoré môžeme vidieť zrakom, je natoľko mnohostranný a rôznorodý, že je neracionálne skúmať ho len z pozície trojrozmerného priestoru. Viacrozmerná štruktúra človeka umožňuje Pozorovateľovi z pozície Duchovnej podstaty pracovať v rozličných zmenených stavoch vedomia a nachádzať sa súčasne na viacerých miestach. To zase umožňuje nachádzať sa v rozličných alternatívnych stavoch a dimenziách, to znamená „vidieť“ alebo mať rozmanité možnosti v rôznych realitách. Pre človeka sa táto rozmanitosť potenciálnych „nerealít“ prejavuje len dovtedy, kým neurobí konkrétnu voľbu. Ona prejaví jednu z množstva prepojených realít,

s ktorou meditujúci vstupuje do rezonancie. Inými slovami, človek nachádzajúci sa v meditácii už svojou voľbou vnáša zmeny do danej reality. Meditácia, je ako sám život, v ktorom osobná voľba formuje tú alebo inú budúcnosť.

Nie je na tom nič zvláštne. Všetko je to len iná, k dnešnému dňu zatiaľ nepreskúmaná fyzika. Avšak výskumy v tomto smere už prebiehajú. Pochopenie alebo vyriešenie nejakých vedeckých otázok vedie k tomu, že sa ich objaví ešte viac. Napríklad odpovede, ktoré nachádza kvantová fyzika, vedú k otázkam v biochémii, biofyzike a tak ďalej, v zložitom reťazci vzájomných vzťahov a vzájomných závislostí tohto zložitého sveta. Ako je známe, makrosvet je odrazom mikrosвета a pre pochopenie jeho usporiadania, harmonického fungovania a možností makroobjektu, treba začať od skúmania a pochopenia jeho mikrosвета.

Anastasia: K dnešnému dňu je experimentálne dokázané, že človek vďaka svojim fenomenálnym schopnostiam dokáže meniť polarizáciu svetelných lúčov, elektromagnetické pole, vlastnosti vody a tiež odkloniť laserový lúč, odčítať informácie z iných objektov a tak ďalej. To znamená, že ak chceme preskúmať človeka (aspoň tie jeho možnosti, ktoré dnes veda dokáže zaznamenať), tak pre pochopenie mechanizmov týchto fenoménov je treba preskúmať nielen viditeľnú, ale čo je obzvlášť dôležité, aj neviditeľnú štruktúru človeka?

Rigden: Nepochybne. Každý materiálny objekt zostáva zo súboru chemických prvkov. Ak hovoríme

o človeku, tak jeho telo obsahuje celú Mendelejevovu tabuľku a ešte mnohé neodhalené chemické prvky. No čo je pozoruhodné, ak sa budeme ponárať do mikrosвета človeka, tak zistíme, že množstvo chemických prvkov sa bude zmenšovať a ich vzájomné pôsobenie sa bude komplikovať. Napríklad, ak sa ponoríme na úroveň rozmerov molekuly, môžeme uvidieť, že množstvo chemických prvkov sa zmenšuje na jednotky. Pri ďalšom ponorení sa do mikrosвета atómu, chémie mizne a zostáva kvantová fyzika na úrovni elementárnych častíc. Elementárne častice tu prejavujú vlastnosti hraničného stavu: jedna a tá istá častica môže byť za určitých podmienok hmotou (časticou), ale môže byť aj energiou (vlnou). Okrem toho sa tu prejavuje množstvo skrytých prekvapivých vlastností: vzájomné pôsobenie častíc nezávisle od vzdialenosti a prenosu energie a mnohé iné. No a kvantová fyzika, dá sa povedať, tá je tiež obmedzená. Stojí na rozhraní dvoch svetov tam, kde hmota (častica) prechádza do energie (vlny).

Keď sa ponoríme ešte hlbšie, kvantová fyzika mizne a začína sa úplne nový, ľudstvom ešte nepoznaný svet – mnohorozmerný svet energií a ďalej – svet informácie (už predtým spomínaných základných informačných tehličiek), ktorý tvorí hmotu, formu a samotný život.

Je taký paradox, povedal by som, paradox človeka. Vezmime si napríklad človeka strednej postavy s hmotnosťou 70 kg a výškou 170 cm. Takže, ak zhromaždíme dokopy všetky jeho elementárne častice, z ktorých sa tento človek skladá, tak nezaplnia ani maličký náprstok a ich hmotnosť nepresiahne ani 1 gram. A ak by sme nanovo rozostavili tieto elementárne častice na svoje miesta v súlade

s informačnou štruktúrou tohto človeka v danom časovom okamihu a v danom bode priestoru, tak znova získame veľkého a ťažkého človeka strednej postavy s hmotnosťou 70 kg a výškou 170 cm.

Anastasia: Ohromné...

Rigden: Otázka: kam zmizne jeho objem a hmotnosť?

Anastasia: Pravdaže tam, kam zmizne aj diera z praclíka, keď ho zjeme... Z toho vyplýva, že váha človeka – to je tiež ilúzia? No to je teda zaujímavé, ale čo potom vytvára ilúziu váhy?

Rigden: Na túto otázku existuje odpoveď, lenže tá je za hranicou chápania súčasnej fyziky. No jej základom sú znalosti o informačných tehličkách vesmíru, o ktorých som hovoril predtým.

Povedzme to tak, v súlade s určitým „plánom“ sa vytvárajú rozličné kombinácie informačných tehličiek. V dôsledku toho sa z jedných a tých istých chemických prvkov vytvárajú rozličné formy „živej“ alebo „neživej“ hmoty a tak ďalej. Rozmanitosť variantov usporiadania, ako aj samotné prvotné zrodenie energií v priebehu pozorovania vytvára, povedzme, Superpozorovateľ z tamtej strany. Ľudia Ho nazývajú Bohom, Stvoriteľom, Vyším rozumom, tým, Kto v súlade s mytológiou národov sveta stvoril Vesmír a riadi ho. Práve od tohto Superpozorovateľa závisí, ako bude informácia usporiadaná, a aká z energií alebo jej zložiek bude následne premenená v elementárnej čiastočke. A už od toho závisí, čo vlastne bude prejavené a vytvorené v materiálnom svete, obrazne

povedané, či kameň pod tvojimi nohami, alebo hviezda nad tvojou hlavou. Veď všetko, čo nás obklopuje, vrátane nás, pozostáva z rovnakých prvkov, ale zložených podľa rôznych programov. A tieto informačné programy, tieto prvotné energie sú len prejavom zámeru Toho, Ktorý všetko stvoril. Forma a kombinácie sú rôzne, no napriek tomu, všetko je medzi sebou vzájomne prepojené, všetko „živé“ a „neživé“ vzájomne na seba pôsobí, taká je Jeho vôľa a taká je Jeho idea.

V človeku sa nachádza čiastočka Toho, Ktorý všetko stvoril. Ľudia ju nazývajú Dušou. V jej existencii v takej podobe (uviaznutej v hmote) je Jeho úmysel, lebo nemá zmysel čokoľvek vytvárať, ak to nepozoruješ. Ako je pre človeka dôležité pozorovanie svojej duchovnej premeny, tak je aj pre Boha dôležité pozorovanie Duší a je vzácny ten, kto sa k Nemu vrátil. No sloboda voľby je pritom ponechaná samotnému človeku. Človek má slobodu vybrať si ktorúkoľvek cestu. No všetko je dočasné a smrteľné, okrem cesty do Večnosti. Práve Osobnosť, ktorá sa duchovne rozvinie a splynie s Dušou, sa stáva tým Pozorovateľom z pozície Duchovnej podstaty, ktorý je podobne ako jeho Stvoriteľ schopný, vďaka vlastnému pozorovaniu, meniť mnohé v materiálnom svete. Napríklad meniť nielen svoj osud, ale aj osudy iných ľudí, a vytvárať zmeny v okolitom svete.

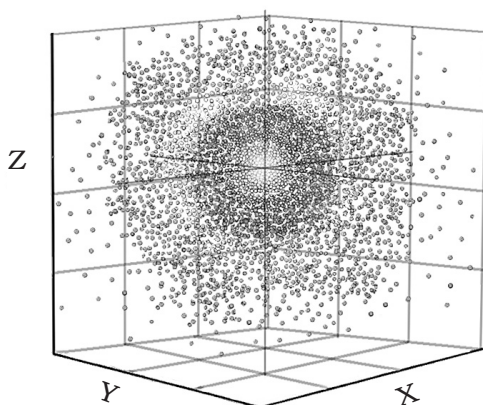
Anastasia: A ako môže Pozorovateľ vnieść zmeny svojim pozorovaním?

Rigden: Aby bola odpoveď na túto otázku pochopiteľná, musíme si urobiť malú exkurziu do kvantovej fyziky. Čím viac vedci skúmajú otázky, ktoré si kladie

táto veda, tým viac prichádzajú k záveru, že všetko vo svete je veľmi tesne vzájomne prepojené a nejestvuje lokálne. Aj spomínané elementárne častice existujú vo vzájomnom prepojení. Podľa teórie kvantovej fyziky, ak súčasne vyvoláme vznik dvoch častíc, tak nielenže sa budú nachádzať v stave „superpozície“, to znamená súčasne na mnohých miestach, ale ešte aj zmena stavu jednej častice spôsobí *okamžitú* zmenu stavu druhej častice, nech by sa nachádzali od seba akoľkoľvek ďaleko, dokonca aj keď bude táto vzdialenosť presahovať hranice pôsobenia všetkých síl v prírode, ktoré v súčasnosti ľudstvo pozná.

Anastasia: A v čom je tajomstvo takého vzájomného prepojenia?

Rigden: Hneď to vysvetlím. Pozrime sa napríklad na taký elektrón. Pozostáva z informačných tehličiek (alebo, ako ich nazývali v dávnoweku – „zrníček Po“), ktoré definujú jeho základné charakteristiky a zároveň aj určujú jeho vnútorný potenciál. Podľa súčasných predstáv sa elektrón pohybuje okolo jadra atómu ako by po „stacionárnej orbite“ (orbitále). Presnejšie, jeho pohyb si už v súčasnosti predstavujú nie ako hmotný bod s určenou trajektóriou, ale ako elektrónový oblak (pomyselné zobrazenie elektrónu „rozmazaného“ po celom objeme atómu), ktorý má oblasti zhustenia a zriedenia elektrického náboja. Elektrónový oblak ako taký nemá ostré hranice. Orbitou (orbitálom) sa nemyslí pohyb elektrónu po akejsi konkrétnej línii, ale istá časť priestoru, oblasť okolo jadra atómu, kde sa zachováva najväčšia pravdepodobnosť výskytu elektrónu v atóme (atómový orbitál) alebo v molekule (molekulový orbitál).

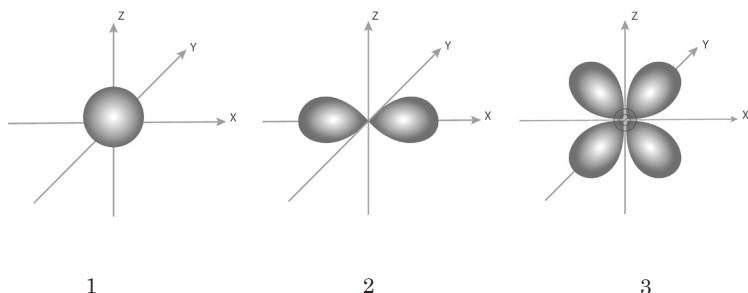

Obrázok 2. **Elektrónový oblak atómu vodíka:**
*časť trojrozmerného priestoru okolo atómového jadra,
 kde sa zachováva najväčšia pravdepodobnosť
 výskytu elektrónu.*

Práve rozdiel medzi vnútorným potenciálom a vonkajším nábojom vytvára takéto orbitály. Vlastnosti vnútornej energie (potenciálu) charakterizujú materiálny objekt. Povedané jazykom súčasnej vedy to znamená, že takéto elektrónové obaly (orbitály) atómov, v závislosti od počtu a polohy elektrónov v nich, určujú elektrické, optické, magnetické a chemické vlastnosti atómov a molekúl, a tiež väčšinu vlastností pevných telies. Ako si pamätáme z hodín chémie, ešte zo školských lavíc, tvar elektrónového oblaku môže byť rôzny.

Tak teda, ako je známe, elektrón môže v materiálnom svete existovať v dvoch stavoch súčasne: **v stave častice aj vlny**. V súlade so spomínanou kvantovou fyzikou sa môže prejavovať súčasne na rôznych

miestach. Opustením, alebo presnejšie zmiznutím zo svojej atómovej orbity, sa elektrón *okamžite* premiestňuje, to znamená tu mizne a na druhej orbite sa objavuje.

Obrázok 3. **Rozličné formy elektrónového oblaku**
 („geometria“ kvantovej chémie).

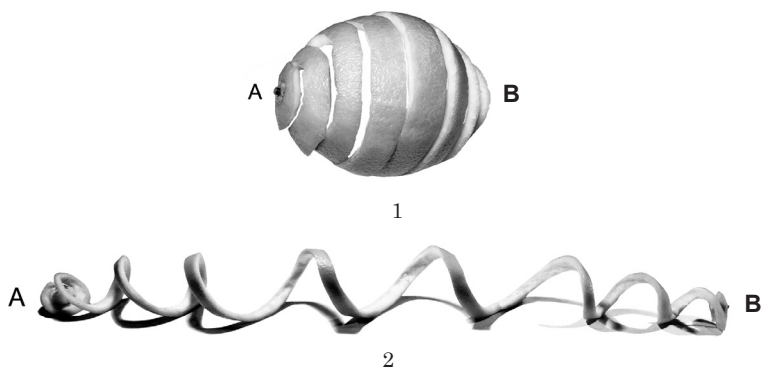
- 1) s-orbitál – elektrónový oblak vo forme gule (znak kruhu);
- 2) p-orbitál – tvar činky alebo dvojitej hrušky (znak nekonečna);
- 3) d-orbitál – tvar štvorlístkového kvetu (znak kosého kríža).

No, najzaujímavejšie na tejto veci je to, o čom v súčasnosti vedci ešte nevedia. Pozrime sa napríklad na elektrón atómu vodíka – prvku, ktorý je súčasťou vody, živých organizmov, prírodných nerastov a je jedným z najrozšírenejších prvkov v kozme. Elektrónový oblak, rozložený okolo jadra atómu vodíka, má tvar gule. To je to, čo dokáže zaznamenať veda v súčasnej etape. No vedci zatiaľ nevedia, že **samotný elektrón je zatočený do špirály**. Táto špirála (jedna a tá istá) môže byť zatočená ako na ľavú,

tak aj na pravú stranu, v závislosti na tom, ako je v nej umiestnený náboj. Práve vďaka takej špirálovej forme a zmene miesta koncentrácie náboja tento elektrón ľahko prechádza zo stavu častice do stavu vlny a naopak.

Uvediem názorný príklad. Predstav si, že držiš pomaranč. Pomocou noža z neho starostlivo lúpeš šupku do kruhu bez prerušenia, akoby po špirále, pričom sa pohybuješ od jedného konca pomaranča, nazvime ho hypoteticky bodom A, ku druhému koncu – bodu B. Ak takú šupku oddeliš od pomaranča, tak v obvyklom zloženom tvare bude mať tvar gule kopírujúci obrysy pomaranča. A ak ju roztiahneš, tak bude pripomínať zvlnený povrázok. Takže, oranžová strana šupky pomaranča bude v našom názorom príklade predstavovať špirálu elektrónu, kde sa na povrchu v okolí bodu A bude nachádzať vonkajší náboj a v okolí bodu B zvnútra (na bielej strane šupky) bude vnútorný náboj. Akákoľvek vonkajšia zmena v bode A (na oranžovej strane šupky) okamžite spôsobí takú istú vnútornú zmenu, ale s opačnou silou a účinkom v bode umiestnenom na bielej strane šupky pod vrcholom B. Akonáhle vonkajší náboj elektrónu klesá, tak sa špirála pôsobením vnútorného potenciálu rozťahuje a elektrón prechádza do stavu vlny. Keď sa znova objaví vonkajší náboj, ktorý sa vytvára v dôsledku vzájomného pôsobenia vlny s hmotou, špirála sa sťahuje a elektrón opäť prechádza do stavu častice. V stave častice má elektrón vonkajší záporný náboj a ľavotočivú špirálu a v stave vlny pravotočivú špirálu a vonkajší kladný náboj. A všetky tieto premeny prebiehajú vďaka ezoosmóze.

Pozorovateľ z pozície trojrozsomernej dimenzie môže pri vytvorení určitých technických podmienok vidieť elektrón ako časticu. No Pozorovateľ z pozície vyšších dimenzií, ktorý bude vidieť náš materiálny svet vo forme energií, môže pozorovať iný obraz stavby toho istého elektrónu. A to taký, že informačné tehličky tvoriace tento elektrón budú prejavovať výhradne vlastnosti energetickej vlny (rozťahnutej špirály). Pritom táto vlna bude nekonečná v priestore. Jednoducho povedané, poloha samotného elektrónu v celkovom systéme reality bude taká, že sa bude nachádzať všade v materiálnom svete.

Obrázok 4. **Názorný príklad premeny elektrónu z častice na vlnu:**

1) stav častice; 2) stav vlny.

Anastasia: Môžeme povedať, že bude existovať nezávisle od toho, či ho ako Pozorovatelia trojrozmerného sveta vidíme alebo nie?

Rigden: Áno. Aby sme to pochopili, poďme sa pozrieť ešte na jeden príklad – so zrkadlom. Dajme tomu,

že niekoľko základných informačných tehličiek tvorí štruktúru, ktorá predstavuje lokálny bod, nejaký objekt. Umiestnime ho do stredu miestnosti, v ktorej sú pod určitým uhlom rozostavené zrkadlá vo veľkom počte takým spôsobom, že sa objekt odráža v každom z nich. Čiže, nachádza sa v strede miestnosti, odráža sa v každom zrkadle, navyše ho aj vidíme, a teda informácia o ňom je aj v našom vedomí. Jedným slovom, informácia o tomto objekte je súčasne prítomná na niekoľkých miestach. A ak odoberieme jedno zo zrkadiel, tak na tom mieste daný objekt nebudeme pozorovať. No keď zrkadlo vrátime, znovu sa objaví. V princípe to znamená, že informácia o ňom nezmizla. Jednoducho za určitých podmienok prejavovania sa informácie objekt vidíme, ale keď sa podmienky zmenili, nevidíme ho. Avšak objektívne daný objekt naďalej existuje na tom mieste ako informácia. Odraz môže mať neustály tok, to znamená, že tento objekt je v každom bode danej miestnosti (a mimochodom nielen miestnosti, ale aj priestoru presahujúceho rámec miestnosti), nezávisle na tom, či ho vidíme alebo nie.

Podľa kvantovej fyziky to, či sa elektrón nachádza v stave častice, závisí od samotného aktu merania alebo pozorovania. Inými slovami, nemeraný a nepozorovaný elektrón sa nespráva ako častica, ale ako vlna. V takom prípade pre neho existuje celé pole pravdepodobností, pretože sa nachádza tu a teraz na mnohých miestach súčasne, teda v stave superpozície. Pritom bez ohľadu na to, že tento elektrón zaujíma veľké množstvo pozícií, bude to jeden a ten istý elektrón a jedna a tá istá vlna. Superpozícia, to je možnosť nachádzať sa súčasne vo všetkých možných

alternatívnych stavoch, pokým nedôjde k voľbe, pokým Pozorovateľ neuskutočnil meranie (výpočet daného objektu). Akonáhle Pozorovateľ sústreďuje pozornosť na správanie elektrónu, tak ten, mám na mysli elektrón, sa okamžite zloží do častice, to znamená, že sa mení z vlny na materiálny objekt, ktorého polohu je možné lokalizovať. Skrátka po meraní, takpovediac po voľbe Pozorovateľa, sa jeden objekt bude nachádzať len na jednom mieste.

Anastasia: Ó, to je zaujímavá informácia! Vyzerá to tak, že závery kvantovej fyziky sú cenné pre tých, ktorí sa zaoberajú sebazdokonaľovaním. Toto určitým spôsobom vysvetľuje príčinu, prečo sa človeku nedarí meditácia. Veď čo prispieva k „materializácii“ procesu meditácie, teda k prechodu z vlnového do hmotného stavu, v ktorom energia znovu získava vlastnosti hmoty? Práve pozorovanie a kontrola zo strany Živočíšnej podstaty. Inými slovami, meditácia sa nedarí vtedy, keď sa spúšťajú myšlienkové procesy typické pre zvyčajný každodenný stav vedomia. Mozog sa pritom celý čas pokúša niečo identifikovať a lokalizovať objekt pozorovania. Taká situácia nastane vtedy, keď sa Osobnosť počas meditácie nedostatočne ponára do zmeneného stavu vedomia, alebo ak stráca kontrolu nad týmto stavom. To umožňuje Živočíšnej podstate zasahovať do procesu pozorovania, následkom čoho sa rodia asociatívne obrazy a stráca sa Pravda. Vlna prechádza do hmoty. No len čo „odpájaš mozog“ s jeho myšlienkovými procesmi a plnohodnotne sa zapájaš do meditácie, vďaka prejavu svojich hlbokých pocitov, nastáva rozšírenie vedomia a hmota pozorovaná z pozície Duchovnej podstaty sa premieňa na vlnu. Spájaš sa so skutočnou realitou sveta, utvoríš

s ňou jediný celok a súčasne zažívaš celú jeho mnohotvárnosť, doslova je ťa veľa a si všade. A vtedy prebieha skutočná meditácia ako proces poznania Pravdy.

Rigden: Presne tak. Svet Živočíšnej podstaty, to je svet vlády hmoty a jej zákonov. Svet Boha, to je svet dokonalých energií. Keď sa nachádzaš v meditácii, v zmenenom stave vedomia, tak sa stávaš súčasťou procesu, súčasťou božského prejavu sa na tomto mieste. Akonáhle sa však v tebe zapája Pozorovateľ z pozície Živočíšnej podstaty, tak sa ti zdá, že fakticky nastupuje tvoja kontrola nad hmotou. No v skutočnosti fakticky nastáva to, že hmota (Živočíšny Rozum) kontroluje teba. Následkom toho sa stávaš len viac prejavovým materiálom objektom, v podstate sa premieňaš na korpuskulárny objekt celkovej hmoty (korpuskula, z latinského corpusculum – „teliesko“, „najmenšia čiastočka matérie“) a podrobuješ sa jej zákonom. Ak sa prepínaš do stavu vlny, tak sa stávaš časťou božského prejavu sa v tomto svete, to znamená Pozorovateľom Duchovnej podstaty. Preto sa aj hovorí: čoho je v tebe viac, tým aj budeš.

V stave meditácie sa stráca obvyklé vnímanie. U skúseného meditujúceho, najmä ak preskúmame jeho stav v duchovnej praktike „Lotosový kvet“, sa jeho vedomie skutočne značne rozširuje a vychádza za hranice obvyklého sveta. Človek pociťuje, že sa súčasne nachádza všade. Môžeme povedať, že superpozícia v kvantovej fyzike, získanie stavu vlny, to je to isté, ako keď v meditácii získame stav vystúpenia do vyšších dimenzií, kde hmota už nie je. Superpozícia v stave meditácie, to je to, keď „vidíš“, v zmysle, že hlbokými pocitmi pociťuješ celý svet a jeho rôznorodé prejavy. No akonáhle sa Pozorovateľ koncentruje na nejaký objekt, jeho vedomie